

Kertész Erzsé

PANTHERA

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Kertész Erzsé

PANTHERA

A JÉGMADÁR
ÚTJA

Bernát Barbara rajzaival

Bevezetés

A hegy

Azt mondják, a hegyek is szoktak vándorolni, még ha lassan, óvatosan is. Évente csupán néhány milliméternyi utat tesznek meg tömegüktől és kedvüktől függően, így a felületes szemlélő szinte észre sem veszi, hogy ők is élnek és mozognak.

De a Panthera más. Ez a hegy akár földrészeken is átkel néhány nap leforgása alatt. Persze, nem önszántából. Az utóbbi időben annyi minden történt vele, hogy felsorolni is két-három kötet lenne. (Talán inkább három. Ki bírná azt mind végigolvasni?)

A nehézségek akkor kezdődtek, amikor egy hírhedt kincsvadász és bandája szert tettek az átméretező nevű szerkezetre. Meredek John, csak hogy hozzájusson a hegy gyomrában rejlő értékes ásványhoz, először lekicsinyítette, majd egy hógömbbe zárta a Pantherát. A terve ugyan kudarcot vallott, ám a hegylakók egy darabig kénytelenek voltak egy gyerekjátékba száműzve tengetni életüket, mígnem néhány mindenre elszánt iskolás gyerek segítségével a hegy újra visszanyerte eredeti méretét. A hegyi népek idős mestereitől a bátor gyerekek ezután azt a feladatot kapták, hogy segítsenek biztonságba

ISBN 978-963-410-591-6

© Pozsonyi Pagony Kft., 2020
www.pagony.hu

Szöveg © Kertész Erzsé, 2020
Grafika © Bernát Barbara, 2020

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Generál Nyomda Kft., Szeged
Felelős vezető: Hunya Ágnes
www.generalnyomda.hu

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

helyezni a Pantherát, amely nemcsak több népcsoportnak ad otthont, de értékes ásványa miatt állandó célpontja lehet a mohó kalandoroknak is.

Így a hegy végül nem az eredeti helyére – több ezer méter magas csúcsok népes társaságába – került, hanem a nagy vízen, a tágas óceán egyik egzotikus szigetén nyerte vissza eredeti nagyságát. Mivel csúcsai több ezer méterre nyúlnak, magasan fekvő lejtőit és párduc állkapcsát formázó dupla szikla képződményét itt is vastag hótakaró borítja.

Talán nyugalomra is lelhetnének a hegy lakói ezen a mindentől elzárt, békés helyen, ám nekik fontos feladatuk van a külvilágban. A Pantherán élő egyik nép, az inspirátorok dolga, hogy időről időre kilépjenek a világba, és az emberiség arra érdemes tagjait nagyszerű találmányokra, korszakalkotó felfedezésekre inspirálják. Ellenlábasaik, a szabotőrök pedig igyekeznek megghiúsítani a küldetéseket: céljuk az, hogy a rohanó fejlődést lassítsák, gátat szabjanak neki. Így a tengerjáró luxushajókra, melyek időről időre kikötnek a lakatlannak hitt sziget partján, turisták színes, hangos kavalkádjába vegyülve fiatal vagy idősebb inspirátorok és szabotőrök osonnak fel a hajóra, hogy a világ valamely távoli pontjára érkezve megkezdjék küldetésüket.

Munkájuk kemény, ám ők hozzá vannak szokva a nehézségekhez. Az inspirátorok fő tudománya a rejtőzködés és a finom, észrevétlen befolyásolás.

Az emberiség nagy részének fogalma sincs róla, hogy nélkülük megállna a fejlődés, és hogy a híres emberek, tudósok, művészek, felfedezők sorfala mögött mindig néma segítők állnak, akik őket a nagy tetterre ösztönözik. Az inspirátorok azonban nem veszik zokon ezt a láthatatlan szerepet. Épp elég kitüntetés számukra, ha sikerrel teljesítenek egy küldetést, és a Pantherára visszatérve, szeretett otthonukban, a Völgyben hatalmas elismerésben, magas rangban részesülnek. Ugyanígy jutalom illeti azt a szabotőrt is, aki sikerrel akadályozott meg egy inspirátort küldetése teljesítésében. Az ő otthonukban, a Töviserdőben ez számít a legnagyobb dicsőségnek.

Az inspirátorokon és szabotőrökön kívül mások is élnek még a hegyen. Apró falvakban hegyi pásztornépek, rejtett, sziklás csúcsok közelében magányos remeték és füvesasszonyok élik mindennapjaikat a Pantherán. Ám létezik egy csoport, mely többé már nem tapossa a hófödte lejtőket. A havonjárók népének ugyanis nyoma veszett.

A hányatott sorsú, lekicsinyített, majd óceáni szigetre rejtett Pantherán a havonjárók népének csupán egyetlen képviselője él most: egy Jávor nevű kisfiú. Ő is csak azért, mert amikor a népe útnak indult, valahogy elkeveredett tőlük, és a havonjárók nélküle folytatták vándorlásukat azon a magas, hegyláncok alkotta tájon, amelynek valaha a Panthera is része volt.

Hogy miért mentek el? – senki nem tudja. A találgatások és sejtések zöme uralkodójukkal, a félelmetes hírű máguskirályal kapcsolatos, de mindez csak szóbeszéd. Egyetlen dolog világos: többé már nem élnek havonjárók a Pantherán. Még idejében távoztak, így megúszták az átméretezést, a hógömbben tartózkodást és a tengeri utazást is.

Jávor azonban, akit egy fiatal inspirátor nő, Iringó talált meg egykor a Panthera hófödte csúcsa közelében, most már a Völgyben él. És bár nagyjából elégedett a bánásmóddal és a körülményekkel, azt azért sosem felejt el, hogy valójában nem inspirátornak, hanem havonjárónak született. Számára az a legnagyobb élmény, ha egy szál ingben, mezítláb futhat a kristályosra fagyott havon, ami csak úgy ropog a csupasz talpa alatt, vagy ha jégcsapot rágcsálhat uzsonna gyanánt. A legtöbb inspirátor borzongva figyel, amikor magányos sétákra indul a havas csúcsok környékére, ahol úgy süvít a szél, mintha farkasok vonyítanak a sziklák között, és az ember arcába hatalmas löketekben csapódik a hideg porhó. De Jávor mindezt nagyon is élvezi, a Völgyben pedig csak úgy tessék-lássék végzi az inspiratori tanulmányait, ahogyan az minden ott élő hétéves számára kötelező. Álmaiban viszont újra és újra felbukkan a népe, amelyről szinte emlékei sincsenek, de a vágy, hogy egyszer a nyomukra bukkan, időnként olyan erőssé válik, hogy aludni sem hagyja.

Egyszer megtalálja őket, határozza el magában Jávor nap mint nap. Lehet, hogy még nem mostanában, mert Iringó nem örülne neki, ha ő is felszállna egy olyan hatalmas hajóra, és nekivágna a nagyvilágnak. Mert ő még kicsi. Igaz, okos és bátor is, de azért szereti, ha esténként Iringó mesét mond neki, és a nyulai is nagyon hiányoznának, ha hosszabb időt kéne távol töltenie tőlük. Úgyhogy a havonjárók felkutatására majd egy kicsit később kerül sor. Olyan egy-két év múlva, amikor már nagyfiú lesz.

Addig pedig marad a Pantherán. Nem olyan rossz hely, amúgy.

I. RÉSZ
A PILÓTA

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Egy küldetés kezdete

Jávor a parton bolyongott és kagylót gyűjtött. A forró homok kellemetlenül égette a talpát. Mint már annyiszor, most is megfogalmazódott benne a kérdés: hogy lehet az, hogy emberek százai, sőt, ezrei szállnak hajóra kizárólag azért, hogy ilyen tűzforró homokban botorkáljanak, miközben az izzasztó sárga napgolyó csak úgy tűz a fejükre.

De úgy látszik, van, aki ezt szereti. A hatalmas tengerjáró luxushajókról (Jácint mondta, hogy így hívják őket) csak úgy özönlének le néhány naponta a tarkabarka ruhás népek. A ruhájuknál is színesebb törülközőket teregetnek a földre, hangoskodnak, nevetnek, megmártóznak a tengerben, fehér folyadékot kennek magukra, a gyerekek kagylót gyűjtenek, a férfiak hengeres fémdobozokat szorongatnak. Van, aki kissé beljebb merészkedik a szigeten, és az egzotikusnak nevezett trópusi erdő élővilágát fényképezi (ezeket is Jácint mondta). A matrózok és a hajó személyzete pedig izgatottan szaladgálnak fel-alá, és induláskor megpróbálják ellenőrizni, hogy ugyanannyian szálltak-e fel a hajóra, mint amennyien leszálltak róla. Jávor még nem tudta biztosan

megállapítani, vajon sikerként könyvelnék-e el, ha egy-két emberrel többet gyűjtenének be, vagy éppen arra vigyáznak, nehogy túl sokan legyenek a fedélzeten, ezért egyet-kettőt megpróbálnak otffelejteni.

Márpedig időnként valamivel többen szállnak fel, mint le. Ezt Jávor tapasztalatból tudta, mivel újdonsült hobbija volt, hogy a trópusi aljnövényzet takarásából egy-egy inspirátor vízre szállását nyomon kövesse. Néha, jó ösztönnel, a szabotőröket is kiszúrta, akik gazdag turistának álcázva magukat, általában nevenséges, virágos rövidnadrágban és ormótlan méretű napszemüvegben nyomultak föl a tömeggel együtt a hajóra.

Jávor maga is szívesen vízre szállt volna. Szerette volna tudni, hogy néz ki egy ilyen hajó belülről. Meg hogy tényleg harcsabajusza van-e a kapitánynak? Hogy a matrózok részeges fráterek-e, akik folyton kacszva járnak, és naphosszat a fedélzetet sikálják? És tényleg, igaz lehet, hogy ezeken az úszó szörnyetegeken mindenféle kisebb-nagyobb helyiségek sorakoznak, ahol lehet enni, pénzt költeni és táncolni? Jávor el sem tudta képzelni, hogy minek kéne egy hajón táncolni. De Flórián, a legutóbbi inspirátor, akinek a beszállását nyomon követte, ezt mesélte neki. Jávor látta rajta, hogy nagyon izgul az első küldetése miatt, ezért a hajó kikötésére várakozva megpróbálta bátorítani:

– Figyelj, Flórián, ne izgulj! Egész jól nézel ki, de táncolással inkább ne próbálkozz! Láttalak a múltkori Párduc-ünnepen a Völgyben, és szerintem azonnal lelepleznéd magad.

Flórián erre elég mérgesen azt mondta:

– Hallgass, Jávor! Már bánom, hogy magammal hoztalak.

De Jávor nem hagyta magát lerázni. Arra gondolt, hogy Flórián biztos nagyon ideges az első küldetése miatt, azért ilyen mogorva. Másrészt viszont, neki semmibe nem kerül, hogy nagylelkűen megbocsásson, és lelket öntsön a fiúba.

– A hajón ne nagyon barátkozz senkivel, mert tudod, Flórián, az a gond, hogy általában túl sokat

beszélsz. Nem azt akarom mondani, hogy dicsekvős vagy. Csak egy kicsit vagy az, de ha elszólod magad, lőttek a küldetésednek, sőt az is lehet, hogy azonnal bedobnak a vízbe. Aztán megnézheted magad, ha épp arra úszik egy cápa!

Flóriánnak ekkor végképp elfogyott a türelme, és ráordított Jávorra, hogy ha még egy szót szól, akkor ő maga dobja be saját kezűleg a kisfiút a vízbe. Jávor duzzogva hallgatott. Ilyenek az inspirátorok! Mind ezt csinálják, mikor ő lekíséri és bátorítja őket! Meg felhívja a figyelmüket egy-egy veszélyes lehetőségre, nem rejtve véka alá azt sem, milyen gyengeségei vannak az illetőnek. És ez a hála!

Iringó a múltkor megpróbált beszélni a fejével. Kérte, hogy hagyja már békén a küldetésre igyekvő inspirátorokat, mert van azoknak éppen elég bajuk, de Jávor hosszas könyörgésére megenyhült, és megengedte, hogy titkon megfigyelje a beszállásukat. Bár nagyon aggódott a fiúért, de bízott az ügyességében és a rejtőzködési tudományában. Időnként még azzal is megbízta, hogy kémlelje ki, vajon szabotőr is felszállt-e hajóra, és ha igen, hogy nézett ki, hogyan viselkedett, meg ilyesmi.

Jávor a múltkor, Flóriánnal a bokorban gubbasztva azonnal kiszúrta a szabotőrt. Egy göndör, szőke lány volt, meglehetősen ádáz tekintetű. Strandruhát és papucsot viselt, de valószínűleg feledékenységből nem vette le a homlokát díszítő fejpántot,

ami a szabotőr lányok gyakori viselete. És ha ez még nem lett volna elég, úgy settenkedett a vígan strandoló nép között, mint aki valami rosszban sántikál. Jávor felhívta rá Flórián figyelmét, aki azonnal feljajdult.

– Jaj, ne! Ez nem lehet igaz!

– Ismered?

Flórián bosszúsán fújtatott.

– Persze. Hortenzia. Az egyik legidegesítőbb szabotőr csaj. Nem lehet igaz, hogy őt küldték ki utánam!

– Szerintem nagyon idiótán viselkedik – szögezte le Jávor. – Simán látszik, hogy nem turista.

Flórián homlokán izzadság gyöngyözött, és mióta tudatosult benne, hogy Hortenzia fogja kísérni, ha lehet, még idegesebb lett. Jávor úgy döntött, hogy egy kicsit még segít neki.

Finoman oldalba bökte.

– Ha nem vagy el az emberek közé, le fogod késni a hajót! Nézd, kezdődik a beszállás!

Valóban, a turisták nyüzsgő serege zajongva tódult vissza a fedélzetre. Hortenzia a beszállóhíd környékén bóklászott, de szeme ide-oda járt, mint ha keresne valakit.

– Menj már!

Flórián fürgén kisurrant a bokrok közül, vékony alakján csak úgy lobogott a világoskék nyári ing. Az álca tökéletes volt, de Jávor mégis látta, hogy baj

lesz. Flórián viselkedése a szokásosnál is idegesebb volt. Váratlanul hasra esett egy földön heverésző férfi kinyújtott lábában. Amikor reszkető hangú bocsánatkérések közepette feltápáskodott, az idős férfi hangos szidalmakat zúdított rá.

Jávor feszülten figyelt a bokorban. Ez a szerencsétlen Flórián a végén még a hajóra sem lesz képes felszállni! Hortenzia lassan kivált a beszállók tömegéből, közelebb lépett, és ugrásra készen várt. Szőke, loboncos haja takarásából rémülten figyelte Flórián szabadkozását.

Az idős úr egyre inkább belehergelt magát a szidalmazásba. Flórián az imént rálépett a napszemüvegére, ami kettétört, és most azt lengette nagy hévvel a fiú orra előtt. Két utaskísérő közeledett. Flórián vérvörös arccal nézett rájuk kicsiny poggyászát szorongatva, amelyet jobb híján strandtáskának álcázott. Az utaskísérők közelebb léptek, és Jávor hallotta, hogy legalább négyféle nyelven próbálják szóra bírni Flóriánt. Az egyikük gyanakvó tekintettel meredt a fiúra, és az arcára volt írva, hogy úgy gondolja, itt valami nem stimmel. Jávor úgy vélte, talán épp azt magyarázza a társának, hogy ezt a fiút korábban még nem látta a hajón.

Hortenzia közelebb merészkedett, egyre szűkebb köröket rajzolva a veszekedő idős úr és az utaskísérők köré. Flórián segélykérően pillantott a lányra.

Jávor legnagyobb döbbenetére a következő pillanatban Hortenzia odaugrott Flóriánhoz, átkarolta a nyakát, és cuppanós puszit nyomott az arcára.

– Á, hát itt vagy! Már mindenütt kerestelek! – kiáltotta, majd rámosolygott a körülöttük álló férfiakra, és magával rángatta Flóriánt a hajóhídra.

A két utaskísérő vállvonogatva nézett egymásra, és már mentek is a dolguk után. Az idős úr morogva szedelőzködött, aztán gyorsan keresett valakit, akinek elpanaszolhatná az őt ért sérelmet. Jávor a bokorban gubbasztott, és nem győzött csodálkozni.

Hát ez meg mi volt?

Hortenzia kihúzta Flóriánt a pácból! Vajon miért tette? Flórián inspirátor, Hortenzia pedig szabotőr. Ha Flóriánt elkapják, és nem engedik vízre szállni, sőt, esetleg behajítják a tengerbe, akkor Hortenzia, mint aki jól végezte dolgát, már mehet is vissza a Töviserdőbe. Jelentheti, hogy sikerrel szabotálta a küldetést, hiszen Flórián el sem tudott indulni. Ehelyett a lány mindent megtett azért, hogy a szerencsétlen Flórián legalább a hajóra feljusson.

Jávornak az volt a személyes véleménye, hogy Flórián előbb-utóbb biztosan bebukja ezt a küldetést, kivéve, ha Hortenzia továbbra is segít neki. Ami viszont azt jelentené, hogy a lány elárulta a népét, amiért minimum kitagadás jár. Rosszabb esetben az illetőt a Párduc elé vetik, már ha tényleg létezik a Párduc.

Jávor szerint biztos, hogy létezik, bár, hogy szívesen megenné-e Hortenziát, az már más kérdés. Van abban a lányban valami keserű. Szinte biztos, hogy nem jóízű.

Jávor még sokat gondolkodott aznap a dolgokon, és végül, hosszas tünődés után úgy döntött, hogy nem számol be Iringónak és Kálmos nagymesternek az esetről. Ki tudja? Lehet, hogy Flórián mégis sikerrel tér vissza a küldetésről, és akkor talán nem örülne, ha kiderülne, hogy elpletykálta ezt a szégyenteljes indulást. Jávor úgy döntött, hogy egyelőre hallgat. Aztán majd meglátja.

Biztosan érkezik még új hajó a héten. Talán pár nap múlva ismét érdemes lejönni a partra nézelődni. Igaz, inspirátor most nem indul küldetésre, de akkor is érdekes elnézegetni a világ minden tájáról összeverődött gyerekeket, felnőtteket. A furcsa szokásaikat, a kezükben szorongatott mindenféle kisebb-nagyobb gépeket, amiket csakis az inspirátoroknak köszönhetnek, meg azt a sokféle szemetet, amit maguk után hagynak a parton.

Jávornek már egész gyűjteménye volt ezekből a kincsekből. Legjobban azok a hengeres fémdobozok tetszettek neki, amiket olyan jól be lehetett horpasztani. Érdekes hangot adtak, és úgy gyűrődtek, mint a papír. Egyszer az egyik elvágta a kezét, ezenkívül elég bűdös folyadék lötyögött a belsejében, de egy kis tengervízzel kimosva már jó is volt.

Iringó elől eddig sikeresen eltitkolta a gyűjteményét. Csakhogy, mivel a darabszám lassan elérte a nyolcvanat (Jávor nagyjából eddig tudott biztonsággal elszámolni), félő volt, hogy előbb-utóbb muszáj lesz számot adnia a kincsekről.

Jávor a távolodó hajó után bámult. Már csak apró pont volt a horizonton, vagy talán az sem. Unottan járkált még egy darabig, felszedett egy-két dolgot a földről, például egy kettétört napszemüveget, aztán nagy sóhajjal felnézett a Panthera havas csúcsára. Holnap inkább arrafelé kirándul.

Borzalmas ez a meleg. Meg lehet pusztulni tőle.

2. fejezet

Az idegen

Aura zsebébe süllyesztette a kis barna jegyzetfüzetét, amibe a titkos megfigyeléseit szokta írogatni, és kisorsrant a tanulók épületéből. A lányok épp egy sérült szárnyú tövispintyet ugráltak körül a hálóteremben: az imént találták az ablak alatt. A kismadár megadóan tűrte, hogy puha rongyokba bugyolálják, vízzel itassák, és magokat tuszkoljanak a csőrébe. A mai délelőttön nem volt oktatás, Encián mester rendkívüli gyűlést tartott, amire mostanában egyre gyakrabban került sor.

Aura sejtette, hogy mi a téma: a nagymestéri pozíció átadása. Encián úgy döntött, nem várja meg, amíg teljesen kiöregszik a szerepéből, hanem idejekorán visszavonul, egy arra méltó szabotőrnek adva át a hatalmat és a felelősséget. A nagymestert Murok és bandája egy puccskísérlettel nemrég megpróbálták eltávolítani, de hála Aurának és még néhány ismerős és idegen gyereknek, az aljas terv kudarcot vallott. Murokéék száműzetésbe kényszerültek, bár Aura szerint Encián túlságosan nagyvonalú volt velük. Hiszen majdnem megmérgezték az öregembert! A lány megborzongott, ahogy felidézte,

milyen állapotban volt Encián, amikor ő saját kezűleg megszerezte számára a gyógyírt a hegyen élő füvesasszonytól, Kamillától. Hát, az sem volt egyszerű feladat! Szerzett is magának egy ellenséget, hiszen Kamilla nagyon is kellemetlen tud lenni, ha akar.

Aura már jó ideje nem járt a magasabban fekvő tájakon. Nem szívesen vallotta be magának, de tartott tőle, hogy a barlangok környékén esetleg összefut az asszonnyal. Nem is attól félt, hogy megitat vele valamit, vagy netán foglyul ejti – Aura szerint erre semmi esélye nem volt, hiszen ő fürge és ügyes. Inkább az volt a titkos félelme, hogy valami láthatatlan veszedelmet szabadít rá: átkot, szemmel verést vagy hasonlót, ahogy az egy vérbeli boszorkányhoz illik.

Egy-egy álmatlan éjszakán vagy borús pillanatában úgy érezte, talán már meg is történt ez az átokküldés. És most ott ül rajta a vénasszony gonosz kívánsága, mint valami nagy fekete holló. Azt károgha a fülébe, hogy minden nagyon unalmas, nagyon hiábavaló, és igazából egész életében nézheti maga körül ugyanazokat a tövises borokat, és ugyanazokat az unalmas arcokat.

Persze ha Encián komolyabban venné... Aura egy pillanatra felderült, amikor titkos terve újra az eszébe jutott. Még ki kell dolgoznia a részleteket, de ha kész programmal rukkol elő, Encián talán észreveszi, hogy ő is ott van. Nem mintha nem lett volna

neki hálás a sok segítségért. Encián felépülése után hatalmas ünnepséget rendeztek a tiszteletére, ahol Aura az asztalfőn, a nagymester jobbán ülhetett, a kitüntetett helyen. Igaz, előtte egy órán át fésülték a vörös loboncát, és a ruha, amit ráadtak, elég kényelmetlennek bizonyult, és talán túlságosan is csillogott. De mindenki a kezét rázogatta, hálás szavakat mormolt neki, és még azok is mosolyogtak, és ünnepeltek, akik amúgy szívből utálják. Jó érzés volt, na. Hozzá lehetne szokni.

Aura sóhajtott. Na igen, persze hogy hozzá lehetne szokni... De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy ő többre hivatott! Többre annál, mint hogy egy-két év múlva hajóra szálljon, és valami szerencsétlen inspirátort próbáljon megakadályozni a küldetése teljesítésében. Aura szinte biztos volt benne, hogy előtte nem lesz akadály. Nincs az az inspirátor, aki kifogna rajta...

Egy pillanatra felrémlt előtte egy szőke, kócos hajú fiú arca. Igaz, ami igaz, Jácint, az ifjú inspirátor egyszer már túljárt az eszén! De csak azért, mert olyan sok segítőt gyűjtött maga köré. Aura nosztalgiaival vegyes ingerültséggel gondolt arra a csapatgyerekekre, akikkel odakint, a hegyen túli világban találkozott. Na meg Eszes Bátorra, a fiatal feltalálóra, akinek nem tudta annyira elcsavarni a fejét, hogy Jácint küldetését, vagyis az akarit felefedezését meg ne akadályozza.

Aura megvetően fújta egyet. Eszes Bátor, ugyan! Végül egy unalmasan kedves és lehangolóan jószágos, szőke lányt választott párjául. Pedig már majdnem sikerült magába bolondítania! De lássuk be, ez a típusú fiú soha nem fog olyan lelkesedéssel nézni egy lányra, mint egy izgalmas találmányra vagy megoldhatatlannak tűnő tudományos rejtélyre. Ez van, nem ő tehet róla.

Aura csak néhány hétig cipelte magával a kudarc emlékeit. Hamar meggyőzte magát arról, hogy az ilyen Eszes Bátor-félék egyáltalán nem képesek értékelni a női szépséget és furfangot. Egyetlen kedves emléke azért mégis volt tőle. Egy beszélgetés alkalmával, amikor nem volt nála jegyzetfüzet, Bátor a kezébe nyomott egyet – most is itt van, a zsebében. Csupa fölösleges dolog van benne: címek, telefonszámok, várositérkép-részletek. Még abból az időből, amikor kint járt, és úgy kellett tennie, mint ha Jácintot segítené a küldetésében.

Mégis azok voltak a szép idők! Csupa izgalom és kaland!

Mostanában Aura más célra használta a jegyzetfüzetet. A nagymesteri pozícióra pályázó szabotőr nők és férfiak viselt dolgait írta bele. Olyasmiket, amik a szerencse vagy az ügyessége folytán a tudomására jutottak. Kémkedett és hallgatózott, hátha terhelő adatokra bukkan a jelöltekről. Hiszen egyik sem alkalmas erre a kiemelt szerepre, Aura ebben

teljesen biztos volt. A bejegyzések pedig szépen gyarapodtak. Már csak egy-két ember akadt, akikre nézve Aura eddig semmi terhelőt nem talált. Elég bosszantó! Na, de, ami késik, nem múlik. Hogy fog Encián csodálkozni, amikor elé tárja az igazságot a hatalomra éhes szabotőrökről!

Aura feljebb kapaszkodott a meredek lejtőn, és már látta is a fenyőerdő ritkuló fái közül elé táruló fennsíkot. Ritkán járt erre. Talán azért, mert nincs itt semmi érdekes. Vagy azért, mert ez a hely mégis sugároz egyfajta megfoghatatlan veszélyt. Van valami baljós a végtelen, kopár síkságban, amit félkörben fekete sziklák kereteznek. A felettük rohanó felhőknek köszönhetően a sziklák állandóan mozgó, baljós árnyékokat vetnek az ember lába elé. És nincs túl sok búvóhely sem ezen a tájon. Aura nem szerette azokat a helyeket, ahol nem lehet elbújni. Szabotőrként a rejtőzködés és a megtévesztés volt a legfontosabb feladata, és mindig ügyelt arra, hogy alkalomadtán el tudjon tűnni, vagy legalábbis fedezékbe vonulhasson. Itt, az Óriás tenyerének nevezett síkságon viszont néhány véletlenszerűen odahajigált sziklatömbön kívül nem adódott használható rejtékhely.

Aurát mégis ide vonzotta valami. Valami, amit egyelőre nem értett, de ami nyugodni sem hagyta.

Néhány nappal ezelőtt hallotta először azt a fura zúgást. Akkor ugyan egy kicsit távolabb kóborolt, de

a hang hallatán az Óriás tenyere felé vette az irányt. Mély, félelmetesen zúgó hang volt, Aurát a nagyvárosi forgalom zajára emlékeztette, amit akkor hallott, amikor Jácint nyomában loholt a kinti világban.

De ez a zaj még annál is félelmetesebbnek tűnt. A hang ugyanis fentről hallatszott, és egyre közeledett, lassan fülsiketítővé fokozódva. A fák ágai meghajlottak, mintha gyenge fűszálak lennének, némelyik vékonyabb törzs szinte derékba tört. Szégyen ide vagy oda, Aura, kezét az arca elé kapva, egy hatalmas tölgy tövébe kuporodott, és egész testében reszketett. Aztán mintha megnyílt volna az ég, óriási gépdarázs ereszkedett alá belőle. A hang lassan az elviselhetetlenségig fokozódott, majd valamivel halkabban surrogott, végül egyszer csak elhallgatott. Aura, aki a dermedtségtől addig mozdulni sem bírt, felpattant, és egy hosszú pillanatig azon tűnődött, meneküljön-e lefelé, a Töviserdő irányába, ahol jelentheti, hogy egy hatalmas szörnyeteg érkezett a Pantherára az égi magasságokból, vagy járjon utána annak a rejtélynek, aminek szem- és fültanúja volt.

Szégyellte volna, ha úgy tér vissza az otthonába, hogy nem járt alaposan utána a dolognak. Ez nem az ő stílusa. Tett néhány tétova lépést, fától fáig osont, és hamarosan már a síkságot övező egyik bokor mögött guggolt. Kikémlelt az ágak közül.

Nem is tévedett akkorát.

A tágas mezőn, tőle jó száz méterre egy fémből készült furcsa darázs ácsorgott. Az örülten rohanó felhők közül előbukkanó nap meg-megvilágította a fémborítást és a különös feliratot a szörnyeteg oldalán: FÜRGE Cselle. Aurának fogalma sem volt, mit jelenthet ez. Annyi bizonyosnak tűnt, hogy nem élő állat terpeszkedik négyágú csáppal a szikkadt fűvön. Nem, ez egy valódi gép! Biztosan az inspirátorok műve ez is, mint minden, ami zümmög, brümmög, kattog és villog. Aurának ez volt a rövid véleménye a Fejlődés Kerekéről. Nagyjából ilyesféle zajkeltő dolgok kerülnek ki egy-egy forgásból.

A gép oldalán ekkor kinyílt egy kis ajtó, és magas, vékony alak ugrott ki a fűre. Aura jól látta a fején a pilótasapkát, kezében a távcsövet. Az alak tétova óvatossággal nézett körül, amitől a lány majdnem elnevette magát. Ugye nem gondolja komolyan ez a fickó, hogy az érkezése titokban maradhatott ilyen hangzavarban? Bár igaz, ami igaz, az Óriás tenyere a Panthera egyik legkihaltabb vidéke. Ahol általában a madár sem jár. Egy ilyen gépmadár érkezése talán itt maradhat leginkább észrevétlen.

Aura szűrő izgalmat érzett a gyomrában. A fickó valószínűleg tilosban jár. Még valószínűbb, hogy rosszban sántikál. Őt pedig a jó szerencse és a felfedezőösztöne épp ide vezérelte. Biztos az amulettjének köszönheti: egy bőrszíjra fűzött vaddisznófognak, amit veszélyes feladatok előtt mindig a nyakába

akasztott. A becses talizmánt még kislány korában találta az erdőben, szíjra fűzte, és elhitette magával, hogy bátorságot és védelmet nyújt a hegyi portyákon. Bár az utóbbi években már inkább csak saját magában bízott, és nem mindenféle tárgyakban, azért sosem lehet tudni, mi az igazság. Talán mégis az amulet vezetelte most ehhez a titokzatos eseményhez.

Lehetséges, hogy valami gazemberség nyomára bukkant! Talán leleplezhet egy bűntényt. Ha így történik, Encián talán fontolóra veszi, hogy olyan utódot válasszon, aki már többször bizonyította, hogy többet ér, mint a sok nagyhangú, dicsekvő szabotőr a Töviserdőben... Csupa felfújott hólyag!

Végül mégis elég unalmasnak bizonyult a megfigyelés. Már két napja gubbasztott egy szűrős magyalbokorban, csakhogy a fickó semmi mást nem csinált, csak sétálgatott a környéken. Mintha keresne valamit. Jó lenne, ha végre megtalálná! Egy biztos: sosem távolodik el túlzottan a gépétől. Aura a Töviserdő könyv- és irattárában utánanézett, hogy az ilyen masinákat valójában helikopternek hívják. Ráismert a képeken. A fickó pedig főleg a sziklákat tanulmányozta gondos figyelemmel. Mintha lenne rajtuk bármi érdekes!

Az idegen estefelé tüzet rakott, evett, aztán visszabújt a madara gyomrába aludni. Aura jobbnak látta, ha nem tölti az éjszakát a szabadban. Az Óriás tenyere környékén gyakran portyáznak vadbövények.

Nem lenne vicces, ha álmában keresztülgyalogolnának rajta. Elég volt neki a vaddisznó! Azóta nem keveredett összetűzésbe semmilyen erdei vaddal.

Következő nap ismét a fickót figyelte, akinek viselkedése nem sokban különbözött az addigiaktól. Keresgélt, néha térképet tanulmányozott, bejelölt valamit rajta, aztán kutatott is tovább. A sapkáját levette, és Aura, ha távolról is, de megfigyelhette az arcát. Fiatal férfi volt, barna hajú. Gondterheltnak, sőt majdnem szomorúnak látszott, már amikor nem járta elszántan a síkság fölé magasodó sziklákat. Néha csak bámult a tűzbe, és egy egészen rövid pillanatig Aura fejében még az is megfordult, hogy egyszerűen kilép a bokrok közül, és megkérdezi, hogy mi baja van. Végül is nem tűnik különösebben veszélyesnek. És annyira, de annyira unalmas tehetetlenül várakozni a szűrős bozótban guggolva.

De aztán mégsem tette meg. Velezületett óvatossága arra intette, hogy várjon még. Hiszen a fickó kívülről jött, és nem ismeri a Pantherát. Talán ezért folytat titokzatos felderítőtevékenységet. A térkép némileg ellentmond ennek, de talán csak most rajzolja meg. Vagy járt már ezen a helyen korábban is, és most további információkat gyűjt róla. De Aura úgy vélte, hogy nagyon rossz helyen keresgél. Az Óriás tenyere nem tartozik az akartileőhelyek közé. Nincs itt semmi más, csak kopár mező, sárgás fű és könnyen hergelhető bövénycsordák.

Még a mai napot rászánja a megfigyelésre, aztán akcióba lép, döntötte el. Az idegen legközelebbi felderítőútját kihasználva majd feloson a gépre, hát ha talál odabent valami árulkodó nyomot. Valamit, amiből kiderül, ki ez a férfi, honnan jött, és vajon mit akar a Pantherától? Mert nem akaritot, az szinte biztos.

De akkor mi a csudát?

3. fejezet

Dobozok

Aurának időnként eszébe jutott Jácint, de nem túl gyakran. Mint ahogy azokra az iskolás gyerekekre, Kismukkra, Vincére, Noémire is gondolt néha, akikkel korábban a kinti világban ismerkedett meg. Még Rozi néni és a bolond Mihály is eszébe jutottak olykor. De a leggyakrabban azért mégis Jácindra kellett gondolnia, aki legyőzte őt, és akire ugyan nem haragudott, de nem is kedvelte különösebben.

Na, és ott van a kisfiú, Jávor, aki a legutolsó kalandjuk során minden aggály nélkül besétált a Lidérckapun. Aura alig akart hinni a szemének. Jávor, aki származását tekintve havonjáró, igazán rosszul döntött, hogy az inspirátoroknál ütött tanyát. Nem mintha őt nagyon érdekelné, mit csinál egy kis pisis hétéves, de azért egészen szórakoztató volt a kölyök. Volt benne merészség, még ha néha butaságot csinált is.

Aura fülét egy levél csiklandozta. Kezdte úgy érezni magát, mint egy idős hölgy, aki unalmában jobb híján emlékeket idéz fel, mert más tennivalója nem igen akad. Ma délelőtt különösen sokáig kellett a bokorban gubbasztania, mire a fickó előkecmergett

a FÜRGE Cselléből. A nap most nem sütött. Szürke, borongós köd övezte a tájat, a fekete sziklák pedig a szokásosnál is elutasítóbbnak tűntek.

Aura várt.

A férfi, aki a hidegre való tekintettel ma prémes gallérú, rövid kabátot kanyarított magára, épp egy hátizsákot pakolt meg mindenfélével. Szóval, megint útra kel! Aura megmozgatta az elgémberedett lábait, és érezte, hogy a harci kedv lassan új erőre kap benne. El fog menni! Itt a lehetőség, hogy szétnézzen abban a helikopterben! Vajon képes lesz kinyitni az ajtaját? Lehet, hogy erőlködni kell majd egy kicsit. Legrosszabb esetben beveri az ablakot egy kővel... Nem, azt azért talán mégsem. Jobb, ha nem hívja fel magára a fickó figyelmét. Bár alapvetően nem tűnik veszélyesnek, azért sosem lehet tudni. Van benne valami kalandorszerű. Pont úgy néz ki, mint aki nem lepődik meg semmin, fel van készülve a mostoha körülményekre, és a jég hátán is megél. Ráadásul nagyon elszántnak tűnik, még ha nem is különösebben jókedvű.

Aurában forrt a türelmetlenség. Mikor indul már?! Nem lehet igaz, hogy most kezd enni!

Duzzogva a sarkára ült, és az övén lógó zacskóból ő is kihalászta a magával hozott ízetlen lepényt. A gyűlés odahaza már biztos elkezdődött, de utána a tanárok megint fokozott figyelmet fordítanak

majd a tanulókra, és nem lenne jó, ha kiderülne, hogy megint a hegyen kóborolt engedély nélkül.

Végigfuttatta szemét a sötét, baljós sziklasoron: az Óriás ujjain. Vajon ezúttal merre veszi a férfi az irányt? Talán nekivág az északi lejtőnek? Az bizony kockázatos útvonal, bár az is igaz, hogy telis-tele van rejtekhellyel. Hogy mit kereshet ez az ember, arról Aurának a leghalványabb fogalma sem volt. Még az is lehet, hogy nem valakit, hanem valakit keres. Talán egy világtól elvonult remete nyomát kutatja, aki valamilyen titokzatos oknál fogva egyedül tölti a mindennapjait a Panthera sivár sziklái között. Aura hallott már ilyesfajta szóbeszédet.

Az egyik sziklapárkányon világos folt villant. Épp csak egy pillanatra tűnt föl, aztán már ott sem volt. Aura előrehajolt az ágak között, és hunyorgott. Jól látta vajon? Vagy csak egy fehér nyakú, magashegyi keselyű reggeli vadászportyájának volt tanúja? Egy darabig még bámulta a nehéz, sötét kötömböt, amíg bele nem fájdult a szeme, aztán hirtelen más vonta magára a figyelmét.

A férfi időközben, úgy látszik, visszamászott a helikopterbe, és valami egészen szokatlan dolgot művelt. Először a kócos feje bukkant elő újra, aztán egy méretes fadoboz, amit féltő gonddal egyensúlyozott a karján, ahogy leereszkedett a földre. A dobozon, ez messziről is látszott, mindenféle színes ragasztások

és feliratok voltak. Súlyos lehetett, de nem annyira, hogy a férfi ne tudjon tempósan haladni vele. Mint aki végre elszánta magát, gyors léptekkel megindult az oszlopsort formázó sziklacsoport irányába. Közben jobbra-balra tekingetett, és ha eddig nem is, most már Aura biztosra vehette, hogy rosszban sántikál. De az eredeti elképzelésén módosítania kellett: hirtelen ráébredt, hogy a fickó nem keres semmit. Épp az ellenkezője történik! Azért landolt ezen a sívár és kihalt helyen, hogy elrejtse valamit. Pont itt, ahol a madár sem jár, az Óriás tenyerének nevezett fennsíkot övező hideg barlangok egyikében.

Aura tanácstalanul rágta a szája szélét. Mit tegyen? Gyorsan kell döntenie, most, azonnal! Csakhogy egyelőre nem tudja, mi lenne a helyes. Az alkalom adott: átkutathatná a helikoptert. Talán iratokra bukkanna, kideríthetné, ki ez a férfi, és mit szállít a helikopterén. Bizonyára csempész, aki tiltott dologgal kereskedik, vagy rabló, aki a zsákmányát készsül elrejteti a Pantherán. Talán a cinkostársai is idejönnek majd, a világ végére, ahol néhány kalandoron és szabotőr lányon kívül senkinek eszébe sem jutna sétálgatni.

Aura megborzongott. Hirtelen úgy tűnt, mintha az erdő bokrai meg a távoli sziklaormok további alakokat rejtenének, akik szintén a szállítmány érkezésére várnak. Lehet, hogy nincs egyedül?

Körbékémlt, és még kisebbre húzta magát. A szíve hevesen dobogott. Aztán észbe kapott. Híszén a férfi mindjárt eltűnik az oszlopok között! Ha most nem ered a nyomába, talán szem elől veszíti, és akkor nem tudja kideríteni, mit rejt el a hegyen!

Kövesse? Vagy inkább mégis a helikoptert válassza?

Aura utálta az ilyen döntéshelyzeteket. Igazából azt szerette, ha pontosan látja maga előtt a célt, mint a madárra lecsapó macska vagy a nyíllal célzó vadász. Tétován felegyenesedett, és kilépett a bokrok közül. Muszáj indulnia.

A helikoptert választja. Az valahogy biztonságosabbnak tűnik.

Ahogy a sziklák felé pillantott, a férfi már nem volt a látóterében. Valami mégis mozgott egy kicsivel följebb, a sötét falon. Ott, ahol az imént is látta, vagy talán néhány méterrel lejjebb. Most nem tűnt el hirtelen, hanem lassú, óvatos, kiszámított mozdulatokkal ereszkedett lefelé.

Egy ember!

Vagy mégsem... Nem is ember... hanem egy... Egy gyerek az! Ugyan mit keres egy kisgyerek ezen a kopár, kihalt helyen?

Aura lelki szemei előtt hirtelen megjelent egy jegenes kék, szinte szürke szempár. Érezte, hogy már is rájött a megoldásra. Az a bolondos kisfiú, Jávor mászik ott a sziklán! Éppen abba az irányba tart,

ahol a férfi az imént eltűnt. Ha nem áll meg, egyenesen a csempész karjaiba rohan!

Aura szeretett volna kiabálni, ugrálni, integetni. Már javában kint járt a mezőn, a sárgás fű kopár foltokban terült el a lába előtt. Gyors iramban megindult a helikopter felé, de szemét nem vette le az apró, mozgó alakról. A kezét a magasba lendítette, integetett, ugrált, de kiabálni nem mert. Úgy tűnt, az apró alak egy pillanatra megdermed, és megáll. Aura örömmel látta, hogy némi tétovázás után kicsire összehúzódva leguggol egy kiszögellés mögé. Nem volt biztos benne, hogy a fiú észrevette-e őt, de azt jól látta, hogy már nem mászik tovább, hanem fedezékbe vonult. Itt az ideje, hogy ő is tegye a maga dolgát.

Fürge Cselle hatalmas, masszív fémteste közlel már nem is tűnt annyira kecsesnek. Aura semmi fűgét nem talált rajta, és hogy a cselle mit jelenthet, arra most gondolni sem akart. Gyorsan be kell jutnia, aztán ugyanolyan gyorsan távoznia a gépről, hiszen a fickó bármelyik pillanatban visszatérhet. Még ha messze távolodott is, a sík mezőn azonnal kiszúrná őt a helikopter tövében. És ha üldözőbe venné, akkor bizony minden ügyességére szükség lenne, hogy elszökjön előle!

A gép íves ajtaját fémkilincs zárta. Aura felágaskodott, és közben szidta magát, hogy a vállán átvett tarisznyát nem hagyta a bokrok között. Most

ez is csak akadályozza a mozgásban! Nagyot rántott a kilincsen, mire az ajtó engedelmesen kitért. Némi húzózkodás után a gép belsejében volt. Az ajtó nyílásából már nem látott rá a sziklákra, és csak remélni mert, hogy Jávor, az a kis buta nem leplezi le magát a férfi előtt.

Aura bosszúsan megcsóválta a fejét. Borzasztó, hogy egyes gyerekek mindig csak a bajt keresik!

De most nincs idő ezen sajnálkozni. Ideje körülnézni! Aura beljebb nyomult a homályos térbe. A vezérlőpulttal egyelőre nem törődött, a gép hátsó részét kezdte fürkészn.

Dobozok. Egy rakás doboz, kisebbek és nagyobbak. Egymásra halmozva, oldalukon felirat. Aura szeme végigfutott a szavakon. Nem sokat mondtak neki. Micsoda szerencse, hogy elhozta a szakadt kis jegyzetfüzetét! Mindent szépen felír, és majd utánanézés a könyvtárban, hogy mit jelenthetnek ezek a fura kifejezések.

Jó lesz sietni! Még valami személyi iratot is jó lenne találni, valahol a pilótaülés környékén. Ez a bűnöző... ez a... ez a csempész... még azt is megbánja majd, hogy egyáltalán lepillantott a géperől az Őriás tenyerére. Kár volt itt landolnia.

Veszélyes hely ez. Aura mindig is tudta.

4. fejezet

Jávor nagy napja

Jávor ügyel-bajjal tartotta magát egy keskeny sziklapárkányon. Az ujjai elgémberedtek és fehérre színeződtek, ahogy egy kötömb éles kiszögellésébe kapaszkodott. Egy rossz mozdulat, és a néhány méterrel alatta járkáló gyanús alak észreveszi. Főleg, ha a fejére esik. És akkor... Na, akkor csak a Párduc tudja, hogy mi lesz. Jobb nem is belegondolni.

Jávor még csak pár perce eszmélt rá, hogy nincs egyedül az Óriás tenyerét övező sziklás tájon. Imádkozta ezt a helyet! A mesékből ismert fordulatot juttatta eszébe: itt bizony a madár sem jár. Jávor pont így képzelte el a madár sem látta helyeket. Égbe törő sziklaoszlopok, amelyek kopár fennsíkot fognak körül. A szél általában kellemetlenül süvít, de nem baj, mert az árnyékos hasadékokban jó eséllyel találni havat. Jávor nagy örömét lelta abban, hogy a magasabb sziklákról csupasz talppal, nagyot rikkantva beletoccsanjon egy-egy érintetlen hófoltba.

És tessék! Most itt ez az ember, és elveszi a jótékát!

Biztos, hogy rossz ember. A mozgásán is látszik. Mert akinek nincs titkolnivalója, az nem settenkedik

ilyen óvatosan. Némileg akadályozza az illetőt, hogy egy dobozt is cipel a hóna alatt. Jávor, ha akart volna, hát úgy eltűnik a sziklaoszlopok között, hogy még az Óriás sem akad a nyomára. De nem akart. Az a doboz túlságosan felkeltette az érdeklődését. És nem csak a doboz.

Távolabb, a kopár mezőn fura gép állt. Jávor a múltkor hallotta, ahogy az inspirátor fiúk mindenféle repülő szerkezetekről beszélgettek. Olyasféléről, amiket az ő népük segített feltalálni. No hiszen! Beképzelt népség! Jávor személyes meggyőződése az volt, hogy az emberek inspirátorok nélkül is elboldogulnának valahogy, de amikor ezt a sejtelmét egyszer megemlítette Iringónak, az nagyon szigorúan nézett rá, és azt mondta, hogy Jávornak sokat kell még tanulnia, hogy megbecsülje azt a helyet és azt a népet, amely őt befogadta. Jávor inkább nem vitatkozott. A repkedő gépek témája viszont őt is izgatta, így nagyon is hegyezte a fülét, amikor az inspirátor fiúk egymás szavába vágva sorolták, hogy melyik a legmenőbb repülő találmány.

Most pedig a saját szemével is láthat egyet! Micso-da váratlan szerencse! Az imént, amikor még nem tudta, hogy bujkálnia kell, hosszú percekét töltött azzal, hogy próbálta felidézni, miféle repkedő és szárnyas gépek léteznek. Talán a nevéből is rájöhet, melyik lehet az, amit ott, a mezőn lát. Úrhajó? Nem... az űr az valahol messzebb van. Hogy pontosan hol,

Jávor el sem tudta képzelni, de ez a valami biztosan nem űrhajó. Talán sugárhajtású repülőgép. Nem, nem. Egyetlen apró, pici sugár sem látszik körülötte, hogy is lenne hát az? Akkor viszont... léghajó? Nincs is hajó alakja. Jávor a hajókat már nagyon jól ismerte, és megállapodott magával abban, hogy ez itt nem léghajó. Akkor viszont vagy utasszállító repülőgép – hiszen bizonyára van utasa, repül is és gép is –, vagy pedig az úgynevezett helikopter, aminek a neve nem sokat mondott neki. Ha visszaér a Völgybe, majd megkérdezi Jácintot – határozta el. Sőt, le is rajzolja neki, amit látott. Hogy fog a nagyfiú csodálkozni!

Jávor egyre szorosabban préselődött a sziklának. Sajnos úgy tűnik, van egy kis probléma. Mégpedig az, hogy a fickó épp errefelé tart. Az előbb még egyemeletnyi távolság volt köztük, és Jávor a magasból figyelhette, ahogy a pilótasapka ide-oda kering a sziklák alkotta folyosókon. Ám az egyre hangosabb fújtatás és szuszogás azt jelzi, hogy a férfi egyre közeledik. Jávor oldalra sandított.

Aha, van itt egy szűk barlangnyílás. Besurranjon oda? Vagy mégsem? Jó rejtékhelynek látszik, de mi van, ha ez az ember is épp ezt a barlangot keresi?

Talán jobb, ha marad, ahol van, és elmond egy Kamillától tanult ősi átkot, ami gonosz emberek távoltartására szolgál. Jávor épp csak egy pillanatra merengett el azon, hogy Kamilla nagy valószínűséggel maga is gonosz asszony, hogyan is taníthatna

tehát olyan versikét, amivel önmagát is távol tartja. De tegyük fel, hogy a vers mindig csak a többi gonosz távoltartására való, mélázott. És amúgy sem emlékszik már rá pontosan. Vagyis csak félig-meddig. Hideg szelek, örvénylő havak... körém erős falat vonjanak... ne jusson át rajta senki... és ha megpróbálja... ööö... mi is következik? És ha megpróbálja...?

Jávor erősen koncentrált. És ha megpróbálja, akkor mi van? A lényeg az, hogy akkor nyekk! Csak valahogy ez versbe volt foglalva, és jobban hangzott. Jó lenne, ha mihamarabb eszébe jutna, mert a fickó már nagyon közel van, a talpa alatt csak úgy csikorog a sziklás törmelék. Jávor némán formálta a szavakat. Hideg szelek...örvénylő havak, igen, eddig jó, körém erős falat vonjanak! Ne jusson át rajta senki, és ha megpróbálja, akkor neki annyi! Igen, ez a befejezés csak most jutott eszébe, de úgy érezte, hogy méltó lezárása az átoknak. Lehet, hogy az eredeti nem pontosan így hangzott, de a lényeg ez volt. Különben Kamilla azt is mondta, hogy ezt a verset régebben a havonjáróktól tanulta, attól a néptől, amelyhez eredetileg Jávor is tartozott. Ki lenne tehát alkalmasabb arra, hogy alakítgassa, újírja a verset, mint egy igazi, vérbeli havonjáró?

Jávor döbbsen vette tudomásul, hogy a vers ráadásul működik. A következő szellőkés ugyanis jó adag havat fújt a fejére a mögötte magasodó szikláról, és ha áthatolhatatlan falat nem is vont köré,

de kissé befehéřítette, ami álcázásnak nem is rossz. Ha úgy vesszük.

Úgyhogy ott fehéředett és várt. A léptek egyre közeledtek, aztán hirtelen elhaltak. Jávorbán rossz érzés moccant meg. Hova lett a fickó? Miért állt meg? Talán egy másik barlangra bukkant, ahova bement a dobozával? Így sosem fogja megtudni, mit rejteget! Igaz, akkor is megvizsgálhatná a dolgot, ha a férfi már elment. De vajon elmegy-e? Vagy itt fog éjszakázni valamelyik barlangban?

A sziklához tapadva kucorgott. Testének melege kezdte felolvasztani a hajára és a ruhájára szóródott havat. Bár nem fázott, a nedvesen rátapadó rongyok tovább fokozták a kellemetlen érzést. Az sem volt jó, hogy olyan nagy a csend, és pár perce nem történik a világon semmi. Mintha a szél sem moccanna, némaságba dermedt volna minden.

Jávoron nyomasztó érzés kezdett eluralkodni. Olyasféle, mint amikor a csend mélysége azért olyan nagy, mert valaki azt akarja, hogy direkt ne hallják meg. Mintha valaki szándékosan törekedne a némaságra, rejtőzködéssre vagy titkos megfigyelésre. A kisfiú gerincén borzongás futott végig, és körülkémlelt. Nem, nem, sehol senki. A fickó bizonyára másfelé vette az irányt. Jobb lesz hazamenni.

Óvatosan megmoccant, hogy testhelyzetet váltson, és akkor, a szeme sarkából meglátta azt az oda nem illő valamit. Úgy egy méterre a feje felett

sötétlett. Lassan pillantott fel, lassan és kicsit fásultan, mint aki vereséget szenvedett, mert már pontosan tudta, hogy mi a helyzet.

A fickó bakancsát látta, ahogy azon a sziklán áll, aminek ő pont a tövében gubbasztott. Valahogy kiszagolhatta, hogy Jávor ott rejtőzik, aztán némán, mint egy párduc, feljebb kapaszkodott, és most a magasból bámul le rá.

– Helló! – hangzott odafentről egy élénk hang, és a következı pillanatban a pilótasapkás illetı lehuppan a keskeny párkányra, a Jávor melletti szükös

helyre. A következő mozdulattal a karját is megragadta. Nem éppen barátságosan, de azért szoros. Menekülésre gondolni sem lehetett.

Jávor nagyon mérgesen nézett vissza rá. Sokat gyakorolta már ezt a nézést a tükör előtt, és úgy vélte, nemcsak dühös, de ijesztő is. A rá visszatekintő arcon azonban nem haragot látott: inkább értetlenség, kíváncsiság és egy fura kis mosoly keverékét.

– Eltévedtél, kisfiú?

Volt valami ebben az emberben, ami miatt Jávor úgy döntött, hogy egyelőre nem fog félni tőle. Vagy csak egy egészen kicsit, amennyire mindenképp szükséges. Talán a fiatalsága, vagy az, hogy van egy saját repülő szerkezete... mindegy is. Jávor úgy érezte, hogy a fickó nem túlzottan veszélyes, noha biztos, hogy valami rosszban sántikál az Óriás tenyerén.

– Nem tévedtem el – vágott vissza dacosan, és a karját kirángatta az ujjak szorításából. – Mindig erre szoktam sétálni, ha úgy van kedvem.

A férfi most lepillantott a meztelen talpára, és elkerekedett a szeme.

– Csak nem...? – kérdezte, de aztán elharapta a szót. – Nem fázol?

– Nem szoktam fázni – közölte Jávor nagy büszkén. – Én ugyanis havonjáró vagyok. Jávor, a havonjáró! És maga kicsoda?

A fiatal férfi arcán olyan gyors iramban váltották egymást az érzelmek, hogy Jávor fel sem ismerte

mindet: az egyik pillanatban csodálkozásfélét látott, aztán mintha öröm suhant volna át a vonásain, ami végül óvatos ravaszságba fordult. Végül zárkózott, szigorú pillantást küldött Jávor felé.

– Ne kérdezősködj, kisfiú! Menj inkább haza! Errefelé laksz?

Az utolsó kérdés kíváncsian, már-már izgatottan hangzott. Jávor agyában gyors elméletek születtek. Ez a fickó valószínűleg kincsvadász lehet. Talán eljutott a fülébe a Panthera híre, és az, hogy a hegy teli van akarittal, egy ritka és értékes ásvánnyal. Most bizonyára őt akarja kifaggatni, hol talál ilyet. De ő majd jól félrevezeti.

– A Pantherán nincs már akarit – mondta szigorúan. – Mindet kibányászták. Teljesen üres a hegy.

A fickó udvariatlanul elröhögte magát, aztán látva Jávor megrovó pillantását gyorsan finomított a mosolyán, és arrébb húzódott a párkányon.

– Na, mássz idebb! Mindjárt leesel onnan. Itt biztonságosabb... Gyere már, nem kell tőlem félned. Utazó vagyok. Csak leszálltam itt, de mindjárt megyek is tovább.

Jávor most vette észre, hogy a doboz már nincs a férfinál. Az információt elraktározta, és nagy bölcsen úgy döntött, hogy egyelőre nem kérdez rá.

– Hova utazik? – kérdezte, mire a fickó szemében megint az a ravasz fény villant. Sokáig hallgatott, aztán egyszer csak megkérdezte:

– Szóval, mi is az a havonjáró?

– A havonjáró egy nép – felelte Jávor. – De már nem laknak itt. Elhúzták a csíkot. – Ezt a kifejezést a minap tanulta egy küldetésről frissen visszatért inspirátortól, és nagyon tetszett neki. – Elhúzták a csíkot, engem meg itt hagytak.

– Ez nem volt szép tőlük – csóválta a fejét a férfi. Jávor máris kezdte megkedvelni. Zöld szeme volt, és kócos haja, a pilótasapkája pedig igazán jól festett.

– Szerintem nem direkt csinálták. – Jávor úgy érezte, meg kell védenie a havonjárókat. – Elveszítettek útközben, vagy ilyesmi. Egyszer majd utánuk megyek. Most csak átmenetileg lakom a Pantherán, az inspirátoroknál.

A férfi arca egy pillanatra megfeszült, aztán viszakérdézett:

– Kiknél?

– Á, nem fontos – mondta Jávor. – Rendesek, meg minden, de azért nem túl okosak. A havonjárók sokkal jobb fejek. Hamarosan elindulok megkeresni őket. – Hirtelen eszébe jutott valami. – Esetleg nem tudna elvinni a gépével? Hova is megy most?

A férfin látszott, hogy épp tiltakozni akar, de aztán hosszú, töprengő csend ereszkedett közéjük. Úgy vizsgálta Jávort, mintha azt latolgatná, lenne-e bármilyen haszna abból, ha magával vinné a fiút.

– Azt sem tudod, hova megyek, mégis csatlakozni akarsz? – kérdezte.

– Gondolom, nem nagy ügy, hogy lerakjon valami magas hegységben – mondta gyorsan Jávor. – Sitty-sutty körülnézek, és ha nincsenek ott a havonjárók, akkor mehetünk is tovább. Nem tart sokáig.

A férfi a hasát fogta a nevetéstől.

– Sitty-sutty, na persze! Te aztán tudod, hogy mit akarsz!

Jávor érezte, hogy ilyen alkalma többé nem lesz. Egy kalandor pilóta, aki összevissza repked a világban, és ő pont belebotlott az Óriás tenyerén!

– Na, mit szól? Én segítek magának... maga meg nekem! Nem lehet olyan túl sok havas hegység a világon! Egy hét alatt végigjárjuk az összeset! Ha nem találtam meg őket olyan... kábé... egy hét alatt, akkor visszahoz ide. Szinte észre sem fogják venni, hogy eltűntem.

– Vicces srác vagy – kuncogott a pilóta. – Aztán mit tudnál te nekem segíteni?

– Hát, mondjuk, lemosni a gépét – bökött Jávor a fejével a mező irányába. – Kisöpörni, meg ilyesmi... Meg pakolászni a dobo... – Elharapta a szót. A dobozokat nem akarta megemlíteni.

A férfi összehúzott szemmel méricskélte.

– Aztán tudod-e egyáltalán, milyenek azok a havonjárók, akiket keresünk? Megismernéd őket? Hiszen kiskorod óta nem találkoztál velük.

– Mezítláb járnak a hóban – szögezte le Jávor ellentmondást nem tűrően. – Ha ilyet látunk, az

biztos, hogy havonjáró. Ennyi az egész. Ja, és nagyon-nagyon okosak.

– Értem – mondta a férfi, és megint olyan mélázó, tűnődő volt a pillantása. Aztán az égre nézett. – Vihar közeleg. Gyorsan kell döntenünk, mert néhány perc múlva szeretnék felszállni. – Felállt, hátát a sziklának vetette, és továbbra is az eget fürkészte. – Nem fognak keresni? Tényleg komolyan gondolod a dolgot?

– Csak egy hét – könyörgött Jávor, aki hirtelen ráébredt, hogy futó ötlete, amit az első pillanatban még ő maga sem gondolt komolyan, talán tényleg megvalósítható. Végül is, mit számít ennek a fickónak, hogy merre repked? Legalább csinálna valami jót is életében. – Egy hét múlva visszahozhat, becsszó!

Aztán valamiért Iringóra kellett gondolnia. Tekintete egy közeli kőtömbre tévedt.

– Van itt egy üzenőszikla – mutatta a férfinak. – Írhatunk egy levelet a nevelőmnek. Én diktálom, maga meg leírja, aztán bedugjuk ide, a sziklába, és akkor Iringó nem fog izgulni.

– Ebben én is biztos vagyok – csóválta fejét a férfi, de a zsebéből azért előkapart egy gyűrött fecnit és egy ceruzát. – Micsoda buta ötlet... Biztos, hogy meg fogom bánni! Ugyanakkor... – Ezt már inkább magának motyogta, Jávor alig értette. – Őrület, hogy mik vannak... épp most, és épp itt! Ezt nevezem mázlinak!

Minden nagyon gyorsan történt, Aurának gondolkodni sem volt ideje.

Miután felfedezte a rakományt, előszedte a gyűrött noteszt, és kapkodva feljegyezte a dobozokra írt számsorokat. Egytől egyig le voltak zárva, de Aura zsebében mindig akadt egy apró véső. Jól jött a Pantherán. Végül is egy szabotőr sosem tudhatta, mikor kell sziklát vésnie, vagy teszem azt, fogságból menekülnie...

A gépben alig lehetett felegyenesedni, az imént a fejét is jól beverte. Mondott egy cifrát, aztán kipillantott a gép ablakán. Meglepődött, milyen sötét lett odakint. Hiszen még dél sincs! Hacsak nem... Bizony, az lehet. Vihar közeleg! Márpedig, ha a hófelhők ilyen sűrűn gyűlnek az Óriás tenyere fölé, akkor jó lesz sietni. A dobozok adatai megvannak, de személyi okmányt egyelőre nem talált. Pedig jó lenne, ha kiderülne, ki ez az ember!

A gép orrába mászott a dupla üléshez, a botkormány meg a műszerfal közelébe. Látszik, hogy a fickó nem valami pedáns ember. Mindenféle ételes zacskókat és papírgalacsinokat látott szétdobálva.

Egy oldalsó zsebben gyűrött iratcsomó akadt a kezébe. Sebesen átpörgette a lapokat. Voltak ott külvilági reklám- és szóróanyagok, a legtöbbje utazási prospektus lehetett; aztán papírfecniken különböző, sebtében odafirkantott nevek és telefonszámok. Egy kisebb füzet a gép adatait tartalmazta. Aura gyorsan félredobta. Nem ezt keresi. Pillantása a másik ülésre tévedt. Aha, a férfi itt hagyta a telefonját. Látott már ilyesmit, amikor odakint járt, de nem nagyon tanulmányozta a működését. Ez is olyasmi, amit az inspirátorok maguknak tulajdonítanak. És tényleg, látszik, hogy az ő fejükből pattant ki. Csúnya, és első látásra értelmezhetetlen kis masina. Sebj!

Aura becsúszta a telefont a zsebébe. Hirtelen ötlet volt, végig sem gondolta. Aztán újra az iratoknak szentelte a figyelmét. Nocsak! Egy rajz! Egy női portré. Bárki is rajzolta, biztos, hogy van némi kézügyessége.

Aura összehúzott szemmel méregette a fiatal nőt ábrázoló ceruzarajzot. A vonalak itt-ott elmosódtak, vagy duplán futottak, mintha a rajzoló hosszan keresgelte volna a legjobb, leginkább valóság-hű ívet. A nagy szemek, a hosszú haj hullámai, a nyílt, kicsit túlságosan is nyílt tekintet... – Aura gyorsan eldöntötte, hogy akárki legyen is, nem szimpatikus neki ez a nő. Túlságosan is... hm. Túl szépnek akar látszani. Túlságosan beképzelt, mint aki hiszi is magáról, hogy szép.

Aura egy pillanatra kizökölt a kutatás ritmusaiból, és bosszúsan tanulmányozta saját rézvörös fűrtjeit meg a rajzot tartó csontos ujjait. Nem mintha túlzottan sokat foglalkozott volna a külsejével, és összességében amúgy sem talált magán sok kivetnivalót. De mostanában... Gyakran úgy érezte, mintha valami fontos dolog hiányozna belőle. Valami, ami a Töviserdőben néhány lányban megvolt... belőle viszont riasztóan és teljes mértékben hiányzott.

Azok a lányok valahogy mások voltak, mint ő. És ez itt, a képen a nagy, mosolygó szemével őrájuk emlékeztet. Az ilyen lányok általában nagyon sikeresek a fiúk körében, ismerte fel mostanában Aura. Nem mintha a Töviserdőben élne akár egyetlen olyan fiú is, akinek Aura szeretné magára vonni a figyelmét. Dehogyan! Azok a lányok különben is... valahogy olyan puhányok. Főleg a külsejükkel vannak elfoglalva, a harcban például semmi hasznukat nem venné az ember. Hiányzik belőlük az elszántság, a bátorság, az erő...

Másrészt viszont, ha jobban megnézi ezt a képet, ez a nő azért mégsem tűnik egészen puhánynak. A fején körbefutó vékony, díszes pánt enyhén harcos jelleget kölcsönöz neki. Oké, talán nem ijed meg a saját árnyékától, gondolta Aura, de aztán magában megvetően hozzátette azt is, hogy valószínűleg még mindig jobban érdeklik a szép ruhák és a semmitmondó fecsegés, mint a komoly dolgok.

Hogy mik is ezek a komoly dolgok, Aura nehezen tudta volna megfogalmazni. De azt azért érezte, hogy ő nem ilyen. Nem ilyen szelíd, nem ilyen lágy és kedves, nem ilyen... unalmas. És a maga módján biztos, hogy jobban is néz ki ennél a nőnél. Valószínűleg a pilóta szerelme lehet, gondolta megvetően, de azért valami megsajdult benne.

Milyen lehet, ha valakinek van szerelme?

Bosszúsan csapott öklével a térdére. Mi a fene van ma vele? Hogy lehet ilyen meggondolatlan, hogy miközben felderítést végez – egy csempész leleplezését! –, szerteszét szaladoznak a gondolatai? Az ilyesfajta figyelmetlenség az életébe is kerülhet.

Aura mostanában annyira kitüntette magát a Töviserdőben, hogy megengedték neki, hogy a kizárólag fiúk számára szervezett harci és stratégiai oktatásokat látogassa. A közelharcban ugyan csak módjával vett részt, de önvédelmi technikákban a legjobbak közé tartozott. A tervezés és stratégiakészítés folyamatát nagyon élvezte, és minden gyakorlásként kitervelt akciót sikerrel vitt véghez. A tanárok elégedettek voltak vele, bár néha mulattak is azon, hogy kétszer olyan elszántan küzd, mint a szabotőr fiúk.

És persze, vagy hat fiú szerelmes volt belé a Töviserdőben. Lehet, hogy hét-nyolc is. De azokkal nem érdemes foglalkozni. Aura olyan magasan nézett át a fejük felett, ahogy csak bírt. Nehogy már azt higgyék, hogy bármelyik is érdekli!

Már megint! Már megint csak agyal, és hülyeségeken rágódik! Pedig sietni kéne. A fickó bármelyik pillanatban visszajöhet. A kis buta Jávor remélhetőleg még időben olajra lépett. Aura sebesen pörgette a papírköteget az ujjai között. Már el sem jutott a tudatáig, miféle prospektusokat és szóróanyagokat lát.

Egyszer csak műanyag borításba ütköztek az ujjai.

Aha, egy igazolvány, műanyag tokba csúsztatva. L. E. Alexander – olvasta a nevet az elmosódott fénykép mellett. Semmi kétség, a fickó lesz az!

Szóval L. E. Alexandernek hívják a csempészt. Aura ezt is feljegyezte a noteszbe a születési dátummal együtt (nem is hitte, hogy ilyen fiatal). Aztán visszacsúsztatta az igazolványt a papírhalomba, és mindent visszatuszkolt az oldalsó tárolózsebbe. Ideje a dobozok után nézni.

Egy pillanatra a helikopter nyitott ajtajára tévedt a tekintete. Valami bizonytalan, rossz érzés suhant át rajta. Nem kéne inkább elhúzni a csíkot? Van bármi értelme annak, amit most tesz? Ugyan mit számít, hogy leszállt a Pantherán egy L. E. Alexander nevű illető? Lehet, hogy van rá valami egészen hétköznapi magyarázat. Végül is már nincs elzárva a hegy: hajók kötnek ki a lábánál, és légi úton is bárki ideutazhat, aki csak akar. Mi értelme a helikoptert átkutatni, nyomozni? A Töviserdőben ezért biztosan nem fogják megdicsérni. A felügyelő tanár már a múltkor is rászólt, hogy az utóbbi időben

mintha megint túl sokat csavarogna, és több óráról is hiányolta, például a hímzésről, a házimunkáról és a főzésről.

Brrr! Aura azzal vágott vissza, hogy szabotálás-óráról viszont egyszer sem hiányzik, és az összes szorgalmi feladatot is bevállalja. Erre a tanár azt felelte, hogy a főzés ugyanolyan fontos, mert ha sikeresen akar szabotóri küldetéseket végrehajtani, akkor nem árt, ha legalább nagy vonalakban képes normális nőnek álcázni magát. Ráadásul harsányan nevetett is, amikor ezt mondta. Aura nagyon csúnya pillantást vetett rá, és faképnél hagyta. Különb is, egy-két egyszerűbb ételt bármikor összedob, és a többi lánytól eltérően ő nemcsak a húst képes megsütöni, de a tüzet is megrakja, valamint elejti, sőt, szakszerűen meg is nyúzza a zsákmányt. Tessék, lehet utánacsinálni! Úgyhogy le lehet róla szállni.

Az ajtón hideg szélökés tódult be. Aura észbe kapott, és a szűk, zsúfolásig megpakolt térben hátramászott a dobozokhoz. Úgy döntött, csak egyet feszít fel, a legfelsőt. Ócska kis fércmunka az a deszkadoboz, a tetejét alig pár vékony szög tartja. Egy perc alatt végez vele. Csak belepillant, és már húzza is a csíkot.

A szél hangja süvítőre váltott, és egy haragos szélökés Aura hosszú, vörös hajába kapott. Az első szög hamar engedett, a másodikkal kicsit tovább kellett

bajlódni. Még kettő, és meg tudja emelni a fedelet. Na, végre!

A feldél résnyire kinyílt, és Aurának ennyi is elég volt, hogy belepillantson a dobozba. Fura, bonyolult szerkezetet látott, kapcsolók és csövek szövevényét. Fogalma sem volt róla, hogy mi lehet az. Talán, ha kicsit feljebb emelné a fedelet...

– Na, gyere, mássz be! Siess! – A hang úgy hasított bele az átható szélfúvásba, mintha egy démon tülekedett volna be az utolsó szélökéssel a helikopter zárt, dobozokkal telezsúfolt terébe. Aura ereiben meghűlt a vér. Gondolkodni sem maradt ideje, épp csak annyira futotta a lélekjelenlétéből, hogy a fedelet visszacsapja, és összekuporodva behúzódjon a legnagyobb doboz mögé, a helikopter farokrésze közelébe.

A szíve majd kiugrott a helyéről. Rádöbbsent, hogy elkésett.

– Tök jó! – harsant egy lelkes gyerekhang. – Alig várom, hogy felrepüljünk vele! Vezethetem is majd egy kicsit?

Aura elkerekedő szemmel pillantott ki a láda sarka mögül. Láta, ahogyan Jávor vidáman csevegve elhelyezkedik az ülésben. A fickó már a helyén volt, a műszerfalon nyomkodta és csavargatta a gombokat. Az ajtó becsapódott, a gép motorja erős rázkódás kíséretében felbergett.

Jaj, ne! Aura kiabálni szeretett volna, de nem jött ki hang a torkán. A fülsiketítő zúgás olyan riasztó volt, mintha nagy dobokat ütöttek volna a feje felett. Hallotta Jávor önfeledt visítozását, és érezte a reszketést a talpa alatt. Aztán az oldalsó ablakon át azt is látta, hogy megmozdul körülöttük a mező. Olyan érzés volt, mintha az Óriás ide-oda gurítaná a gépet a tenyerén. Minden imbolygott, hintázott. Aztán az egyre fokozódó nyomás a gyomrában... és már csak a fák lombjai látszanak, egyre messzebből... És az a dübörgő, egész testét megremegető hang... mintha valami biztos gyökér, ami eddig a földhöz kötötte, hirtelen elszakadt volna...

Aura repült.

6. fejezet

Jávor társalog

Jávor izgatottan fészkelődött a pilóta melletti ülésben, és időnként akaratlanul is felkiáltott, például amikor egy erős szellőkés megbillentette a helikoptert, vagy ha az egyre zsugorodó hegyoldalban ismerős pontokat vélt felfedezni.

A biztonsági öve megfeszült, ahogy előrehajolva tanulmányozta a Panthera lejtőinek és lankáinak lassanként makettszerűvé váló erdőit, folyóit meg a sűrű növényzet és magas sziklaormok közé rejtett településeit.

– Nézze csak! – kiáltott oda a légcsavarok fülsiketítő robaját túlharsogva a férfinak, akinek még a nevét sem tudta. – Nézze! Látja azt a nagy, gubancos növényel benőtt területet? Nem, nem a fákat, hanem mellette! Azokat a kusza bokrokat! Fogadjunk, hogy nem is hinné, de egy egész város rejtőzik alatta!

– Ne mondd! Tényleg? – A pilóta vetett egy pillantást a területre – egy Jávor szerint zavaróan érdektelen pillantást. Valószínűleg túlságosan el volt foglalva azzal, hogy valahogy egyenesben tartsa és a tenger felé fordítsa a gépet. Nem ment könnyen.

– Ugye, hogy nem hiszi? – kérdezte Jávor sértetten. – Pedig ott egy igazi város van elrejtve. Úgy hívják, hogy Töviserdő. Dolgoztam ott egy darabig, ezért ismerem az összes titkos bejáratát.

A hátuk mögül, az egymásra pakolt dobozok irányából csattanás hallatszott.

– Mi volt az? – kérdezte rémülten Jávor.

A pilóta összevont szemöldökkel fürkészte a légeteret. A szél ereje most kiadós vízlöketeget zúdított a helikopter szélvédőjének, és a manőverezés fokozott összpontosítást igényelt.

– Biztos túl gyorsan vettem a kanyart – dűnnyögte maga elé a férfi, és különböző gombokat nyomkodott a bonyolult és Jávor szerint nagyon izgalmasnak tűnő műszerfalon. – Meg kéne igazítani a ládákat.

– Mit szállítasz bennük? – kérdezte kíváncsian Jávor. Észre sem vette, hogy izgalmában letegezze a pilótát.

Úgy döntött, hogy végére jár a titoknak, sőt, hamarosan a férfi nevét is megkérdezi majd. Végül is együtt fognak kalandozni, úgyhogy muszáj lesz valahogy megszólítania. Mégsem mondhatja neki, hogy pilóta bácsi. Az olyan gyerekes lenne.

– Hogy mit szállítok? – kérdezte a férfi, és arcán egy pillanatra megfeszültek a vonások. Jávor nem volt egészen biztos benne, de úgy tűnt, mintha egy picit zavarná a kérdezősködés. – Figyelj rám, fiú! Mi is a neved?

– Jávor, már mondtam.

– Oké. Jávor, figyelj! Nem úgy terveztem, hogy egy kölyköt fogok magammal hurcolni a hegyekbe, de mivel magam is épp arra igyekszem, ezért segítek neked. Viszont cserébe kérnék tőled valamit. Egy apróságot.

– Micsodát? – fészkelődött Jávor. – Mondtam, hogy mindenben segítek. Főzni még nem tudok, de szerelni igen. És ha elmagyarázza, a gépet is el tudom vezetni, ha maga esetleg nagyon elfárad. Gondolom, nem olyan nagy ügy – mondta kimérten, önkéntelenül visszaváltva magázódásra.

A pilóta elnevette magát. Olyan jóízűen kacagott, hogy az már-már bántó volt. Jávor úgy érezte, ki-nevetik.

– Nagyon köszi, Jávor, de a vezetést egyelőre bízd csak rám! Persze majd segíthetsz ebben-abbán. – A férfi megint azzal a tűnődő pillantással figyelte. – Sőt, lehet, hogy igazán nagy feladatot bízik majd rád. De most fontos dolgot kérek tőled.

– Micsodát?

– Hagyd békén azokat a dobozokat! Rendben? Ne nyúlj hozzájuk, és ne is kérdezősködj róluk! Úgysem beszélhetek róla, és mindkettőnknek könnyebb, ha nem erőlteted ezt a témát.

– Tudtam, hogy titkosak! – szakadt ki Jávorból a diadalmas kiáltás. – Azért kellett egyet a Panthe-rán is elrejtetni, igaz?

Beharapta a száját. Nem lehet igaz, már megint túl sokat beszél! Iringó is mindig rászól emiatt. Lehet, hogy nem kellett volna elárulnia a fickónak, hogy kémkedett utána.

Oldalra sandított. A férfi most megint a műszerfalat meg az alattuk elterülő tájat figyelte. Már a nyílt víz felett jártak. Az óceán haragos tajtékokat vetett alattuk. A színe zöldesszürke volt, és a folyton áramló, mozgó víztömeg Jávort félelmetes élőlényre emléktette. Elfordította a fejét, és gyorsan témát váltott.

– Hogy is hívják magát? – kérdezte, és közben erővel kényszerítette magát, hogy ne lefelé, az óceánra figyeljen, inkább a műszerfal ide-oda lengő mutatóira koncentráljon. Néhány számot már el tudott olvasni, például a hármast.

– A nevem? Nos, a nevem Ander. Elnézést, hogy nem mutatkoztam be eddig. – A pilóta Jávor felé fordult, kezét nyújtott, és barátságosan ráhunyóritott. Jávor félszegen kezét rázott vele, és ahogy a férfi arcába nézett, úgy döntött, hogy mégiscsak kedveli. Ha van is valamilyen titka, az biztos, hogy nem gonoszságból csinálja, hanem valószínűleg jó oka van rá.

– Helló, Ander! – mondta, aztán készségesen hozzátette: – Nem fogom szóba hozni a dobozokat. Sem ezeket itt, a hátunk mögött, sem azt az egyet, amit elrejtett valahol a Pantherán. Jó nehéz lehetett. De mindegy, erről nem is akarok beszélni.

A férfi arca újra megrándult, és most igazán nem lehetett megállapítani, hogy bosszús, vagy továbbra is jól mulat-e. Jávor úgy érezte, biztonságosabb témát váltani.

– Akarja, hogy elmeséljem magának, hogyan tud leggyorsabban bejutni a Töviserdőbe? És tudok pár épületet, amit nem nagyon használnak, ott egész sokáig el lehet rejtőzni. Szóval, ha az északi lejtő felől közelít, van ott egy kiszáradt patakmeder...

– Köszí, köszí! – vágott közbe a pilóta. – A Töviserdő nem nagyon érdekel.

Olyan magától értetődően mondta, hogy Jávor meglepve pillantott rá.

– Talán ismeri a Töviserdőt? Járt már ott?

– Ugyan, dehogyis! – legyintett a férfi. – Csak már a neve is rosszul hangzik. Nem hiszem, hogy szívesen bemennék oda.

– Hát, szerintem se menjen be! Nagyon dilinyós népek laknak ott, a szabotőrök. Iszonyú gonoszak. Jó, van egy-két rendes köztük, de azok is elég furák. Ismerek onnan egy lányt, Aurának hívják... Hát, ő például iszonyú nagy harcosnak képzei magát.

– Aha. – A férfi most az üzemanyag kijelzőjét tanulmányozza. – Értem. Hamarosan tankolnunk kell.

– Jó, felőlem tankolhatunk. Nyugodtan. Szóval, ez az Aura azt hiszi, hogy mindig mindenkinél mindent jobban tud. Igaz, hogy egyszer segített nekem, de aztán én is segítettem neki. Rengeteget.

– Nagyon izgalmas lehet neked ott, a Pantherán. – A férfi újra ránézett, de most őszinte kíváncsiság tükröződött az arcán. – Úgy látom, jól érzed ott magad. Miért akarod ennyire megtalálni a népedet?

Jávorban valami megsajdult. Mindig ez történt, ha a havonjárók szóba kerültek. Megfogalmazni sajnos nem igazán tudta, mit érez, ezért nehezen forgó nyelvvel, akadozva válaszolt.

– Hát... szóval... Idegesít, hogy a többiek olyan mások. Mindenki más.

– Más, mint te?

– Igen. Ezért mindig kinevetnek, meg nem hagynak a havon futkosni, hogy meg ne fázzak. Jó, most már hagynak, mert pont akkor lettem beteg, amikor télen bundás bakancsot húztak a lábamra. Egy nap alatt súlyos beteg lettem!

– Hát ez nagyon különös! – kiáltott fel Ander. Úgy tűnt, most már jobban figyel Jávorra. A szél némileg csendesedett, és a hatalmas víztömeg is békeesebb arcát mutatta odalént. Azért Jávor még így is bosszúsán vette tudomásul, hogy közel s távol nem lát mást, csak vizet és vizet. Elbizonytalanító érzés volt ez egy hegyi fiúnak. Ujjai görcsösen markolták a szék karfáját.

– Igen, szóval egyáltalán nem tudják, hogy kelle-
ne engem nevelni. Gondolom, a havonjárók jobban tudnák. Maga nem így gondolja?

– Valószínűleg igazad lehet – bólintott nagy komolyan a férfi. – És mondd csak: emlékszel valakire a... a népedből?

– Senkire – rázta a fejét szomorúan Jávor. – Nagyon kicsi voltam, amikor elveszítettek. Vagyis, emlékszem valamire: szőrös állatokra. Kutyák lehetek, szerettem közöttük ücsörögni.

– Talán szánhúzó lehetek – dörmögte Ander.

– Miből gondolja? – Jávor logikusnak találta a feltevést, hogy a havonjáróknak szánhúzó kutyáik voltak. Milyen okos ez az Ander! Nagyon jó, hogy csatlakozott hozzá, gondolta.

– Hát... csak a néped nevéből. A havonjárókból. – A férfi némileg bizalmasabb hangra váltott, mint aki nagy titkot bíz a fiúra.

– Figyelj, Jávor! Nekem el kell... khmm... helyezni még néhány dobozt. A magas hegyek éppen alkalmasak erre. Szóval összekötjük a dolgainkat. Te felkutatod a népedet, én meg itt-ott elrejtetek egy dobozt. Ez a mi titkunk lesz. Nem beszélünk róla senkinek. Érted? Senkinek!

– Értem – bólintott Jávor komolyan.

Most, hogy volt egy igazi titka, majd szétvetette a büszkeség.

7. fejezet

A sziget

– Hamarosan leszállunk tankolni – közölte Ander.

Jávor összehúzott szemmel méregette a látóhatárt. Leszállnak? Tankolni? Ugyan hova?

Csak szürke vizet látott maga körül mindenütt. Az ég felhős volt, az egyhangú táj barátságtalan hangulatot árasztott. Jávort váratlan honvágy fogta el kis szobája, a Völgy és Iringó után. Még Márkus is hiányzott neki, aki heti kétszer vívásra oktatta, persze csak egy fakarddal, ami Jávor szerint nagyon ormóttan és nehéz volt, de Márkus ellentmondást nem tűrően kijelentette, hogy ezzel kell boldogulnia, legalább megerősödik tőle a karja.

– Van nem messze egy sziget – szólalt meg ismét a férfi. – Hagytam ott némi üzemanyagot. Onnan majd továbbrepülünk a kontinensre. Gépet váltunk, és irány a magashegység!

– Gépet váltunk?

– Persze. A helikoptert csak rövidebb távokon használom. Hosszabb utakra van egy helyes kis sportrepülőm.

A férfi elvagyorodott, ami Jávorban azonnal gyanakvást ébresztett.

– Tényleg a magáé? Vagy pedig... szóval... ööö... elcsórta valahonnan?

Ander mulatott a kérdésen, de ezúttal nem kerülte ki a választ.

– Fogalmazzunk úgy, hogy kölcsönveszem a munkahelyemről! Néhány hétig senkinek nem fog hiányozni, és amúgy is rám bízták a karbantartását.

– Aha. – Jávor mélyen a gondolataiba merült.

Szóval ez a fickó gépeket lopkod, hogy dobozokat rejtessen el a magas hegyek között. Vajon mi lehet azokban a dobozokban? Talán adódik majd rá alkalom, hogy belepillantson valamelyikbe. És a hegyek... Ander nyilván azért keres megközelíthetetlen helyeket, hogy minél kevesebb ember juthasson a dobozai közelébe. Akárhogy is van, neki éppen kapóra jönnek a pilóta titkos útjai. Végül is, mit tehet ő arról, hogy mit művel a társa?

Hátrasandított a dobozok felé, és majdnem felkiáltott. Esküdni mert volna, hogy egy kezét lát a legnagyobb doboz oldalába kapaszkodni. A látvány épp csak egy villanásnyi ideig tartott, aztán el is tűnt.

Jávor megdörgölte a szemét, és arra gondolt, hogy megemlíti a dolgot Andernek. Hátha egér vagy patkány futkos a rakományon. Félő, hogy előbb-utóbb ki fogja rágni a dobozokat.

– Csak nem vagy álmos? – kérdezte Ander. – Nagyon dörzsölöd a szemedet! Ha leszálltunk, és nem

lesz ilyen zaj, pihenhetsz egyet. Bár idővel hozzá fogsz szokni a zúgáshoz, és a hegymászás is úgy elfáraszt majd, hogy simán elalszol repülés közben.

– Engem? A hegymászás? – Jávor felháborodva húzta ki magát. – A havonjárók nemcsak a hideget bírják, de mindenki másnál ügyesebben másszák meg a jeges lejtőket is. Úgyhogy...

– Jó, jó, bocsánat! – emelte fel a kezét Ander. – Ezek a te havonjáróid igazán szuper képességű emberek.

– Ezért akarom őket megtalálni – bólintott Jávor.

A távolban, a látóhatár peremén barnás folt tűnt fel.

– Nézd, ott a sziget! – mutatta a férfi. – Landolunk. Mozoghatsz egy kicsit, de kérlek, ne kóborolj messze a géptől! Ezen a szigeten egy veszélyes kígyóférj él. Nem szeretnék egy kobra szorításában találni.

Jávor ajka megremegett. A kígyókat valahogy sosem bírta. A legkisebb sikló látványától is felmászott valami magas helyre, még a Völgyben is, ahol amúgy nem fordult elő mérges kígyó.

– Tényleg? Kígyók? – kérdezte vékony hangon. – De nekem pisilni kell!

– Jó, azért annyira nem vészes a helyzet – nyugtatta Ander. – Nem a part menti bozótban tanyáznak ezek a dögök, inkább beljebb, a trópusi erdőben.

– Magával maradok – jelentette ki Jávor. – Majd segíték tankolni... meg minden.

– Rendben – dünnyögte a férfi, akit most már javarészt a manőverezés foglalt le. A barna folt, ahogy közeledtek hozzá, zöldellő, dús növényzettel benőtt sziget képét mutatta. A nap kibújt a felhők mögül, a levegő szinte remegett a vihar utáni párától. Jávor kíváncsian előrehajolt az ülésben. Még soha nem látott efféle különös fákat. Színes gyümölcsök lógtak fürtökben az ágakról.

– Biztos azok is mérgezők – mutatta, miközben ide-oda zökkent az ülésben.

– Dehogyan! Inkább nagyon is finomak! – jelentette ki Ander. Hátrahúzta a botkormányt, valamit eltekert a műszerfalon. A légcsavarok fülsiketítő zúgása egyre halkult, aztán végleg elhalt.

Jávor kikapcsolta a biztonsági övet.

– Jó kis gép ez – jegyezte meg egy szakértő modorában. – Kicsit hangos, de jó.

– Köszöni – biccentett Ander. – Örülök, ha meg vagy vele elégedve. Na, gyere! Együnk egy kis finom déli gyümölcsöt.

Kinyitotta a gép íves kis ajtaját, és kiugrott az aranylő homokra. Aztán lesegítette Jávort is.

– Ott van pár bokor, ha gondolod – mutatta. – Addig szüretelek egy kis ebédnekvalót. Aztán megkeresünk a bódét, ahol az üzemanyagtartályokat tárolom.

– Jó, jó, de először nézzük meg együtt... hogy ízé. Na. Biztonságos-e a bozót. Mármint...

– Phüüü! – sóhajtott a férfi, ami akár azt is jelentette, hogy kellett nekem egy ilyen macerás kölyköt magammal hozni. De szerencsére semmi ilyesmit nem mondott, csak megadóan csatlakozott Jávorhoz.

A helikopterben csend honolt.

Olyan csend, hogy Aura még a saját lélegzetét is hallotta. Életében nem volt még ennél nagyobb slamasztikában. Persze ha tudna helikoptert vezetni, most semmi gond nem lenne. Csak bepattanna a vezetőülésbe, megnyomna egy-két gombot, vagy ilyesmi, és már repülne is vissza a Pantherára. Ráadásul lenne egy saját helikoptere.

De mivel fogalma sincs, hogy kell a gépet vezetni, és erről a lakatlan, vagyis kígyó lakta szigetről semmilyen más menekülési lehetőség nem adódik, kénytelen beismerni, hogy jelen pillanatban teljesen tehetetlen, kiszolgáltatott, és nagyon-nagyon szerencsétlen.

Aura keze ökölbe szorult. Márpedig ő nem tudja elviselni, hogy szerencsétlenné érezze magát. Olyan nincs, hogy semmit nem lehet csinálni! Valamit mindig lehet. De mit?

Nos, az egyik lehetőség egészen kézenfekvő. Egyszerűen kimászik a gépből, és odaáll a fickó elé. Ezzel egyúttal be is ismeri, hogy kémkedett utána. Persze nem lenne nagy ügy valami szövevényes

sztorit kitalálni arról, hogy ő valójában csupán be menekült a gépbe, mert éppen üldözték a Pantherán. És amikor meglátta a helikoptert, úgy döntött, hogy elrejtőzik benne.

Na, de akkor miért nem szólt már hamarabb? Hiszen ha időben jelzi az otlétét, a férfi újra landolt volna a géppel az Óriás tenyerén, és mostanra már a Töviserdőben hímezhetné a terítőt a kézimunka-oktatáson.

Aura maga sem tudott magyarázatot adni arra, miért nem szólt a pilótának, hogy fennragadt a gépen. Valami homályos sejtés megakadályozta benne. Valami, ami fontosabb volt, mint a saját biztonsága és hazatérése a Töviserdőbe. Talán a rejtély? A fickó és a dobozok titka? Vagy Jávor otléte?

Aura halványan érezte, hogy talán van némi köze a kis buta Jávornak ahhoz, hogy nem fedte fel magát. Végül is így, nagy titokban még vigyázni is tud rá. Na igen, de meddig? Az Ander nevű férfi – teljes nevén L. E. Alexander – előbb-utóbb pakolászni kezd majd a dobozok között, és neki elég nehéz lesz megindokolnia, miért rejtőzött órákon át egy helikopter karakterében.

Vágyakozva pillantott ki a kis ajtón át a szabadba. De jó lenne kimászni, és kicsit megmozgatni az elgémberedett tagjait! Lába csak úgy sajgott a kényeszerű gubbasztástól.

Végül is... miért ne? Pár percre kimászhat a gépből! A két utazó most úgyis elmegy az üzemanyagkannákért. Mire visszaérnek, ő is a helyén lesz.

Illetve...

Aura agyában hirtelen fény gyúlt. Elvigyorodott, és csendben gratulált magának az ötletéhez. Aztán magabiztosan az ajtónyíláshoz lépett, és kiugrott a meleg fövényre.

Szörnyű ez a hőség. De a terve nagyszerű. Biztosan működni fog.

Bár van egy-két kényes pontja.

Például Jávor.

8. fejezet

Egy megható történet

Aura berohant a tisztáshoz közeli erdősáv sűrű aljnövényzetébe, és közben próbált nem arra gondolni, hogy egy veszélyes kígyófaj tengeti mindennapjait ezen a lakatlan szigeten. Végül is nem kell túl sok időt töltenie a fák között. Épp csak annyit, hogy pont akkor bukkanjon elő, amikor Ander és Jávor visszatérnek az üzemanyagkannákkal. Addig még arra is marad ideje, hogy kitaláljon valami mesét. És talán a külsejét is hozzá kéne igazítani a történetéhez. Egyelőre ugyanis túlságosan tiszta és rendezett.

Aurának semmiféle gondot nem okozott, hogy kissé koszosra és toprongyosra vegye a figurát. A trópusi erdő kínált néhány jókora pocsolót. Aura bevizelte a haját, a ruháját és némi földet kent magára. Az arca hamarosan koromfekete volt, bár ő ezt tükörhíján nem tudta ellenőrizni. Az erdő zöld levelein át halvány napfénypázmák szűrődtek a talaj felé. Gyönyörű és békés is lehetett volna, de Aurát nem hagyta nyugodni a kígyó gondolata, és abban sem volt egészen biztos, hogy ez a minden hájjal megkent férfi – mert Ander bizonyára az! – el fogja-e hinni a meséjét. Pedig létfontosságú, hogy elhiggye!

Egyre határozottabban körvonalazódott benne valamiféle gyanakvás. A férfit egy titok lengte körül, és némely hangsúlya, elejtett szava tovább fokozta azt a benyomást a lányban, hogy nem csak úgy simán, véletlenségből landolt a Pantherán. Szántszándékkal, határozott céllal repült oda. És most Jávor is a karmai közé került! Bár egyelőre úgy tűnik, nem fogja bántani a kisfiút, csak éppen... valahogy fel akarja használni a saját célja eléréséhez. Vajon mi lehet az?

Talán az a tény, hogy Jávor képes mezítláb járkalni a hóban, és jól bírja az embertelen hideget, valahogy összefüggésben lehet Ander titkos tervével? Úgy tűnik, a férfinak pont kapóra jött ez a találkozás.

Hát, mostantól majd lesz még egy utasa!

Aura egy percig sem volt hajlandó fontolóra venni azt az eshetőséget, hogy a fickó esetleg visszautasítja a csatlakozását, és visszaviszi őt a Pantherára. Nem, erről szó sem lehet! Csak higgye azt, hogy ő egy szerencsétlen sorsú lány, akinek azzal segít leginkább, ha egy ideig távol tartja a hegytől.

Igaz, egy picit nehéz lesz napokon keresztül eljátszani a szerencsétlen lányt. Ez annyira nem az ő stílusa! De muszáj lesz megpróbálni, és esetleg még az is előfordulhat, hogy könyörgésre, netalán szívfacsaró zokogásra is sort kell keríteni.

Pfuj! Aura megborzongott. Mennyivel egyszerűbb lenne kijelenteni, hogy mi a szándéka, és csatlakozni

az utazókhoz. De hát mégsem állhat azzal Ander elé, hogy azért csatlakozik hozzá, hogy kiderítse, mit akar a Pantherán, és megtudja, aljas kis terveinek vajon van-e köze a szabotőrök népéhez.

Encián mester bizonyára büszke lesz rá, ha leleplez egy ellenséget. Encián... vagy az utódja. Persze ki tudja? Ha most újra kitüntetné magát egy gazfickó leleplezésével, akkor talán megfontolnák a Töviserdőben azt a lehetőséget is, hogy a következő nagymester, Encián utódja esetleg egy fiatalabb illető legyen... nem baj, ha még tanuló... ráadásul lány is. Lényeg, hogy rátermett, és képes rá, hogy megvédje a népét! Hát van ennél fontosabb?!

Aura sóhajtott. Ez az azért túl merész álomnak tűnt. Pedig érezte, hogy kizárólag egyetlen módon tudná jól érezni magát szeretve gyűlölt otthonában: ha ő irányíthatná a szabotőröket. Igaz, kicsit unalmas lenne folyton a tanácsteremben ülni, de ő olyan nagymester lenne, aki hetente három-négy napot tanácstermen kívül, a hegyen töltene, például feldehítéssel, kalandozással és hasonlókkal. Az is mind lényeges feladat.

Töprengéséből hatalmas csattanás térítette magához. Először annyira megijedt, hogy mozdulatlaná dermedt. Elöntötte a gyengeség, meg kellett támaszkodnia egy fa törzsében, hogy talpon bírjon maradni. Egzotikus madarak vijjogása ébredt a csattanás nyomán. Közeli, lombos cserje ágai

hajladoztak zörögve. Aura akkor vette észre, hogy valami gurul a földön.

Egy sárga gyümölcs volt, akkor eshetett le a fáról. Olyan, amelyet ő is látott a helikopterből, amikor Jávor és Ander arról beszélgettek, milyen finom déligyümölcs terem a szigeten. Aura felvette, és egy ideig kezében forgatta a sárga, kemény húsú, illatos valamit. A gyomra összerándult. Ma még egy falatot sem evett.

Beleharapott. Idegen, édeskés íz volt, de nagyon finom. Mohón ette, és közben tett egy tétova kört, hogy az aljnövényzetben további darabok után kutatasson. Talált még kettőt. Elégedetten huppant le velük egy fa tövébe.

A zsebéből kicsúszott valami. Nocsak! Ander telefonja. El is feledkezett róla.

Aura tűnődve bámulta az erdő idegen, rejtelmes fáit. Ez így nem lesz jó. Ha a férfi kiszúrja, hogy nála van a telefon, nem fogja elhinni a meséjét. Eddig nem kereste a készüléket, de hamarosan biztosan szüksége lesz rá. Aura tapasztalatból tudta, hogy a külvilági népek szoros összeköttetésben élnek ezekkel a szerkentyűkkel. Talán ezekből töltődnek fel erővel, mint valami fura akkumulátorból. Szóval, Ander biztosan nem díjazná, ha kiderülne, hogy elemelte.

Úgyhogy vagy visszateszi egy alkalmas pillanatban a helikopterbe... vagy bedobja ide, az erdőbe, a bokrok közé. Soha, senki nem fog rátalálni.

Mi legyen?

Persze telefonálhatna is...

Aura felvihogott. No hiszen! Különösebben sosem érdekelték a műszaki dolgok. Nem mintha nem tudná megtanulni. Eleget látta, hogy még a legszerencsétlenebb külvilágbéli is milyen magabiztosan használja ezeket a készülékeket. De ugyan kit hívjon fel? Mivel ez Ander telefonja, felhívhatná például a beletáplált számokat. És ha ügyesen csúri a szavakat, talán többet is megtudhatna a férfiről.

Aura belemerült a telefon nyomkodásába. A tetején ormótlan antennaszerűség volt, azt, biztos, ami biztos, kihajtotta. Vajon gyakran szokott Ander telefonálgatni? Még az is előfordulhat, hogy nem nagyon hívogat senkit. Magányos farkasnak tűnik, akinek súlyos titka van. Minél kevesebbet fecseg, annál jobb. Talán ezért nem kereste eddig a készüléket.

Egy pillanata eltűnődött azon, hogy vajon a rajzon lévő nőt azért fel szokta-e hívni a férfi. Talán ő az egyetlen, akit felhív, gondolta. Hát, mostantól majd nem fogja! Ugyanis nem lesz telefonja.

Egy pillanatra átsuhant rajta egy kényelmetlen, rossz érzés. Talán túl nagy kegyetlenség elvenni a telefont. De ő most nyomon van. Nem lehet kíméletes. A készülék fontos információkat tartalmazhat, és attól, hogy most még nem ért hozzá, szép lassan azért kiismerheti. Szóval legjobb, ha titokban magánál tartja.

Egy gondolat ütött szöget a fejébe. Egy merész és gyakorlatias gondolat.

Mi lenne, ha ő maga telefonálna?! Attól, hogy eddig nem csinált ilyet, még simán sikerülhet!

Remegő kézzel kotort bele a vállán átvetett tarisznyába. Megvan! A kopott jegyzetfüzet, amibe a dobozok adatait meg a szabotőrök viselt dolgait is felírta. Micsoda szerencse, hogy épp nála van!

Magától sosem fog rájönni, mi van azokban a dobozokban, de mi van, ha ezek a gyártási számok vagy kódok valahogy mégis azonosíthatók?

A füzet legelső oldalára lapozott. Még annak idején, amikor odakint járt, és egy Kloé nevű lány után kutatott, felírt néhány telefonszámot. Néhány iskola gyerekét, akikkel együtt kellett dolgoznia. Nem mintha olyan nagyon összebarátkoztak volna. Talán csak egy kicsit. Aha! Megvan! Ők azok.

Szeme végigszántott a neveken és a számokon. Sosem volt rá szüksége, hogy telefonon beszéljen velük, de a lehetőség adott volt. Ha akarná, most is megtehetné. Van öt telefonszáma. Noémi, Kismukk, Vince, Rozi néni, Eszes Bátor.

Az utolsó névnél valami sosem múló rosszkedv kapta el. Őt biztos, hogy nem fogja felhívni.

Eszes Bátor volt az az ifjú feltaláló, akit Aurának egy külvilági küldetés során magába kellett volna bolondítania. Egy darabig jól is ment a dolog. De

aztán Bátor, ez a kockafejű okostojás egy Kloé nevű lányt választott szívyszerelméül, aki folyton arról nyávogott, hogy milyen cukik az állatok, még a hiéna is.

Pfuj!

Inkább a többiekre koncentrál. Rozi néni persze szóba sem jöhet. Ha egy jó ebéd kéne, akkor esetleg. De amúgy... Hagyjuk! Noémi... hát... Fura lány. Végül azért elváltak egymással, de annyira látszott rajta, hogy belezúgott az inspirátor fiúba, Jácintba. Aura szerint ez a látványos rajongás mindenképp a megbocsáthatatlan gyengeség jele. Kismukk, Vince... Igen, velük talán juthatna valamire. Kismukk kedvesebb, de rémesen dadog, Vince viszont időnként behisztizik, és fölényes okoskodásba kezd. Dühítő tud lenni.

A távolból gyerekhang harsant:

– Gyere, Ander! Szedjünk gyümölcsöt!

Aura összerezzen. Már itt is vannak! A csudába!

Telefonálni most már biztosan nem fog. És a hazugsága sincs még alaposan kidolgozva. Márpedig, ha nem akarja, hogy itt hagyják, sietnie kell.

A telefont a zsebébe csúsztatta. Csak meg ne szóljon! – villant az eszébe. Mindegy, akkor majd ráül, esetleg rátapos. Most indulnia kell.

Határozott lépetekkel a part felé vette az irányt. Pár lépés után kibújt a bokrok közül.

– Ááááá! – ordított rémulten, néhány méternyire tőle Jávor. – Ander! Segítség!

A kisfiú sarkon fordult, és lélekszakadva rohant vissza a kannákat cipelő férfihoz.

– Nézd, Ander, egy fekete arcú szörny! Segítség!

Ander megtorpant, a kannákat lassan a földre tette. Jó húsz méterről összehúzott szemmel méregette az erdőből kitámolygó jelenséget. Jávor a lábához bújott, egész testében reszketett, és egy pillanatra sem hagyta abba a visítást.

Aura rájött, hogy talán túl sok sarat kelt az arcára.

– Nem szörny, nyugalom! – szólalt meg a férfi, és egy intéssel Jávor tudatára adta, hogy maradjon, ő pedig lassan közeledett. – Nem szörny, hanem egy... egy lány. Jól látom? Egy nagyon koszos lány. Az vagy, ugye?

Már egészen közel volt, és fürkészve bámulta a jövevényt.

Aura meglepődött, milyen fiatal, és milyen zöld a szeme. Aztán hamar eszébe jutott, hogy neki most szerencsétlennek kell mutatkoznia.

– Kérem, segítsen rajtam! – kezdte, és megpróbált sírni, de nem nagyon ment. Sőt, a hangsúly is parancsoló volt kissé. Ezért erőt vett magán, elvékonyította a hangját, és újra megpróbálta:

– Kérem, segítsen! Szö-hö-hö-hö-késben vagyok! Üldöznek!

Egy könnycsepp végre, nagy nehezen kibuggyant. Aurában titkos diadal érzése moccant meg. A férfi arcán pedig megjelent a sajnálkozás és együttérzés semmi mással össze nem keverhető kifejezése.

Sikerült!

Első beszélgetés

- Ha... ha... ha... Halló! Ki... ki... ki... ki beszél?
– Hát én! Aura! – A hang távolról jött, néha elhalt. A készülék zúgott és sziszegett, de a hangsúly azért eléggé ismerős volt.
– Miii?
– Hogyhogy mi? Mit nem értesz, Kismukk?
– Má... má... mármint, hogy ki?
– Ki?! Hát én! Én, Aura! Kevés az idő, úgyhogy jó lenne a tárgyra térni. Majd én beszélek, oké? Neked az ügyis csak teher, Kismukk!
– Vá... vá... vá... várj, kihangosítalak! Itt va... van Vince is.
– Az még jobb! Szuper! Csak siess!
Kattogás, izgatott suttogás, hitetlenkedő dübnyögés a háttérben. Aztán egy döbbszerű kiáltás.
– Nem mondd, Aura! Tényleg te vagy az? Nem hiszem! Valaki szórakozik, ugye? Csak nem Noémi?! – Felháborodott torokköszörülés, amit izgatott hadarás követ:
– Nagyon vicces! Ezerszer mondtam már, Noémi, hogy egyáltalán nem voltam szerelmes Aurába! Rosszul gondolod! Beképzelt, parancsolgató,

idegesítő csaj. Úgyhogy, kár a gőzért! Nem érdekel, érted?! És ha már itt tartunk, épphogy Kismukk volt belezúgva.

- É... é... én?! Dehogysis!
– Befognátok?!

A hang, de még inkább a hangban rejlő erő belefojtotta a szót a fiúkba.

– Végre! – Aura nagy levegőt vett, és hirtelen rájött, most, hogy szóhoz jutott, azt sem tudja, hol kezdje. Márpedig az idő szorít, Ander bármelyik pillanatban leleplezheti, és különben sem tudja pontosan, mit is akar kérni ettől a két, külvilágbéli fiútól. Egy biztos: segítséget.

– Loptam egy telefont...

– Jól kezdődik – dübnyögte Vince, de Kismukk lepisszegte.

– Ha... ha... hagyd, hogy elmondja!

– Egy pasitól loptam, aki a helikopterével a Pantherán szállt le. Aztán akadt egy kis gubanc. Az a kis buta Jávor összehaverkodott a fickóval. Még időben észrevettem, és én is... khm... utánuk másztam a gépre.

– Aura! Tényleg te vagy? – Vince kezdett felocsúdni. – Te tudsz telefonálni?

– Csak öt perce tudok – hadarta Aura. – Kábé mióta Ander befeküdt egy páfrány alá, és alszik. Még horkol is. Jávor is bealudt mellette. Én meg bejöttem ide, az erdőbe, és addig nyomkodtam ezt a vackot,

míg rá nem jöttem, hogyan tudom beütni Kismukk számát. Azért nem semmi vagyok, ugye?

Az utolsó mondat olyan önelégülten hangzott, hogy Vince részéről csak egy megvető horkantás volt a válasz. Kismukk jobb lelkűnek bizonyult.

– Ü... ü... ügyes vagy, Aura. De amit az előbb Vi... Vi... Vince mondott... rólam...

– Nem érdekel, mit dumál Vince! Végig tudnátok hallgatni? Segítségre van szükségem. Műszaki segítségre!

Vince azonnal lázba jött.

– Mondd, mi az! De várj csak! Nem azt mondtad, hogy épp bujkálsz? Meg valami helikopterről zagyváltál. Eljöttetek a Pantheráról? Hol vagy most egyáltalán?

– Állj, állj, állj! Mondom. – Aura nagy levegőt vett. – A fickó szerintem rosszban sántikál. Semmit nem tudok róla, csak a nevét. L. E. Alexandernek hívják. Elemeltem a telefonját, és szemmel tartom Jávort. Az a buta kölyök azért csatlakozott Anderhez, hogy a magashegységben megkeresse a havonjárókat. Fogalmam sincs, Ander miért viszi magával. Van valami titka. De már nyomom vagyok. És itt jöttök ti a képbe!

– Csak azt árul el: hol vagy most, Aura?

– Egy lakatlan szigeten. Illetve lakik itt egy kígyóféle... mindegy, nem érdekes. Bediktálok nektek néhány adatot, hátha be tudjátok azonosítani ezeket a jelzéseket.

– Mi... miféle adatot? Várj, ho... ho... hozok tollat!

– Tudtam, hogy számíthatok rád, Kismukk! Anynyira cuki vagy!

A hörgés a háttérben a Vince szájából kibukó öklendezés hangja lehetett.

– I... i... itt is vagyok!

– Várj, Kismukk! Szóval, hol is vagy, Aura? Csak hogy tisztán lássuk a helyzetet! Műholdas telefonod van?

– Miii? Mi van?

– Műholdas telefonnak kell lennie, ha egy lakatlan szigeten is működik. A hajósok használnak ilyet. Többek között.

– Hú, de me... me... menő.

– Műholdas? Tök jó! Tőlem aztán műnapos vagy műcsillagos is lehet, nem érdekel. Engem az érdekel, hogy mire legközelebb felhívlak titeket, mondatok valamit a számokról.

– Te aztán mindig is tudtál szépen kérni, Aura!

– Jó, bocs! – A lány hangja hirtelen elkomorult. Kis hallgatás után némileg szelídebben folytatta. – Nem parancs. Kérés akar lenni. Illetve, annak szánom. Mert olyan cukik vagytok. De tényleg. Még te is, Vince...

– Ööö... ne már... mármint... Szóval, mi van?

– Szóval, az előbb beadtam a fickónak egy mesét arról, hogy a szabotőrök közül valaki szeretne engem kiütni a nyeregből. Ugyanis van rá esély, hogy

én leszek a következő nagymester, és kicsit sok most az ellenségem a Töviserdőben.

– És ezt e... e... elhitte?!

– Ne már, Kismukk! Fogalmad sincs, mi mindent el lehet érni egy kis sírással!

– Te szoktál sírni, Aura? Mikor? – Vince hangja egyszerre volt álmélgódó és picit gúnyos is.

– Csak ha szükséges. Szóval... Ander elhitte, hogy elbódítottak, hajóra tettek, és kiraktak a Pantherától távolabb, ezen a szigeten. Hogy esélyem se legyen visszatérni a Töviserdőbe. Nem mondom, meg kellett dolgoznom ezzel a kis történettel. Borzasztó gyanakvó a fickó. Rémes, hogy milyen emberek vannak! Egyszerűen nem lehet őket meggyőzni. De végül beadta a derekát. Megengedte, hogy velük menjek a hegyek közé.

– És mit fogsz ott csinálni?

– Hogyhogy mit? Egyrészt vigyázok Jávorra, aki nek Ander megígérte, hogy egy hét múlva visszaviszi a Pantherára. Másrészt pedig kinyomozom, mit rejteget a dobozaiban. Biztos, hogy lopott holmit vagy csempészárut. Megnéztem, de nekem nem mond semmit. Csövek meg ilyenek. Dögunalom.

Vince nagyot fújt.

– Hát ez elég meredek. Még mindig az van, hogy bizonytalan vagyok, nem Noémi vagy Helga szórakozik-e velünk. Te tényleg Aura vagy?

– Ne ke... ke... kezd előlről, Vince!

– Jó, oké. Tegyük fel, hogy igaz. Akkor diktáld a számokat, vagy betűket, vagy miket, Aura! Mikorra kéne utánanézni?

– Holnap délután szerintem megint lesz egy kis pihenőnk. Állítólag át fogunk szállni egy másik gépbe. Sportrepülőbe vagy mibe.

– Aztaaa... tö... tö... tö...

– Tök jó, azt akarja mondani. Vagy nem azt akartad, Kismukk?

– De.

– Mondhatom végre a számsort? Írjad, Kismukk! Tehát: a-s-h-47256779-o-p-dgf-45. Ez a jelzés állt a legnagyobb dobozon. A többi kisebb, talán pótalkatrész lehet. Felírtad?

– Fel.

– Oké. Köszí. És amúgy? Jól vagytok? Minden oké? Rozi néniék?

– Jo... jól vannak. Csa... csa... csak most aggódik egy kicsit.

– Ó, hát ő mindig aggódik egy kicsit. Csak nem Mihály bácsi miatt?

– Nem, inkább Noémi miatt. – Vince lesajnáló hangon folytatta:

– Noémi szerelmes.

– Ne már! – Aura hangsúlya is lesajnáló volt, és talán csak egy szemernyit irigy. – Ez komoly? És kibe?

– Hát ez az! Egy... egy... nagyobb fi... fi...
– Srácba. Majd én elmondom, Kismukk, te addig keress rá a számsorra a neten! Szóval Noémi újabban szinkronúszásra jár, és ott megismerkedett egy vízilabdás gyerekekkel.

– Szinkronúszásra? Jól hangzik. Vajon mi lehet az? Én azt hittem, Noémi inkább hegymászó akar lenni. Például a Pantherán.

– Ne gúnyolódj, Aura! A helyzet egészen komoly. Noéminek szombaton lesz a születésnapja. Meghívott minket, meg Rozi néniéket, meg ezt a fiút is. Amúgy Herceg Mártonnak hívják. Noémi mást sem ismételtet mostanában, mint Herceg Marci így, Herceg Marci úgy. Tisztára meg van gárgyulva...

– Ro... ro... Rozi néni szerint a fi... fiú nincs jó ha... ha... hatással Noémire.

Aura eddig csak hallgatott, próbálta feldolgozni a hallottakat. Most valahogy túl sok volt neki ez a Herceg Marci, miközben Ander épp a másik oldalára fordult, Jávor pedig már ült, és a szemét dörögölte álmosan.

– Le kell tennem! Majd holnap hívlak titeket. Legyetek készenlétben!

– O... o... o...

– Rendben.

– Cukik vagytok, fiúk, tényleg! Akkor holnap! Hajrá!

10. fejezet

Fő a bizalom!

– Merre jártál? – pillantott fel Ander, amikor Aura visszatért hozzájuk a partra.

A lány valamiért úgy érezte, hogy védekeznie kell.

– Sétáltam egyet az erdőben, már azt sem szabad?

– Jó, jó, ne harapd le a fejeimet! – Ander némileg csodálkozva pillantott rá. – Tudod, az előbb mondtam nektek, hogy óvatosan az erdei sétával. És ha már itt tartunk: ha bementél, legalább hozhattál volna pár darab gyümölcsöt!

Aura némán szidta magát. Újra és újra elfelejti, hogy hálásnak kell mutatkoznia! Ha így folytatja, rövidesen leleplezi magát. Nagy levegőt vett, és bűnbánóan motyogta:

– Épp azért mentem, hogy szedjek egy kis gyümölcsöt. Csak aztán megzörrent a bokor, és inkább visszafordultam.

– Jól tetted!

Ander a fejét vakarva bámulta a végtelen óceánt. Az arcán zavart tanácstalanság tükröződött. Mintha kezdenének kicsúszni a kezéből a dolgok. Egy kisfiú, az még oké. De most itt van ez a lány is. Egy lány, aki

minden űzöttsége ellenére is kissé macerásnak tűnik. Biztos, hogy kell ez neki?

Jávor közben talált egy hegyes végű botot, azzal gyakorlatozott.

– Aura, majd én bemegyek veled a bozótba! Én vagyok a nagy kígyóvadász!

– Még csak az kéne! – nevetett Aura. – Hogy te védj meg engem!

– Miért? – Jávor hangja csupa méltatlankodás volt. – Mert az előbb, amikor fekete arccal kimásztál az erdőből, egy kicsit megijedtem? Ne csodálkozz! Úgy néztél ki, mint egy vörös hajú gorilla! Iszonyú ronda voltál!

– Ezt már mondtad, elég is lesz!

Aura bosszús lett. Bár az imént lement a vízhez, és megmosta az arcát, tükör nélkül nem tudta megállapítani, hogy sikerült-e rendbe szednie magát. Kicsit zavarta, hogy itt ez a fickó, aki esetleg azt leheti, hogy ő valami csúnya kis béka. Miközben persze jobb lenne, ha szépnek sem látná. Nem igazán tudta, mit akar. Valahogy zavarta ez az ember.

– Gorilla, gorilla, gori-gori-gorilla! – énekelte Jávor, aztán Aura pillantását elkapva gyorsan hozzá tette: – Nem téged csúfollak, csak olyan jól lehet ezt énekelni. Amúgy meg, tudod, hogy a barátod vagyok. Már a Töviserdőben is sokat segítettem neked. Emlékszel, ugye?

– Szóval te egy úgynevezett szabotőr vagy – szólalt meg Ander, aki időközben elmerült a tankolás

műveletében. A kezében tartott üres kannát a földre tette, és közelebb lépett. – Tényleg te lehetsz a következő nagymester?

Aura szeme ravaszul csillant.

– Ööö... van rá esély. Persze nem túl sok – felelt szerényen.

Az információt jól elraktározta. A fickó azt mondta, hogy nagymester. Márpedig eddig nem említette ezt a szót neki. Akkor honnan tudja, hogy Töviserdő vezetőjének ez a titulusa? Talán Jávor fecsegett? De azt neki is hallania kellett volna! Nem, nem. Itt valami titok rejlik. A fickó jobban ismeri a Pantherát, mint ahogy mutatja.

– Miért épp a Pantherán szállt le? – kérdezte hirtelen ötlettől vezérelve, ártatlan pislogással. – Hiszen olyan messze van mindentől! Minden lakott területtől.

– Hát éppen ezért! – vágta rá gyorsan Ander. – Jávor, menj arrébb, ha kardozni akarsz! A végén kiszúrod a szemünket!

– Nézd, Aura! – Ander visszafordult a lányhoz, és nagyot sóhajtott. – Ez a neved, ugye?

– Ez.

– Különös véletlen, hogy idefelé jövet Jávor éppen rólad mesélt. Érdekes dolgokat mondott.

– Gondolom, csupa rosszat. Jávor gyerek létre tulságosan sokat kekeckedik. Egyszer még megüti a bokáját.

– Nem ez a lényeg. – Ander hangjában árnyalatnyi idegesség bujkált. – Nézd, Aura, én most szívességet teszek neked! Mondhatnék persze nemet is, és akkor itt maradnál ezen a kissé veszélyes szigeten. Vagy visszavihetnélek a Pantherára, ahol állítólag nem szívesen látnak. De én nem teszek ilyet. Magammal viszlek, mert egyelőre nincs jobb ötletem. De szeretném, ha cserébe te is elfogadnád az én játékszabályaimat.

– Mit fogunk játszani? – lépett közelebb Jávor. – Már akartam is mondani, hogy kezdek unatkozni. Jó, hogy eszedbe jutott, Ander! Szóval, akkor mik a játékszabályok?

– Gondolom az, hogy legyek jó kislány – mondta Aura, és próbált nagyon kedvesen nézni, de a hangjába azért vegyült némi keserűség. – Például ne kérdezősködjek, ne akarjak külön utakon járni, és ne sírjak. Meg ilyesmik, ugye?

– Nagyon jól látod – mosolygott Ander. – Úgy látom, tényleg okos lány vagy. Nem csoda, ha szürod egy-két ember szemét a városodban.

Aura kicsit kihúzta magát. Na, azért. Így már egy fokkal jobb. De azért ne gondolja ez az Ander, hogy egy kis hízelgéssel bármit elér.

– Mindenben alkalmazkodom magához – szegte föl a fejét –, de azt hiszem, hogy minimális bizalmat mégis szavazhatna nekünk. Én magára bízom a titkomat, és elkísérem Jávort, hátha megtalálja

a népét. Ha úgy lesz, velük maradok. De talán annyit mégis elárulhatna, hogy miben kell segítenünk magának ott, a hegyek között.

Ander hallgatott, aztán megcsóválta a fejét. Kis tűnődés után kényszeredett nevetéssel válaszolt.

– Lehet, hogy vigyáznom kell veled, kislány. Ki tudja, mi mindenre vagy képes, Töviserdő leendő nagymesternője!

Jávor Aurához lépett, és a karjába csimpaszkodva húzni kezdte.

– Gyere, Aura! Csináljunk csónakokat a gyümölcs héjából, és eresszük őket a vízre!

– Mindjárt, Jávor! – Aura még mindig Andert figyelte, aki már az üres kannákat pakolta a gépbe.

– Szóval?

– Szóval... legyen elég annyi, hogy keresek valakit a hegyek között. Oké? És ha végre odaértünk, majd többet is mondok. Most érd be ezzel, nagymester!

– Aura, gyere! – Jávor szinte már toporzékolt a türelmetlenségtől. – Gyere, játsszunk vízi csatát!

– Már csak egy utolsó kérdés. – Aura árnyékként követte Andert, aki most visszamászott a gépbe, és egy zsák száraz élelmiszert nyújtott ki neki.

– Mi lenne az? Gyere, Jávor, van itt keksz meg kétszersült! Egyél!

– Mit szállít a dobozokban?

Ander hallgatott. Aura érezte, hogy valószínűleg túl messzire ment. Még egy szemtelen kérdés, és

a fickó végleg itt hagyja, a szigeten. De a kisördög már belé bújt. Tudta, addig kell ütnie a vasat, amíg Ander engedékeny hangulatban van. Ösztönösen megérezte, hogy bár a férfi szelíd természet, de tud kemény is lenni, ha úgy hozza a szükség.

– Persze ha nem akarja, nem kell elmondania. Egyszerűen csak kíváncsi vagyok.

– A dobozokban – sóhajtott Ander – alkatrészek vannak.

– Gondoltam! – kiáltott fel Jávor. – Valamikor összeszereljük majd, Ander? Mi lesz belőle? Egy újabb helikopter? Aura, gyere már játszani!

– Megyek – sóhajtotta Aura megadóan. – Na, hol az a dinnyehéj?

Jávor hamarosan térdig gázolt a vízbe, és hangos kacagása felverte a sziget délutáni csendjét. Aura is belefeledkezett a játékba. A harc sosem állt túlságosan távol tőle, és most nagy erővel igyekezett azon, hogy elsüllyessze Jávor gyümölcshéjflottáját. Persze azért úgy, hogy ne túl sok hajó kerüljön

hullámsírba. Jávor ugyanis annyira zokon vette, ha egy-egy járműve elsüllyedt, hogy azonnal abba akarta hagyni a játékot, Aurának pedig bocsánatot kellett kérnie az okozott kár miatt.

Ander a gép körül tett-vett, nem nagyon figyelt rájuk. Aura leguggolt, és odasúgta Jávornak.

– Gyere csak ide! Egy kicsit közelebb!

– Minek? Hát itt vagyok! Miért suttoatsz? – kiabálta Jávor. – Dirr-durr! Elsüllyedt a vezérhajód, Aura! Neked annyi!

– Psszt! Azonnal ülj ide, mellém! – Ha a suttogó hang nem is, Aura mérges pillantása megtette a hatását. Jávor morcosan mellé ereszkedett a főenyre.

– Mit akarsz? Mi az a nagy titok?

– Neked meg nekem össze kell tartanunk, Jávor! Érted?

– Mire gondolsz? Hogy ne áruljam el, hogy összevissza hazudozol? Te sosem leszel nagymester, Aura! Egyelőre elég sok bajuk van veled a szabotőröknek, ha jól látom.

– Fogd be, Jávor!

– Nem árultalak el Andernek, mert barátok vagyunk – sértődött meg a kisfiú. – De ha rondán beszélsz velem, elmondom neki, hogy nem is a szigeten voltál. Hanem felmáasztál a gépre az Óriás tenyerén, ugye? Miért csináltad, Aura?

– Hogy téged védjelek!

Jávor tűnődve rágta a szája szélét.

– Ennyire azért nem szeretsz, legalábbis szerintem. Más célod is van még. De micsoda?

– Hidd el, tényleg szeretnék megvédeni! – Aura sóhajtott, aztán némileg szégyenkezve tette hozzá: – És igazad van, más céloom is van. Az az érzésem, hogy a fickó akar valamit a Pantherán. Ki akarom deríteni, hogy miben sántikál.

– Dobozokat rejt el – vont a vállát Jávor. – Úgy látom, ez a foglalkozása.

– Ugyan! – Aura megvetően legyintett. – Van itt valami más is. És én meg fogom tudni, hogy micsoda. Te pedig segíteni fogsz nekem. Ugye számíthatok rád, Jávor?

– Mindenben – bólintott komolyan a kisfiú, és beszaladt a tengerbe egy elszabadult hajóért. – De csak akkor, ha értelmes dolgot kérsz tőlem, Aura! Na, gyere már! Folytatódik a csata!

11. fejezet

Útitársak

A gép átható zúgása sokkolóan hatott a tengerpart békéje után. Sőt, mindennek tetejébe még le is volt kötözve az ember lánya! Ander ugyanis ragaszkodott hozzá, hogy Aura ne a földön, a dobozok tövében kucorogjon, hanem a pilóta melletti ülésbe szíjazza magát. Így most Jávorral közösen kellett osztozniuk a széken, és a kisfiú folyamatos izgás-mozgása legalább annyira idegesítő volt, mint a folyamatos karattyolása.

– Azta, mekkora madarak! Láttad, Aura? Biztosan keselyűk!

– Sirályok – helyesbített Ander.

– Hát én is épp azt mondom! Hogy sirályok – bólogatott Jávor. – Ander, nem vezethetném egy kicsit a gépet?

– Majd holnap – mondta komolyan a férfi, de Aura csodálkozó pillantására elnevette magát. – Csak vicceltem. Ma éjjel gépet váltunk. Egy hangárba igyekszünk, már nem vagyunk messze a kikötővárostól. Ott majd elmondom a továbbiakat. De fel kell készülnötök, hogy nagyon figyelmesen és khm... óvatosan kell eljárunk.

– Lopni fogunk, ugye? – csillant fel Jávor szeme. – Ellopunk egy sportrepülő! Az éj leple alatt.

Aura különös elégtételt érzett. A fickó minden mondatával, minden mozdulatával egyre gyanúsabb lesz. Úgy tűnik, nem riad vissza attól sem, hogy csempész foglalkozása mellett nagy méretű légi járműveket lopjon. Biztos a helikopter sem az övé... Legalábbis nem egészen.

Akarata ellenére némi csodálatot érzett a pilóta iránt, bár ezt a világ minden kincséért sem mutatta volna. A fickó elég bátor, és úgy tűnik, mindig a saját feje után megy. Az már csak hab a tortán, hogy még két gyereket is bevállal útítársként. Bár szigorúan nézve Aura már nem tartotta magát gyereknek. Hogy helyette micsoda, arra nehezen tudott volna felelni, de nem is feszegette annyira ezt a témát. Nem gyerek, és kész.

– Még kétszer landolunk, amíg elérjük a várost. Nektek ki sem kell szállnotok. Két dobozt helyezek el a megfelelő helyeken, aztán repülünk is tovább.

– Megint hegyek közé repülünk? – csodálkozott Aura. Amerre a szem ellátott, kopár, sziklás szigetek pettyezték a vizet. – Nem sok rejtekhelyet látok errefelé.

– Ezek a szigetek nehezen megközelíthető barlangokat rejtenek. Én már többször jártam erre, és még sosem találkoztam senkivel. Még halászok sem

jönnek erre. Túl sok a zátony. Szóval egész jó rejtekhelynek tűnnek – válaszolta Ander.

– Értem – bólintott Aura, és újabb kísérletet tett a nyomozásra. – Gondolom, később valaki majd eljön a dobozokért.

– Remélem nem – rázta a fejét Ander. – Jók azok ott, ahol vannak.

– Te sem fogod összeszedni őket soha? – kérdezte rosszkedvűen Jávor. – Akkor nem is fogjuk összeszerelni azt, ami benne van?

– Ez lenne a cél – mormolta Ander, csak fél füllel figyelve. A látóhatárt tanulmányozta összehúzott szemmel. – Úgy tűnik, elég sokan repkednek mostanában errefelé.

– Megvan! – kiáltott fel hirtelen Aura. – Maga azért rejti el a dobozokat, mert valami veszélyes dolog van bennük. Maga valamiféle rendőr, vagy... vagy olyan emberbarát, vagy micsoda, és nem akarja, hogy ezt a dolgot valaki megtalálja, és rossz célokra használja!

Ander felhúzta a szemöldökét, és gyors, elismerő pillantást vetett Aurára.

– Így gondolod? – kérdezte.

– Csak egy ötlet... – felelte Aura szerényen.

Úgy érezte, egy lépéssel közelebb került a titokhoz. Ander tényleg a tilosban jár, de ezt valamilyen nemes célból teszi. Ezért nincs alattomoság a tekintetében. Inkább valami zavarba ejtő tisztaság, amivel Aura

eddig nem tudott mit kezdeni. Igaz, az új elmélet fényében át kell értékelnie azt is, hogy érdemes-e egyáltalán nyomoznia Ander után. Egyelőre azért nem árt résen lenni.

– Szóval, igazam van? – vigyorgott rá a pilótára.

– Igen. Nyertél – felelte Ander egy bosszús grimasz kíséretében. – Tudod, kezdem megbánni, hogy magammal hoztalak.

– Tud rendes is lenni azért – szúrta közbe gyorsan Jávor. – Velem már legalább négyszer volt rendes. Vagyis, kábé háromszor. Komolyan.

– Nagyon megnyugtattál – válaszolta Ander, aztán nem is mondott többet, mert bonyolult landolási manőverbe kezdett egy sziklapadon, ami alig volt nagyobb, mint maga a helikopter. Aurát a rosszullét környékezte, ahogy a sziklának csapódó, háborgó, habos víz felé közeledtek, de Ander biztos kézzel tette le a gépet.

– Várjatok itt! Ki ne szálljatok! Nehogy a szél a vízbe fújjon titeket! – adta ki az utasítást, és egy közepes méretű dobozt magához szorítva kiugrott a gépből.

– Tiszta a levegő! – súgta Jávor Aurának. – Most elmondhatod, hogy mit akarsz.

– Már mondtam! Téged foglak épségben visszakísérni a Pantherára.

– Jó, jó, de nem csak ennyi. Magamtól is vissza tudok menni épségben, ha akarok. Szinte észre sem fogják venni, hogy eltűntem. Amúgy is írtam egy

levelet Iringónak. Én diktáltam, Ander meg leírta. Betettük egy üzenősziklába.

– És mit írtál? – kérdezte kíváncsian Aura.

– Hát valami olyat, hogy: „Kedves Iringó, ne aggódj, és ha visszajöttem, úgy kábé egy hét múlva, ne is legyél ideges, mert akkor inkább vissza se jövök! És ne is veszekedj majd! Biztonságban vagyok, és van, aki vigyáz rám, de én is tudok vigyázni magamra, úgyhogy ne aggódj!” Ilyesmiket írtunk.

– Ez biztos nagyon meg fogja nyugtatni – kacagott Aura. – Jávor, te rosszabb vagy, mint én voltam ilyen koromban!

– Ezt hogy érted? – sértődött meg Jávor.

– Dicséret volt – szögezte le Aura. – De most figyelj! Mindent megteszünk, hogy Ander bizalmába férközzünk...

– Bennem teljesen megbízik – vágott közbe Jávor. – Csak te vagy neki gyanús. Észrevettem.

– Ne szólj mindig közbe, Jávor! Szóval, minden tervében segíteni fogjuk. Hátha valahogy kiderül, mit keresett a Pantherán, és mi köze a hegyhez. Hasznossá kell tennünk magunkat, érted? Te nagyon lelkesedj a repülés meg a dobozok elrejtése iránt, én pedig majd okosan és trükkösen elbeszélgetek veled mindenféle témákról. Azokba jobb, ha nem ütöd bele az orrod! Rendben?

– Rendben – morgott Jávor. – Mért van az, hogy te mindig csak parancsolgatsz?

– Nem mindig! – Aura beleborzolt a kisfiú hajába. – Épp az előbb mondtad, hogy milyen sokszor vagyok rendes. Az előbb is hajócsatáztam veled!

Ander elég ziláltnak érkezett vissza. Nadrágszárán térdig csuromvizes volt, a tenyerén véres horzsolások éktelenkedtek. Aura üres tekintettel figyelte, ahogy a férfi egy darab kétes tisztaságú rongyot teker a vérző sebre. Valami megmocant benne, valami olyasmi, hogy talán segíthetne megkötni a csomót, de aztán meg sem mozdult. Semmi kedve nem volt hozzáérni. Nem kedves nővér ő! Ander szemlátomást kitűnően el tudja látni a sérüléseit.

– Még egy doboz egy másik szigeten, és már csak három kicsi marad – közölte velük a férfi, és beindította a motort. A légcsavarok forogni kezdtek, és kisvártatva vadul himbálózott velük a helikopter.

– Még szoknom kell ezt a dolgot – mormolta gyomrára szorított kézzel Aura.

– Jut eszembe! – fordult az utasai felé Ander. – Nem láttátok a telefonomat?

Aurának épp kapóra jött, hogy összegörnyedve ül, legalább elrejtőzhetett a rézvörös hajfüggönye mögé. Jávor viszont nagy szemeket meresztett.

– Elhagytad? Csak nem a szigeten?

– Vagy az Óriás tenyerén – dünnyögte bosszúsan Ander. – Kicsúszhatott a zsebemből. De az is lehet, hogy itt van valahol, a gépen. Rá ne lépjete!

Aura buzgón lehajolt, és a padlót kezdte tanulmányozni, mint aki keres valamit. Ander megint elszólta magát! Senki nem mondta neki, hogy az Óriás tenyerén szállt le, mégis tudta a fennsík nevét! Kizárt dolog, hogy Jávor ezzel szórakoztatta volna. De majd megkérdezi a kisfiút, hogy ő említette-e a nevet.

– Sehol nem látom – egyenesedett fel sajnálkozva. Kezét óvatosan a zsebéhez csúsztatta. Ott volt a készülék. Meg kellett volna néznie, hogyan kell levenni a hangerőt. Ha megszólal, lőttek a bizalomnak, ami amúgy is gyenge lábakon állt.

Pedig Aura szinte biztosra vette, hogy Ander lassacskán kezdi őt megkedvelni. Igen, határozottan ez volt az érzése. Végül is nem csoda. Elég normális fickó, és igazi kalandorként hamar felismeri a rokon lelket.

Aura elégedetten dőlt hátra az ülésben. Nem is alakult olyan rosszul a mai portya.

Titkos tervek

Még két helyen szálltak le aznap délután. Ander gyorsan végzett a nagyobbacska dobozok elrejtésével. Aura javasolni akarta, hogy egyszerűen dobja a tengerbe az összeset, és akkor nincs több gondja velük, de aztán emlékeztette magát, hogy ő tulajdonképpen egy szerencsétlen, segítségre szoruló fiatal lány, akinek ezen a helikopteren hallgass a neve.

A telefon szinte égette a zsebét. Amikor Ander kiugrott a gépből, előhúzta, és villámló tekintetet vetett Jávorra:

– Ha elárulsz, baj lesz!

Jávor szeme elkerekedett a készülék láttán. Néhány másodpercig csak hápogni bírt.

– Te... te... te... te... te... te...

– Jaj, hagyd már abba, Jávor! Mintha Kismukk ülne itt mellettem. Bár vele többre mennék, mint veled.

– Te... lenyúltad Ander telefonját, Aura?!

– Sőt, már használtam is – mondta büszkén a lány, aztán idegesen nyomkodni kezdte a gombokat. – Kell valahol lennie egy némító parancsnak.

De hol a csudában van? Mi a szösz lehet ez a rengeteg dolog, amit itt felsorol? Egyiknek sincs semmi értelme.

Jávor továbbra is kimeredt szemmel bámulta Aurát. Aztán sírásra görbült a szája, és rángatni kezdte a lány karját.

– Azonnal add vissza neki! Mondd, hogy megtaláltad itt, a gépen! Ha kiderül, hogy elloptad, mindkettőnket kirak valahol, és magunkra hagy. És én soha nem fogom megtalálni a havonjáháhárókat!

Már bömbölt. Aura büntudatos pillantást vetett rá, de továbbra is a telefon menüjét böngészte.

– Mindjárt... várj egy kicsit... na... ez lesz az... némítás. Szuper!

– Akkor visszaadod neki? – nézett rá könnyes szemmel Jávor.

– Nem. – Aura zsebre tette a készüléket, átkarolta Jávor vállát, és halk, megnyugtató hangon, ahogy szerinte a sírós, buta kisgyerekekkel beszélni szokás, magyarázni kezdett:

– Figyelj, Jávor! Kismukkékkel beszéltem délelőtt. Vele meg Vincével. Emlékszel rájuk, ugye? A segítségüket kértem, hogy kiderítsem, mi van a dobozokban. Ander sosem fogja nekünk elárulni. Pisis gyerekeknek néz minket. De én tudni akarom!

Jávor hüppögése abbamaradt. Az arcán duzzogó kifejezés jelent meg, de a szemében érdeklődés szikrája villant, ahogy megkérdezte:

– Ugyan, hogy tudnának neked segíteni Kismuk-kék? Ők nem látják, mi van a dobozokban!

– Számsorok és betűk vannak a dobozokra írva. Szerintem raktári jelzés vagy az eszköz kódszáma lehet. Arra gondoltam, talán elérhető egy olyan nyilvántartás, amiből ezeket a szerkentyűket azonosítani lehet.

– Hű, ezt jól kitaláltad! – álmélkodott Jávor.

– Ugye?!

– De ez akkor is lopás! Tolvaj vagy, Aura!

– Jávor! Hagyd ezt abba! Ne tegyél úgy, mintha te mindig a helyes úton járnál! Ha én tolvaj vagyok, akkor te meg szökevény.

– A szökevény sokkal jobb, mint a tolvaj. Rende-sebb!

Aura kikémlelt a gép nyitott ajtaján, és látta, hogy Ander közeledik.

– A telefonról egy szót se! Ha odaértünk, abba a hangárba, felhívom a fiúkat. A te dolgod az lesz, hogy biztosítsd, hogy nyugodtan beszélhessek. Ha Ander gyanút fog, majd eltereled a figyelmét.

– Azt meg hogy kell?

– Mit tudom én! Találj ki valamit! Nagyfiú vagy már!

Ander felkapaszkodott a gépre, és lehuppant a pilótaülésbe.

– Na, ez is kész – jelentette ki elégedetten. Aztán csodálkozva mérte végig a két gyereket. – Mi van?

Miért néztek olyan morcosan? Csak nem veszekedtetek?

– Nem – mondta duzzogva Jávor.

– Néha szoktunk vitatkozni egy kicsit – mosolygott Aura. – De csak úgy viccből. Olyan nekem Jávorka, mintha a kisöcsém lenne.

Megpusztilta Jávorka fejét, aki a becenév hallatán, ha lehet, még dühösebb arcot vágott.

Ander fejcsóválva beindította a motort.

– Remélem, nem kell még azzal is foglalkoznom útközben, hogy rendet teremtsék köztetek. Az ilyesmihez egyáltalán nem értek. És nincs is kedvem megtanulni.

– Nem lesz semmi gond – nyugtatta meg Aura, akinek most csak kicsit bukfencezett a gyomra. Minden felszállással egyre jobban bírta a repülést. De egyelőre azért még nem sikerült megszeretnie.

Jávor kibámult az ablakon. Nézte az alkonyodó eget és a távolban azt a nagy, sötét masszát a vízen, ami akár szárazföld is lehetett. Talán ott van valahol az a kikötőváros, ahol a kisrepülő rejtőzik. A repülő, ami majd a szélnél is sebesebben elviszi őket a nagy hegyek közé. Oda, ahol egyszer régen a Panthera is magasodott, és ahol a havonjárók most is fehér, jeges fennsíkokon róják az útjukat. Bizonyára sokat emlegetik őt, Jávort... hogy vajon hol lehet.

Aztán Iringóra gondolt, és elképzelte, ahogy éppen olvassa a levelét, amit valamelyik felderítő

inspirátor fiú vagy lány vitt el neki. Szinte látta maga előtt a nő aggódó arcát, összevont szemöldökét, és valami alaktalan, rossz érzés fogta el. Biztos, hogy sikerült őt megnyugtatnia?

Aztán eszébe jutott még néhány dolog. Például az, hogy remélhetőleg rendesen fogják etetni a nyulait, és hogy Márkus megkeresi majd a kardját, amit legutóbb kinn hagyott a mezőn. Ha eláztatja az eső, szét fog rothadni. Márkus azt mondta, hogy nem farag másikat, ha még egyet tönkretesz vagy elveszít. Ez már a hatodik volt.

Két útitársa is hallgatott.

Aura lapos oldalpillantásokat vetett Anderre. Most, hogy közeledtek a szárazföldre, a férfi minden perccel egyre feszültebbnek látszott. Szótlan volt, és homlokán egy gondterhelt ránc futott végig. Aura szívesen mondott volna neki valamit, hogy elterelje a figyelmét, de valahogy képtelen volt megszólalni.

Ugyan miről beszélgessen vele? Hiszen a fickó egyáltalán nem kíváncsi rá! Nem is kérdez tőle semmit. Csak tudomásul vette, hogy velük tart, ismertette a játékszabályokat, és ennyi.

Aura kicsit meg volt sértődve.

Meg is érdemli Ander, hogy jól leleplezze a titkát! Még ma este sort kerít a telefonálásra! Kismukk és Vince remélhetőleg találtak valamit. Legalább egy apró nyomot, amin elindulhat.

A távolban, mintha földre szórt csillagok lennének, egy város fényei ragyogtak fel a sötét víz mellett.

– Ott fogunk leszállni – mutatta Ander, aztán észbe kapott, és lehalkította a hangját. – Sajnálom, de muszáj lesz felébreszteni Jávorkát.

– A hangárba megyünk? – kérdezte Aura. – Ahol a repülő áll?

– Kicsit távolabb teszem le a gépet, egy mezőn – magyarázta Ander. – Aztán bemegyünk a hangárba, de úgy, hogy titeket még véletlenül se vegyenek észre. Elrejtőztök odabent, és csak akkor bújtok elő, ha már minden szerelő és pilóta hazament. Meg a takarítók is. Majd jelzek. Érted?

– Persze! – mondta Aura magabiztosan. – Csak mondja meg, hogy hova bújjunk! Viszem Jávort is, és teszek róla, hogy ne hangoskodjon.

– Bátor lány vagy – mosolygott rá Ander. Aztán kiszünet után hozzátette:

– Eddig csak egyetlen hasonlót ismertem.

Aura először valami kellemes melegséget érzett, de aztán a semmiből egy rajzolt női portré jelent meg a lelki szemei előtt, és valahogy rosszkedve lett tőle.

– Igen? És ki az az egy? – Azon igyekezett, hogy hangjában egy árnyalatnyi lesajnáló él se maradjon. De ha maradt is, Ander nem vette észre.

– Ő a szerelmem – válaszolta. – Miatta repülünk a hegyekbe.

13. fejezet

Második beszélgetés

– Ha... ha... ha...

– Kismukk, azonnal add át Vincének a telefont! Vagy hangosítsd ki!

– Krr... zzzz... prrrrr... Vincécske, tedd le az asztalra azt a valamit! Ne oda, csillagom, ráömlik a málnaszörp! Úgy ni, ülj le szépen Gekkócska mellé... Hol van Virág? Mondtam, hogy hozza be a tálcát! Mihály, kapcsold ki a televíziót!

Aura eltartotta a fülétől a készüléket, és rémülten meredt rá. Aztán hirtelen összeállt a kép.

– Hogy mii!? Rozi néni, ugye!? Csak nem... A fiúk magát is bevonták a nyomozásba?! De... de miért?

Aura úgy érezte, hogy mindjárt felrobban, de uralkodott magán. Jávor csodálkozva nézte, ahogy a lány feje egyre vörösödik, a készüléket szorító ujjai pedig elfehérednek. A szája úgy mozgott, mintha hangtalan szitkokat mormolna.

– Szia, Aura! – Vince hadarása hallatszott a készülékben. Egyszerre volt bosszús és szabadkozó is. – Sajnos Rozi néni meghallotta, hogy rólad beszéltünk Kismukk-kal, és muszáj volt mindent elmondanunk neki. Egészen kikelt magából, és fel akarta

hívni a szüleinket, mert azt hitte, hogy titokban megint a Pantherára készülünk...

– Jó, jó, értem! – Aura leállította a szóáradatot. Jól ismerte Rozi nénit. Tudta, hogy ha valamit a fejébe vesz, nehéz leállítani. Úgy látszik, most sem lehetett.

– Na, kislányom – ragadta magához a szót az idős hölgy, miközben a háttérből kuncogás és méltatlankodó dörmögés hallatszott. – Először is tisztázzuk a tényállást, kincsem! Mit keresel te egy idegen férfival egy helikoptergépen?

– Hát nem emlékszel, Rozália, hogy ez a kis, piros hajú fruska folyton a fiúk után lohol? Amikor idekint járt, egyfolytában az után a hórihorgas, idétlen tudós fickó után kujtorgott. Szégyentelen!

– Azonnal távolítsák el Mihályt a közelből! – sziszegett bele a készülékbe Aura. – Ha már így alakult, és a fiúk szétkürtölték a titkomat, Rozi nénit még elviselem valahogy... De az áruló Mihállyal egyetlen mondatot sem vagyok hajlandó váltani. Ja! És köszü, Kismukk! Tényleg sokat segítettél! Kár volt bíznom benned...

– A... a... Aura, értsd meg, vé... vé... véletlenül...

– Aurácska, ne hepciáskodjál, kislányom! Mukkocska jól mondja, véletlenül meghallottam, hogy rólad meg valami gépekről sugdolóztak Vincuskával. Órákba telt, mire mindent kiszedtem belőlük. Többször el akartak menekülni, de kulcsra zártam

az ajtót, és addig vallattam őket, míg mindenre fény nem derült.

– Szörnyű volt – nyögte Vince. – Kismukk még mindig kómában van.

– Egyáltalán mit kerestek ti ott? – tette fel a logikus kérdést Aura. – Szabadidőtökben Rozi néniel néztek tévésorozatokot?

Dühös volt. Ez a beszélgetés egyáltalán nem úgy alakult, ahogy tervezte. Hiszen még mindig nem sikerült a tárgyra térniük. Ráadásul mások is vannak még ott...

– Ki van még ott? – kérdezte ellenségesen.

– Szia Aura, az én nevem Helga! – A lány, aki megszólalt, határozottnak és magabiztosnak tűnt. Így, hang alapján nem volt túl szimpatikus. – Itt van még Virág és Gekko is. Osztálytársak vagyunk. Együtt másztuk meg a Pantherát Kismukk-kal. Most azért gyűltünk össze Rozi néniel, mert Noémi születésnapjára készülünk.

– Mivel készültök? Dallal? Tánccal? – Aura megörökönyödve hallgatta a beszámolót. A Töviserdőben ilyesmi soha nem fordulhatott volna elő.

– Jó ötlet, Aurácska! Pompás! Kis jeleneteket is előadhatnánk – lelkesedett Rozi néni. – Noémicske nagyon szereti a mély mondanivalóval bírót, komoly színdarabokat. Gyere már, Mihály! Hangolódj rá! Te leszel a drámai hős.

– Lesz ám a férges fityfiritty...

– Mihály!

– Mit perlekedsz, Rozália? Nem fogok jelmezbe bújva ugrándozni, mint egy vén bakkecske, csak azért, mert annak a szőke, nyafogós fruskának születésnapja van. Azt hittem, azért megyünk, hogy elűzzük azt a girhes frátert a közeléből.

– Mihály bácsi! – Az előző lány, Helga hangja erélyesen szakította félbe a szóáradatot. – Tényleg az a valódi célunk, hogy Herceg Marcit eltávolítsuk Noémi közeléből. De ezt finoman, észrevétlenül kell megtennünk! Nem direktben!

– Ezért mondom, drágáim, hogy egy jó kis színdarab megoldaná a problémát. Finoman rávezetné Noémit a lényegre. Majd Kismukkocská megírja a színművet, ő úgyis szeret irkálni. Arról kell szólnia, kisfiam, hogy van egy buta, naiv, fiatal leány, aki beleszeret egy jóképű, de a velejéig romlott pernahajderbe...

– De... de... én... nem... szoktam szí... szí... színdarabot...

– Majd most fogsz, csillagom. Mihály lesz a szívtipró. A semmirekellő Don Juan!

– Rozi néni meg a fiatal lány? – Egy új hang szólalt meg, egy fiú hangja. Flegma és gúnyos volt, ahogy folytatta. – Helló Aura, én Gekko vagyok! Sokat hallottam rólad Vincééktől. Csupa jót, persze.

A stílusa határozottan élcélődő volt. Aura, aki eddig jobb híján bénultan hallgatta a párbeszédet, most hirtelen újra rátalált a hangjára.

– Na, ebből elég!

– Hogy mondod, drágaságom? Szakadozik ez a fránya vonal... illetve, a csudába is... alig hallak!

– Persze. Mert egy vastag falú raktárépület alagsorában vagyok.

Rozi néni felsikoltott.

– Csapdába estél? Gyerekek, rajta! Azonnal értesítsük a helyi diplomáciai nagykövetséget. Van a Pantherának egyáltalán ilyenje?

– Nem estem csapdába. Tessék már végighallgatni!

– Jó, jó, mondjad, Aurám! Ti meg gyerekek, vegyetek diósat! Még meleg. Ne kézzel, Gekko! Ott a szalvetta.

Aura kifújta a levegőt. Aztán elkezdte:

– Hamarosan elindulunk egy kis sportrepülővel a hegyi túránkra. Velünk van egy kisfiú, Jávör – néhányan ismeritek –, aki a magashegységben élő népét keresi. Neki segítetek. A fickó pedig rendes, nem bánt minket... csakhogy... hát... izé. Lenyúltam a telefonját.

– Műholdas? – Gekko izgatott hangja szűrődött be távolabbról. A csámcsogástól alig lehetett érteni, mit mond.

– Mit tudom én, hagyjatok már ezzel! Szóval, a kissrác itt van velem, és csak titokban tudunk

telefonálni. Ander ebben a repülőgép-szerelő csarnokban dolgozik, és most bement a kollégáihoz. Előtte letuszkolt minket ide, az alagsorba. Amikor mindenki hazamegy, Ander szól nekünk, mi felosunk a gépre, és repülünk is tovább. Röviden ennyi.

Aura nagy levegőt vett. A vonal túlvégén csend volt. Mindenki emésztgette a hallottakat. Természetesen Helga tért először magához.

– Aura, a fiúk már kezdték a nyomozást. A suliban meséltek nekünk a dolgról, és én kézbe is vettem a dolog koordinálását...

– Tök jó, hogy fűnek-fának elpletykálták!

– Mi nem vagyunk fű és fa, Aura. – Helga hangja nem sértett volt, sokkal inkább rendreutasító. – Ha többen nyomozunk, hamarabb célba érünk.

– Oké, oké, nyugi! – morogta Aura. – És akkor árul el végre: jutottatok valamire?

– Sínen vagyunk – mondta Gekko. – Bár az is lehet, hogy vakvágányon.

– Nagyon vicces – morogta Aura.

– Ne izélj már, Gekko! – Eddig ismeretlen lányhang kapcsolódott be a sokszólamú kórusba. – Szia, Aura, én Virág vagyok! Tök jó, hogy segítesz a kisfiúnak. Nagyon bátor vagy, meg rendes, meg minden.

Aura erre hirtelen nem tudott mit mondani. Pillanatnyi csend támadt.

– Ha... ha... Hangyási Hubához fogunk elmenni – törte meg a hallgatást Kismukk.

– Ti igen – replikázott Helga. – Te meg Vince. Én pedig Gekköval a Műszaki Intézet könyvtárában fogom végigböngészni a katalógust.

– Micsoda?

– Igen, Gekkö. Így lesz. Virág is jöhet. Több szem többet lát.

– Oké, Helga. Persze szívesen! Nem baj, ha nem értetek a műszaki dolgokhoz?

– Hát, kicsit baj – hümmögött Gekkö.

– Tudtam! Akkor inkább Kismukkékkel megyek. Mehetek veletek, ugye?

– Pe... pe... pe... persze.

– De csak ha nem fogsz sírni, Virág! – Vince hangja kérlelhetetlenül gúnyos volt. Aura elunta a csevegést.

– Szóval, eddig semmi eredmény, ugye?

– A világhálón, amit most nem magyarázok el neked, Aura, egyelőre nem találtunk semmilyen adatot – közölte fensőbbes hangon Vince. – Feltételezésem szerint titkosított műszaki eszközről vagy valamilyen kísérletről van szó.

– Nahát! Micsoda felismerés! Ezt eddig is sejtettem – gúnyolódott Aura.

– Figyi, Aurácska! – Gekkö idegesítően utánozta Rozi néni becézgető stílusát. – Épp neked próbálunk segíteni, kiscsillag! Akár hálás is lehetnél.

– Tőled senki nem kért segítséget! – torkolta le Aura. – Nem is ismerlek!

– Elég! – Rozi néni hangja úgy csattant, mint a légycsapó. – Azt mondd meg, Aurácska, hogy van-e rajtatok rendes meleg ruha, és kaptok-e enni! Vagy kenyéren és vízen tengődtök?

– Kaptunk kenyeret – sóhajtott lemondóan Aura. – Amúgy Noémi hol van most?

– Állítólag süt – vakkantotta Mihály. – No hiszen! Bele nem kóstolnék.

– Márpedig meg fogod enni, Mihály! Noémicske élete első süteménye lesz. Én adtam neki a receptet, még boldogult ükanyámé volt. Hájás leveles...

– Böeee!

– Igazán, Gekköcska, viselkedj, kisfiam! Hogy az milyen mennyei ízharmónia! Neked csak gyorsan összefoglalom, Aurácska... Kezdjük a hozzávalókkal: végy fél kiló hájat...

– Ne! – sikította Aura. – Majd én összefoglalom. Maguk holnap nyomozni fognak. Kismukkék elmennek Hubához, hátha ki tudnak szedni belőle valamit. Helga meg ... khm... Gekkö a műszaki katalógust nézik végig... Noémi pedig süt.

– Jobban jársz, Aura, ha Noémitől nem vársz segítséget! – közölte epésen Vince. – Ne tudd meg, hogy néz ki mostanában! A szeme az ég felé van fordulva, és olyan, mint egy copfos zombi. Mindenhol Herceg Marcikat lát, szerintem orvoshoz kéne vinni.

– Bizony, Noémicskét meg kell menteni – közölte szigorúan Rozi néni. – Fel kell nyitni a szemét!

De neked is segítünk ám, Aurácska! Holnap délután újra együtt leszünk, készülünk az ünnepségre. Kéz-műveskedni is fogunk... Akkor majd telefonálhatsz újra.

– Rendben, akkor holnap délután – dünnyögte a készülékbe lemondóan Aura. Mielőtt kinyomta a gombot, még hallotta, hogy Gekkó magából kikelve tiltakozik a közösen horgolandó vállkendő ellen, ami a holnapi ajándékkészítő kézműves délután programja lesz.

– Ezek nem egészen normálisak – közölte az egyre jobban unatkozó, dühösen grimaszoló Jávorról, miután zsebre tette a készüléket. – De legalább megpróbálnak segíteni.

14. fejezet

Éjszaka a hangárban

Múltak az órák. Aura nehezen viselte a tehetetlen várakozást, de Jávorról még nála is sokkal türelmetlenebb volt.

– Mikor jön már Ander? – nyugösködött. – Mikor fogunk valami érdekeset csinálni?

– Psszt! – intette le Aura. – Ne kiabálj! Ander azt mondta, hogy bárki benyithat ide, ha gyanús zajt észlel.

– Szerintem már mindenki hazament. És nincs itt semmi érdekes!

A helyiség berendezését plafonig érő polcok alkották. Valamiféle irattár lehetett kilószámra porosodó, megsárgult papírkötegekkel. Volt még ott egy régi, jobb napokat látott kanapé is, a két gyerek azon gubbasztott.

– Pisilni kell – közölte Jávorról szemrehányóan. – Nagyon.

Aura a szemét forgatta. Igazság szerint neki is kellett egy kicsit, de persze ő simán tudott volna még várni. Jávorról viszont biztosan nem lesz ilyen figyelmezett.

– Nagyon-nagyon? – nézett rá a kisfiúra.

– Nagyon-nagyon-nagyon – bólogatott Jávor. – Keressünk egy mosdót! Persze ha te jobban szeretnéd, hogy ide...

– Ne, ne! Csak azt ne!

Aura felpattant, és az ajtóhoz lépett. Kezét tétozáva nyugtatta a kilincsen. Ander ugyan azt az utasítást adta, hogy ki ne dugják innen az orrukat, de hát ő könnyen beszél! Csak felsétált a nagy szerelőcsarnokba, még álnok módon fütyörészett is közben, őket meg jól magukra hagyta.

Aura utálta az ilyesmit. Jobban szeretett egyedül portyázni, amikor senki nem mondja meg neki, mit és hogyan csináljon. Ez a baj a társakkal. A társakkal mindig csak a macera van, nem hagyják élni az embert. Már az is elég bosszantó volt, hogy fél órát kellett állniuk a melléképület kivilágított bejárata melletti bokorban, mire Ander úgy ítélte meg, hogy tiszta a levegő. Először az előcsarnokba, onnan pedig egy hosszú lépcsősoron át a homályos, rosszul megvilágított alagsorba vezette őket. Jávor úgy lihegett Aura nyomában, mint egy kiskutya, olykor a sarkára taposott, és mivel cipőt továbbra sem volt hajlandó hordani, meztelen talpának csattogása baljós visszhangot vert az üres folyosón.

Ander már legalább két órája fölment. Legalább lenne itt valahol egy falióra, hogy lássák, mennyi az idő! Talán a folyosón van egy. Aura halkán lenyomta a kilincset, és kidugta a fejét az ajtón. Minden nagyon

csendes. Valahonnan a fejük fölül, a szomszédos szerelőcsarnokból elektromos szerszám zúgó hangja szűrődött le. Férfiak beszélgettek, időnként káromkodtak vagy nevettek. Ander hangját nem tudta kivenni, de bizonyára ő is ott volt. Talán beszélget a többi szerelővel, akiknek fogalmuk sincs róla, hogy csak arra vár, hogy szépen hazamenjenek, és ellopja azt a kékre festett gépet, amit a csarnok nyitott ajtaján keresztül mutatott nekik, amikor az épülethez osontak.

– Azzal fogunk továbbmenni – suttogetta, mire Jávor lelkesen tapsolni kezdett.

– Hú, de menő! De szép! Majd vezethetem, ugye?

Hát, igen. Jávorral is csak a gond van. Aura most mégis örült, hogy nincs egyedül a világnak ezen az ismeretlen táján, ennek a barátságtalan épületnek a sötét, elhagyatott alagsorában.

Vett egy nagy levegőt, és kilépett a folyosóra. Jávor szorosan a nyomában osont, izzadó tenyerét Aura kezébe csúsztatta.

– Ugye nem baj? – nézett fel rá szorongva. – Már-már hogy pisilni kell.

– Dehogy baj – nyugtatta Aura. – Legalább csinálunk valamit.

Megindultak a fal mellett. Ajtók sora következett. Némelyiken lakat függött, mások résnyire nyitva álltak, de mindegyik valamilyen irodát vagy raktárt rejtett. A folyosó végén egy megviselt deszkaajtó végre a megfelelő helynek bizonyult.

– Menjél! – tuszkolta be Aura Jávort. – Csak siess!
Aztán csak állt a homályban, és számolta a másodperceket. Úgy vélte, Jávor túl hangosan zörög, és igazán lehetne annyi esze, hogy nem beszél magában dűnnyögve.

Csak siessen már! Épp be akart szólni neki, hogy ne mossa olyan sokáig a kezét, amikor zajt hallott. Megdermedt a rémülettől. A folyosó végén állt, szemben a lépcsősorral, ahonnan most lefelé dübörgő léptek zaja hallatszott. A következő pillanatban mintha egy cipőt is észrevett volna. Aurának annyi ideje maradt csupán, hogy beugorjon a mosdóba, és a rémülten kapálózó Jávor szájára szorítsa a tenyerét.

A kisfiú hatalmasra kerekedő szemmel bámult rá. Aura kézjelekkel mutatta neki, hogy jön valaki. De akkor már Jávor is hallotta. A léptek hangja egyre erősödött, aztán egyszer csak elnémult. Valahol ajtó nyikordult.

Csend.

A két gyerek lélegzet-visszafojtva lapult a mosdó falához. Aura intett Jávornak, hogy maradjon a helyén, és a résnyire nyitott ajtóhoz araszolt. Milliméterenként haladva kikémlelt a nyíláson. Semmi kétség. Az a valaki a sötét folyosón épp ide tart.

Körülnézett, alkalmas önvédelmi eszköz után kutatva. A mosdó alatt műanyag vödör árválkodott. Aura kézbe kapta, és a magasba lendítette. Ugyanabban a pillanatban az ajtó kinyílt, Jávor pedig

eszeveszett hangon visítani kezdett. Aura már épp lecsapni készült a vödörrel, de egy erős kéz megragadta a csuklóját.

– Megőrültetek? Mit műveltek? – Ander volt az.

– Hogyhogy mit? Pisilünk – közölte önérzetesen Jávor, aki mihelyt meglátta Andert, azonnal abbahagyta a visítást.

Aura lába remegett. A csuklóját dörzsölgette ott, ahol az imént Ander megszorította. A férfi észrevette.

– Ne haragudj! – nézett rá némi büntudattal. – De a frászt hoztad rám. Te általában először ütsz, és csak aztán nézed meg, hogy kit terítettél le, Aura?

– Dehogysis – felelte morcosan Aura. – Amúgy meg egy műanyag vödörtől még senki nem halt meg.

– Megnyugodtam. De erre most nincs idő. – Ander maga mögé sandított az üres folyosón, aztán ő is belépett a kis mosdóba.

– Figyeljete! Történt egy kis változás. Ha mindenki elvégezte a dolgát, akkor indulunk!

Ezt félig viccesen mondta, de Aura érezte, hogy hangja a szokásosnál sokkal feszültebb.

– Miféle változás?

– Két ember itt marad ma éjjel. Nem fejezték még be a munkát, és reggelig kész kell lenniük. Szóval, úgy kell majd beszállnunk és elindulnunk, hogy a két Mackó ne vegyen minket észre.

– Két Mackó? – csodálkozott Jávor. – Ez a nevük? Milyen cuki!

– Cuki bizony – bólogatott Ander. – Ikrek. És tudod, honnan kapták a nevüket?

– Én sejtem – dünnyögte Aura. – Valószínűleg akkorák, mint egy-egy medve.

– Talált! – Ander a fejét csóválta. – Nagy pech, hogy pont ma éjjel maradnak itt. De nekünk indulnunk kell. Nincs még egy napunk itt rostokolni.

– Mi a terve? – kérdezte Aura. Visszarugdosta a vödört a mosdókagyló alá. Kicsit szégyellte az iménti jelenetet. Talán túlságosan is megijedt. De nem is csoda, ebben az ismeretlen épületben, ismeretlen zajok és szagok között... Ez nem a Panthera, ahol minden szikla és fa az ismerősség meghitt légkörét árasztja. Az is csoda, hogy Jávor ilyen jól bírja a feszültséget.

– Akkor miért mackók, Ander? – kérdezte éppen a kisfiú. – Ha nem is olyan aranyosak, akkor miért hívjátok őket macinak?

– Ezt majd a gépen megbeszéljük, Jávor – intette le Ander. – Most fellopózunk a csarnokhoz, és elbújtok a bejárat közelében. Én majd úgy teszek, mintha valamilyen javítást végeznék a gépen, és kinyitom az ajtaját. Amikor jelt adok, bemásztok. És ha a két testvér nincs túlságosan közel, kigurulunk a hangárból, és irány a magashegység!

– Hú, de izgi! – lelkesedett Jávor. – De egy kicsit azért félek is. Nem baj, Ander?

– Nem baj, Jávor – simogatta meg Ander a kisfiú fejét. – Egy kicsit félhetsz. De csak egy nagyon kicsit.

A lopás

Ander intésére libasorban kiosontak a mosdóból, és a lépcsőhöz siettek. Az épület kihalt volt. Csattogás, fémet vágó fűrész zaja csak a szomszédos szerelő-csarnokból szűrődött be az épületnek ebbe a szárnyába.

– Sajnos pont ott dolgoznak, ahol a gépünk áll – suttofta Ander. – Nagyon óvatosnak kell lennünk! Aura, fogd meg Jávor kezét! Ha leejtitek egy csavarhúzó a földre, az lesz a jel, hogy tiszta a levegő. Akkor fussatok a gépünkhöz! El ne tévesszétek!

– Miért, te hova fogsz menni? – rémüldözött Jávor.

– Én majd odamegyek a két Mackóhoz. Beszélgetni. Valójában azért, hogy eltereljem a figyelmüket, és ne lássák a csarnoknak azt a részét, ahol ti mozogtok! Nagyon fontos, hogy a megfelelő gépre szálljatok! Menni fog?

– Az a szép kék-piros a mi repülőnk, ugye? – kérdezte Jávor. – Amit már idefelé is láttunk.

– Igen, a Jégmadár – válaszolta Ander. – Nagyon jó kis gép. Remélem, senkinek nem jutott eszébe mostanában, hogy kiszerelje belőle a motort.

Viccnek szánta, de a gyerekek nem nevettek. Feszülten toporogtak az épület árnyékában. Pár perc múltán Ander intésére átvágtak a sötétbe borult udvaron, és óvatosan közelítettek a kivilágított csarnokhoz. Fémes, csikorgó hang hallatszott, a helyiség túlsó végében szikrák záporoztak. Egy hatalmas termető férfi fémet vágott. Mellette egy hozzá hasonló alak pakolászott szerelőruhában. Aurát kellemetlen érzés kapta el. Ezek ketten tényleg nem néznek ki túl viccesen!

Orrát megcsapta az olvadó fém szaga. Megtörölte izzadt tenyerét, és Jávor kezéért nyúlt.

– Ne félj! – súgta neki, de érezte, hogy ezzel most inkább magát bátorítja.

Anderre sandított. Nem lenne jó, ha a férfi észrevenné, mennyire izgul. Még megváltoztatná az eddigi, pozitív véleményét róla. Pedig Aura bátor lánynak akart látszani. És azt is tudta, hogy nem az a bátorság, ha valaki nem fél. Hanem az, ha a félelme ellenére is megtesz valamit. Ezt Encián mester szokta mondogatni, és Aura már sokszor elgondolkozott rajta. Érezte, hogy valahogy tényleg igaz lehet.

Ander a csarnokot kémlelte, aztán rájuk pillantott.

– Bemegyek – mondta. – Ti meg, csak ügyesen! Ne feledjétek, ha meghalljátok a csavarkulcs csattanását – jó hangos lesz –, rohanjatok a Jégmadárhoz! A bal oldalon nyílik az ajtaja. Valószínűleg nyitva

lesz, és egy kis lépcső vezet majd az utastérbe. Bújjatok be a hátsó széksor mögé, és bármi történik... értitek? bármi, akkor se gyertek elő! – Megtörölte izzadó homlokát, aztán egy gúnyos fintor kíséretében még hozzátette:

– Remélem, senkinek nem kell pisilnie, és nem vagytok éhesek vagy szomjasak. Ezekre mind sort kerítünk majd. De most első a munka!

– Mármint a lopás – jegyezte meg Aura szárazon.

Ander a fejét csóválva mosolygott:

– Ne legyél ilyen szigorú, kislány! Hidd el, tudom, hogy mit miért csinállok! Na, akkor rajta!

A két gyerek szorosán a falhoz tapadt. A kinti sötétség erős kontrasztot képezett a vakítóan ki-világított szerelőcsarnokkal, amiben, mintha csak játékszerek lennének, kisrepülő és helikopterek sorakoztak elszórva. A neonlámpák erős fénye bántotta ugyan a szemüket, de a sötétbe burkolózó kert neszei és távolabb, a kapunál a telepet őrző, nagy testű kutyák csaholása ugyancsak riasztó volt. Még Jávorbán is benne rekedt a szó. Rémülten szorította Aura kezét, a világ minden kincséért sem engedte volna el, egy pillanatra sem.

Ander belépett a csarnokba. Zsebre dugott kézzel, füttyörészve indult a két, munkában elmerült Mackó testvér felé.

Azok észrevették, és egy Auráék számára ismeretlen nyelven odakiáltottak neki valamit. Ander

hasonlóképpen válaszolt. A két Mackó hátba veregette a jövevényt, és hamarosan élénk eszmecserebe bonyolódtak. Az előttük magasodó viharvert kisrepülőt nézegették. Aztán Ander indítványozására egy méretes lemezborítást emeltek le róla, ami mögött végül egészen eltűntek, egy pillanatra sem hagyva abba az izgatott szakmai hadarást.

Aura idegesen szorongatta Jávor kezét. Könnyű azt mondani, hogy fussanak, ha leesik a földre egy csavarkulcs. De mi van, ha valamelyik Mackó fivér ejti le? Mióta a saját szemével látta őket, Aura még jobban tartott tőlük. A teremben kínálgató útvonalatat fürkészte, amik a Jégmadárhoz vezettek. Túlságosan nagy és üres területen kell átfutniuk. Még ha Jávor nagyon szedi is a lábát, akkor is félő, hogy nem érik el észrevétlenül a gépet. Különb is, hogy lehet ilyen buta nevet adni egy repülőgépernek? Előbb a helikopter, most meg ez... Aura kezdte igazán unni ezt a sok műszaki dolgot.

Jávorhoz hajolt, és halkán magyarázott neki.

– Látod ott azt a fémszekrényt? Az lesz az első pont, amit el kell érnünk. Utána megkerüljük azt a néhány dobozt ott, középen. Maradj mindig mellettem! És onnan egyenest a géphez futunk. Oké?

– Oké – mondta Jávor reszketeg, vékony hangon. – Aura, én úgy félek azoktól a medvéktől!

– Ander tudja, hogy mit csinál – nyugtatta a lány. – Nézd, direkt becsalta őket a mögé a vaslap vagy

micsoda mögé, hogy ne lássák, mi zajlik a csarnokban. Jól kigondolta! De akkor is gyorsnak kell lennünk.

Az izgatott hadarás egyre halkult, és gyenge, fémes csikorgás hallatszott Anderék irányából. Aura úgy sejtette, hogy a csavarkulcs hangosan, fémesen csattan majd a csarnok betonpadlóján. De mikor? Mikor?! Haladni kéne!

Újabb néhány perc telt el feszült és tehetetlen várakozással. Aurának csavarta az orrát az égett fém szaga, és épp egy tüsszentést igyekezett elfojtani, amikor az a hang hallatszott. Bár várta, mégis úgy megijedt, hogy nagyot rázkódott. De csak egy rövid pillanatilag tartott a rémület, aztán sietve összeszedte magát.

– Gyerünk! – Jávort maga után húzva rohanni kezdett a gép felé. Fél szemmel mintha azt látta volna, hogy a másik oldalon Ander kiugrik a fémlap mögül, és lehajol a csavarkulcsért. Futott, ahogy a lába bírta, Jávor pedig nem maradt el mögötte. A fémszekrény mögött megálltak egy szusszanásra. Úgy tűnt, eddig nem keltettek feltűnést, a másik sarokban még mindig nagyban zajlott a beszélgetés.

– Tovább! Gyerünk! – adta ki az utasítást Aura. Lábuk alatt homok és fémreszelék tette csúszóssá a talajt, Jávor meztelen talpa idegesítően csattogott. De egyszer csak ott magasodott előttük a Jégmadár.

Aura feltuszkolta Jávort a lépcsőn, aztán maga is szélsebesen utánamászott.

Sikerült!

Bent voltak a homályos utastérben. Aura nem mert megszólalni, kézjelekkel mutatta Jávornak, hogy másszon be hátra, az ülések mögé. A hely szűk volt és kényelmetlen, és az ülések mögött elhelyezett, ponyvába burkolt tárgy szinte lehetetlenné tette, hogy kényelmesen elhelyezkedjenek.

Jávor elkerekedő szemmel bámult a lányra a homályban.

– Ügyes voltam? – suttogta remegő szájjal.

– Nagyon – mondta Aura. – De most csend! Úgy hallom, kimásztak a gépből. És erre jönnek.

– Jaj! – suttogta Jávor, és Aura karjába kapaszkodott.

– Nem lesz semmi baj! Csak legyél nagyon-nagyon csendben. Érted?

Jávor bólintott. Aura átkarolta a kisfiú vállát, és hallgatta, ahogy a léptek egyre közelednek. Beszélgetés hallatszott. Ander nem egyedül jött.

A padló hirtelen megmozdult alattuk. Aura kikémlt az ülés mögül, és az ereiben megfagyott a vér. Az egyik Mackó fivér tarkóját pillantotta meg, amin úgy gyűrődött a vastag bőr, mint medvén a bunda. A férfi a műszerfalon matatott. Hirtelen, újabb rázkódás kíséretében, Ander jelent meg

mellette. Idegesen pillantott hátra, az ülések irányába. Elkapta Aura pillantását. Egy fejmozdulattal jelezte a lánynak, ahogy azonnal húzódjon vissza a széktámla mögé.

Aura engedelmeskedett, és a szája elé tartott ujjal mutatta Jávornak, hogy legyen továbbra is csendben.

Valami félresikerült, gondolta. Nem minden úgy történt, ahogy Ander azt eltervezte. Lehet, hogy az egyik Mackó valamilyen műszaki beállítást akart megvitatni vele a Jégmadáron. Remélhetőleg nem akarja még ma éjjel ezt a gépet is szétszerelni.

A Mackó folyamatosan beszélt, miközben a műszerfal kapcsolóin matatott. Ander szűkszavúan, kissé ingerülten válaszolgatott. Aztán egyszer csak felélénkült a hangja. Aura úgy vélte, talán eszébe jutott valami.

Valóban így történhetett, mert a Mackó némi morgás kíséretében kisvártatva kipréselte hatalmas termetét a gép ajtaján, miközben valamit dűnnyögött Andernek.

– Mindjárt visszajön! – mondta pár másodperc múlva Ander, le nem véve a szemét a távolodó szerelőről. – Elküldtem egy műszerért.

– Akkor szerintem induljunk! – dugta ki a fejét Jávor az ülés mögül.

– Csak óvatosan! – intette Ander.

Aura is felemelkedett. Az ablakon keresztül látta, hogy a két Mackó most távolabb, egy hatalmas, szerzőkkel telepakolt szekrényben keresgél.

– Nincs sok választásunk – dűnnyögte Ander. – De tudjátok, ez most nem sétarepülés lesz! Kapaszkodjatok!

A következő pillanatban felbőgött a motor. Aura az ablakon keresztül figyelte, ahogy a két Mackó egyszerre fordul hátra. Arcukon először tanácstalanság, majd hitetlenkedés tükröződött. Végül az egyikük megértette, mi történik, és az öklét a magasba emelve, szitkozódva futni kezdett a gép felé. Testvére a telefonja után kapott.

– Teleszórták a padlót minden vacakkal – kiabálta Ander. – Ne ijedjete meg a csattanástól! Nem tudom kikerülni azokat a dobozokat.

A gép először csigalassan kezdett gurulni, de aztán erős rándulás után folyamatosan gyorsulni kezdett. A feléjük rohanó férfi időközben rájött, hogy nincs esélye a Jégmadárral szemben, és megtorpant. A másik Mackó folyamatosan ordított a telefonba. Aura úgy gondolta, talán a biztonsági szakembereket riasztja.

A gép végigszáguldott a csarnok világos betonján, és pár másodperc múlva belefúrta orrát a kert sötétjébe. Göröngyös talajon rázkódtak az apró kerekek. Aura és Jávor ide-oda gurultak az ülésben.

– Kössétek be magatokat! – kiáltott hátra Ander. – Ez meredek lesz!

Aura gyomra hatalmasat bukfenezett, ahogy a gép elrugaskodott a földtől. Jávor két kézzel markolta a karfát, és hangosan visított.

– Jaj, ott a kerítés, mindjárt nekimegyünk! Ááá!

A fényszórók félelmetes közelségben mutatták a telep rácsos kerítését.

– Ne pánikolj! – mondta Ander meglepően nyugodt hangon, amiben már a győzelem előérzete visszhangzott. – Nézd csak, máris átugrom!

A gép kicsivel a kerítés felett húzott el, és dübörgő hang kíséretében száguldott bele az éjszakába. Aura néhány percig csak a saját szíve dörömbölését hallgatta. Jávor sem szólt egy darabig, de aztán előre hajolt, és odakiáltott Andernek.

– Amúgy nem is vagy rossz pilóta!

– Köszí – vigyorgott hátra a férfi. Aztán kicsit aggodalmasan hozzátette. – Sajnálom, hogy belerángattalak titeket ebbe az egészbe. Nem így terveztem a mai estét. Jól vagytok?

– Kitűnően – mondta Aura. – Jobban nem is lehetnénk!

– Nekem pisilni kell – közölte Jávor. – De szerencsére nem nagyon. Még bírom úgy kábé... öt-hat percig. Amúgy meg ez a két Mackó nem is volt félelmetes. Én legalábbis egyáltalán nem féltem tőlük. És te, Aura?

Aura válaszra sem méltatta. Kifelé bámult a sötétbe, és hirtelen úgy érezte, hogy fogalma sincs, mit csinál itt a levegőben ezzel a két emberrel.

– Jó, nem kell válaszolnod, ha nem akarsz. Látam, hogy te eléggé féltél tőlük, Aura. De nem baj. Rám mindig számíthatsz. Majd én megvédelek.

16. fejezet

Harmadik beszélgetés

– Sziasztok, itt Aura! Végre tiszta a levegő! Tudunk beszélni?

– Tudunk. – Vince hangja kicsit visszhangzott, de azért jól lehetett érteni a szavait. – Hol vagytok most, Aura?

– Honnan tudjam?!

– Bocs, hogy megkérdeztük – szólt közbe Gekko. – Mi bezzeg tudjuk, hol vagyunk! Rozi néni nappalijában. A lányok színes sálát horgolnak Noéminek. Lustakötéssel...

– Hülye vagy, Gekko? – A hang ezúttal Helgáé volt. – Azt sem tudod, mi a különbség kötés és horgolás között! A lustát bezzeg nagyon is érted.

– Miről beszélsz, Helga?

– Amúgy érdekel titeket, hogy én is itt vagyok? – Aura kezdte felbosszantani magát. Rémes ez a Gekko nevű fiú. Így látatlanban is úgy érzi, hogy ki nem állhatja.

– Jól van, jól van, Aurácska – csicssergett bele a készülékbe Rozi néni. Sajnos kicsit túl közelről csicssergett a hangszóróba, így Aura kénytelen volt messzire tartani a fülétől a telefont.

– Ne tessék ordibálni!
– Lassan a testtel, Aurácska! Szépen beszélj ám velünk! Ezek a gyerekek az életüket kockáztatják, hogy neked segítsenek!
– Miért? Mert elmentek a kedvemért könyvtárba? – Aura a beálló csendből rájött, hogy valószínűleg megint nem találta meg a megfelelő stílust. – Már-mint... Tök jó, hogy elmentetek könyvtárba a kedvemért! És ha már itt tartunk: taláztatok is valamit?
– Sajnos nem – mondta búsan Virág. – Pedig végignyálaztunk vagy kétszáz műszaki könyvet meg katalógust. Szörnyű volt! Helga és Gekko közben háromszor összevesztek, és a könyvtárosnő ki akart minket tiltani az olvasótérből.
– Az nem úgy volt! – kiabált közbe Gekko. – Helga leborított egy egész sor könyvet, azért húzta fel magát a könyvtárosnő!
– Één?! Te löktél meg, mert még azon a három lépcsőfokból álló fellépőn is úgy viselkedsz, mintha hegyet másznál! Elsőként akarsz felérni a tetejére.
– Szóval rémes volt – foglalta össze Virág. – A veszekedés, meg azok a műszaki izék... a gépek nevei. Éjjel rémálmaim voltak, komolyan.
– Mo... mo... mondtam, hogy gyere velünk – motyogta Kismukk. – Hu... hu... Hubánál békésebb volt a hangulat.
– Olyannyira békés, hogy Kismukk el is aludt a nagy karosszékben – jegyezte meg élcelődve Vince.

– De... de... dehogyis!
– Dehogyisnem!
– Azért csináltatok is valamit? – Aura úgy érezte, mindjárt sírva fakad. – Figyeljete! Kábé tíz percünk van arra, hogy mindent megbeszéljünk. Ander elment, hogy ételmezt vásároljon a hosszú útra. Jávort is magával vitte. De ez a kis hegyi falu kábé két utcából áll, szóval hamarosan itt lesznek. Nem szabad, hogy észrevegye nálam a telefont!
– Tényleg! Nem hiányzott neki? – kíváncsiskodott Gekko. – És tényleg műholdas?
– Képzeljétek, volt egy tartalék telefonja is! Csak annyit mondott, sajnálja, hogy elveszett, mert annak tovább bírja az aksija. Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent, de nem hangzik túl jól.
– Ez annyit jelent, leányom – okoskodott Rozika néni –, hogy a készüléket hamarosan be kell dugnod valami konnectorba. Jó lesz, kincsem, ha iparkodsz, és keresel valahol egy zsinórt.
– Miféle zsinórt?!
A háttérben három fiú vinnyogó röhögése hallatszott.
– Ne törődj a zsinórral, Aura! Ha szerencséd van, ez a készülék még kibírja pár napig töltés nélkül. Csak ne sokat játssz rajta!
– Hülye vagy, Vince? Nem is szoktam játszani! Ugyan, hogy játszanék rajta? Inkább azt mondd, hogy mi volt Hubánál!

– Jaj, hát nagyon gáz volt. Kismukk feltett neki egy tudományos kérdést, és miközben Huba magyarázott az alvó Kismukkknak, én átmentem a dolgozószobájába, és átnéztem a szakkönyveit.

– Én meg ha... ha... hallgattam két órán át, hogy működik a legújabb találmánya. Nem é... é... értettem belőle egy mukkot sem.

– Egy kis mukkot sem? – érdeklődött gonoszul Gekko.

– Nagyon vicces! – vágott közbe Aura. Ezúttal részen volt. – Olyan rendes vagy, Kismukk, hogy két órán át hallgattad azt a bogaras tudóst a kedvemért!

– Na, hízeleg már a vörös hajú perszóna – morogta egy megvető hang. – De én mondom nektek, kicselez mindnyájatokat! Nincs itt semmilyen találmány meg dobozok! Biztos engem akarnak visszahurcolni a Pantherára... Ez a förtelmes célja, tudom én!

– Ugyan, Mihályom, vajon miből gondolod ezt a képtelenséget?

– Nézd, Rozália, tudhatnád, hogy nélkülem nem működnek rendesen a dolgok a hegyen. Nyilvánvaló, hogy ez az ördögfattya népség, a szabotőrök elfoglalták a barlangomat. De nem tudnak bejutni, nem ám! Tettem egy biztonsági zárat az akaritbányámra.

– Micsoda?! – Aura fel volt háborodva. – Maga azt hiszi, hogy maga miatt telefonálgatok? Ugyan! A kisujjamat se mozdítanám a maga kedvéért, vén...

– Elég, elég! – Helga hangja csak úgy csattant. – Már elnézést, Mihály bá', de szerintem Aura nem magát akarja visszacsalogatni a Pantherára. Hiszen ő maga is eljött onnan! Én hiszek neki. Elhiszem, hogy a magas hegyek felé tart, és szeretné kideríteni, mi dolga volt annak a pilótának a Pantherán.

– Az akaritbánya miatt hívogat! – bődült el Mihály. Aztán felvihogott. – De én ráraktam a titkos zárlatot! Jó pár esztendeje egy vénséges havonjáró árulta el nekem a módszert a halálos ágyán... Pontosabban a halálos szikláján, mert ott adta be a kulcsot a szerencsétlen, éppen a barlangom előtt. Jó voltam hozzá, ahogy mindenkihez szoktam. Megittattam elixírral, ezért elmondta nekem, hogy ha elhagyom a barlangot, hogyan tartsak távol tőle mindenkit... És én meg is tettem, amit kellett... Azóta be nem tette oda senki a lábát, úgy biza!

– Mihály, ezt miért nem mondtad eddig nekem?

– Mert nem értesz hozzá, Rozália! Te csak maradj meg a fakanálnál!

– Mihály, ne légy ódivatú!

– Hogy?! Mi vagyok én, Rozália?!

– Ööö... ööö... akkor most mi van? – vágott közbe gyorsan Aura. – Találtál valami fontos információt, Vince? Kiderült, mit jelentenek a dobozokra írt számok?

– Ezek a betű- és számkombinációk kísérleti fázisban lévő találmányok kódszámai. Az eleje mindig

ugyanaz, de a végén látható számok és betűk jelzik, hogy milyen típusú eszközről van szó.

– Éés?!

– Nos, khm... – Vince fontoskodva köszörülte a torkát. – Azt kell mondjam, hogy nyomon vagyunk, bár még nem kanyarodtunk a célegyenesebe. Szóval Kismukknak valószínűleg még egy délután fel kell áldoznia magát, és hallgatnia kell Hubát, amíg én...

– Sze... sze... szerintem most cseréljünk!

– Nem!

– De-de!

– Tehát?! – Aura próbált uralkodni magán, de kicsit nehezebbre esett. Csak fiúkkal ne kezdjen az ember!

– Tehát, ezek a kódok a még kísérleti fázisban lévő találmányokat jelzik. Olyanokat, amik elvileg már használhatók, de még nem tárták őket a nyilvánosság elé, nem írtak róluk szakmai cikkeket, illetve nem árusítják őket boltban. Az ilyen találmányok egy része szigorúan titkos, és általában világtól elzárt tudományos kutatólaborokban őrzik őket. Szóval, a haverod, Aura, egy ilyen lophatott el.

– Kinézem belőle – rágta a szája szélét Aura. – De vajon miért csinált ilyet?

– Miért, miért?! Na, mégis miért? – gúnyolódott Gekko. – Hogy jó pénzért eladja! Meg kéne nézned, kivel barátkozol, Aura. Vagy el kéne olvasnod Rozika néni kis kézikönyvét, amit most ír Noéminek. Már majdnem kész van vele.

– Mi van? Milyen kézikönyvet ír Rozi néni? Nem értem...

– *Leányok könyve. Kisokos kisbutáknak.* Ez a címe – hadarta lelkesen Virág. – Nekem nagyon tetszik. Van benne kötésminta, meg receptek, meg... meg jó tanácsok is.

– Hát épp ez a lényeg! – vette át a szót büszkén Rozi néni. – A jó tanácsok tapasztalatlan leányoknak című fejezet. Ügyesen elrejtettem a fő témát a háztartási tippek közé. Például, hogy mi mindenre jó a citromlé meg a szódabikarbóna. Noémicske majd gyanútlanul elolvassa, és azonnal fény gyúl az agyában, hogy távol kell tartania magát attól a pernahajdertől.

– Még mindig ezzel foglalkoznak? – kérdezte meglepődve Aura.

Bármennyire izgatta a találmány, kicsit azért érdekelte az is, hogy mi lesz Noémivel meg Herceg Marcival. Főleg, hogy ennyien próbálják megakadályozni, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz. És Rozi néni tűnik a legveszélyesebb ellenfélnek.

– Szervezkednek, sumákolnak – közölte ellentmondást nem tűrően Mihály. – Úgy viselkednek, mint azok a mihaszna szabotőr népek. Megpróbálják szabotálni a buta copfos leány meg a vigyorgó ficsúr barátkozását. Pedig amilyen bárgyú képe van annak is, hát épp egymáshoz valók.

– Mihály bácsi! – szólt kedvesen Virág. – Noémi egyáltalán nem buta. Sőt, nagyon is okos.

– Jó, annyira azért nem – szúrta közbe Helga.

– Szerintem csak nagyon kicsit az – tette hozzá Gekko. – És akkor még jóindulatú voltam.

– Té... té... térjünk vissza a ta... ta... találmányra! Ami után mostantól én nyo... nyomozok.

– Na nézd csak, a kicsi Mukk!

– Befognád, Gekko? – sziszegte Aura. – Szerintem Kismukk nagyon aranyos srác!

– Jujujuj! Huhúúú! – Füttyülés és nevetgélés hallatszott a túloldaltól, de Aura nem törődött vele. Fennhangon tűnődni kezdett.

– Szóval, Ander egy titkos találmány darabjait rejtje el. Valamiért nem akarja, hogy nyilvánosságra hozzák, vagy akár titokban is használják. Lehet, hogy ő maga is kutatóként dolgozott, esetleg részt vett a kifejlesztésében.

– Ez nekem is eszembe jutott – mondta elismerően Helga. – Néhány trükkös kérdést feltehetnél neki, Aura – javasolta. – Lehet, hogy a szerelő- és pilótaszerep csak álca. Talán elcsórta egy titkos kutatóállomásról a már majdnem kész találmányt. Ezt viszont csak úgy tehettem meg, ha ő is ott dolgozott. Másként esélye sem volt bejutni. Szóval a barátod talán egy tudós!

– Nem a barátom – mondta gyorsan Aura. – De majd figyelni fogok. Szóba hozom a kutatás témáját, és nézem, hogyan reagál. Persze csak ügyesen...

– Biztos vagyok benne, hogy ügyes leszel, kislányom. De azért nagyon vigyázz! Fel ne keltsd a gazfickó gyanúját!

– Azért nem olyan igazi gazfickó ő, Rozika néni.

– Jó, jó, de akkor is, légy óvatos! Ha túléled ezt az ügyet, kislányom, majd küldök neked is egy sokszorosított példányt a *Leányok könyvéből*, röviden a Kisbutából.

– Fú! Az nagyon jó lesz – préselte ki magából Aura.

– Ugyan, ne hálálkodj! Csak természetes, hogy átadom a tapasztalatomat és az életbölcességemet a süldő lányoknak. Ez így helyes.

– Hát... köszönöm. Akkor holnap délután újra jelentkezem. Hátha addigra kiderül valami. Rendben?

Ander titka

Aura és Jávör régimódi, de erős szövet hátizsákokat pakoltak meg élelemmel, hegymászó felszereléssel és egyéb szükséges dolgokkal. Ander a kis vendégfogadó tulajdonosával beszélgetett, akitől a szobát bérelték ebben az apró, világtól elzárt hegyi faluban, hófödte csúcsok tövében. A szállásuk meglehetősen piszkos volt, földre terített prémekkel és fura festményekkel a falon. Aura valahogy mégis otthonosan érezte magát. Ha kipillantott az ablakon, havas hegycsúcsokat látott, melyek körül időnként fehér felhőpamacsok gomolyogtak. Mintha csak otthon lenne, a Pantherán!

Jávörben viszont egyre nőtt a nyugtalanság.

– Biztos, hogy ez az a hegy? – faggatta Andert, amikor az végre becsukta az ajtót a bőbeszédű fogadás után, aki még egy ijesztő, szörnyfejet ábrázoló szerencsetalizmánt is rátukmált a hosszú és veszélyes magashegyi repülés előtt a pilótára. – Mármint, biztos vagy benne, hogy ezen a hegyen lesznek a havonjárók?

– Egészen biztos vagyok benne – mondta Ander. – Ezer százalék, hogy itt vannak!

A hangsúlya olyan különös volt, hogy a két gyerek felkapta rá a fejét. Aura rosszallóan vonta össze a szemöldökét.

– Szerintem ne áltassa Jávort! Nagyon csalódott lesz, ha végül mégsem találunk senkit.

– Mondom, hogy találunk!

Ander szélesen mosolyogott, és Jávorra kacsintott. A kisfiú odafutott hozzá, és megrángatta a karját.

– Komolyan mondd, Ander? Talán már láttad is őket? Azért tudod ilyen biztosra?

Olyan hevesen cibálta, hogy Ander alig tudott kiszabadulni a szorításából.

– Nyugi, Jávör! A te havonjáróid ott élnek, éppen azon a hegyen. – Az ablakon túl az egyik napsütötte, kékben játszó csúcsra mutatott. – Bár nem mondom, elég gyakran változtatják a helyüket. Egyszerűen nem tudnak megmaradni a fenekükön. De ez főleg a főnökük miatt van így.

Aura gyanakvóan méregette Andert.

– Nem gondolja, hogy végre minket is beavathatna a részletekbe? Honnan tud a havonjárókról? Mikor látta őket? És hogy intézte el, hogy összefusson Jávórral?

– Ez utóbbi teljesen véletlen volt. – Ander szakszerű mozdulatokkal apró tekercseket készített a ruhadarabokból, és gondosan egymás mellé préselte őket a hátizsákba. Aura nem hitt a szemének: hogyan férhet be ilyen kis helyre ennyi cucc?

– Mi volt véletlen? – érdeklődött Jávor. Ő is megpróbált hajtogatni, de egyelőre csak hatalmas ruhagombócok kerültek ki a kezei közül.

– A találkozásunk – mondta Ander. – De nagyon megörültem ám neked, Jávor.

– Nem csodálom – bólintott a kisfiú. El sem tudta képzelni, hogy valaki ne örüljön, ha találkozik vele.

– Arra gondoltam, hogy segíthetnénk egymásnak. Én elviszek a népedhez, te pedig segítesz nekem egy fontos ügyet elintézni.

Aurában váratlanul felébredt az anyai ösztön. Na meg sértette is, hogy Ander őt nem is veszi számításba.

– Mibe akarja belerángatni azt a gyereket? – kérdezte szigorúan. – Még csak hétéves! Legalábbis nagyjából, ránézésre.

– Hát igen, sajnos nem tudom pontosan, hány éves vagyok, de szerintem már olyan kilenc-tíz is lehetek – sietett leszögezni Jávor. – Aura mindig megpróbál kisfiúnak beállítani, pedig csomószor kihúztam már a pácból.

De senki nem figyelt a csevegésére. Aura továbbra is szigorú számonkéréssel meredt Anderre, aki azon igyekezett, hogy gondosan kerülje a lány pillantását.

– Nézd... semmi olyanba nem rángatom bele, ami veszélyes. Inkább csak arra lenne szükségem, hogy legyen egy jó barátom... mondjuk úgy, hogy egy szövetségesem a havonjárók között. Nagyon különös

nép, nem könnyű velük szót érteni. De Jávort bizonyára örömmel fogadják majd vissza maguk közé.

Jávor egy pillanatra megdermedt. Kétségbeesve nézett Aurára, és a Völgy jutott eszébe, a nyulai meg Iringó.

– Még nem biztos, hogy velük maradok – mondta gyorsan. – Csak ha nagyon-nagyon szimpatikusak. Ha nem, akkor visszamegyek a Pantira.

– A Párduc meg ne hallja! – figyelmeztette Aura. – Nem szokás így emlegetni.

– Jaj, Aura, ne félj már mindentől! – Jávor most újra Andernek szentelte a figyelmét. – Ezek szerint már jártál náluk. Miért nem mondtad eddig? És akkor azt is tudod, hogy milyenek, ugye?

– Jávor, tudnod kell, hogy miután elhagyták a Pantherát, a havonjárók több csoportra szakadva vándoroltak tovább. Új otthont kerestek, de nem mindenki maradt hűséges a jelenlegi vezetőjükhöz, a máguskirályhoz. Több csoport leszakadt, voltak, akik észak felé vándoroltak, mások keletre vették az irányt. Nem lehetünk biztosak abban, hogy a te rokonaid is ezen a hegyen élnek. Ne légy csalódott, ha végül nem találsz meg őket.

– Nem leszek – mondta megilletődve Jávor. – Akkor legalább visszamehetek a Pantira. Mármint... a Völgybe.

Nehezen vallotta be, de kezdett neki hiányozni Iringó.

– Térjünk a lényegre! – állt fel Aura. Vállára vette a prêmes bundát, amit Ander az imént vásárolt neki egy deszkabódében. A prémszegély a bokáját verte, és iszonyú meleg volt. Aura csak találgatni tudott, milyen állat bundájából készülhetett. – Tehát. Mit is akar maga a havonjáróktól? Egyáltalán, honnan ismeri őket?

– Van egy lány – kezdte Ander, és Aura szeme előtt máris megjelent a helikopterben talált rajz. Ander némileg akadozva folytatta:

– A neve Ingola... Akkor ismertem meg, amikor pár éve itt repkedtem, ezekben a hegyekben. Egy landolás után feltűnt, hogy egy lány mezítláb futkos a havas erdőben. Azt hittem, elveszítette a csizmáját. Segíteni akartam neki, de csak kinevetett. Akkor mesélte el, hogy ő a havonjárók népéhez tartozik. Összebarátkoztunk... máskor is meglátogattam... és hát...

– Jó, jó, értem – vágott közbe gyorsan Aura. Nem akart egyetlen érzelmes mondatot sem hallani Andertől. Valahogy irtó kínosan érintette ez az egész.

– Hogy? Mi? – kíváncsiskodott Jávör. – Mit értesz, Aura? Én nem értem. Elmondjátok?

– Beleszerettem abba a lányba, Havonjáró Ingolába, Jávör. Szerettem volna, ha velem jön, de időközben kiderült, hogy ő a máguskirály egyik közeli rokona. Nem túl közeli, azt hiszem, valamilyen unokahúga, de a király ragaszkodik hozzá, hogy ne hagyja el a népét. Sajnos nem egyszerű eset a fickó.

– Ezt ismerem – legyintett Aura. – A vezetők általában ilyenek. Csak a parancsolgatás megy, egyfolytában.

– Ingola sokat tépelődött a népe iránti hűség miatt, de végül úgy döntött, hogy a szívére hallgat, és velem jön. A nagybátyja, aki mellesleg teljesen örült, megneszelte a tervünket, és azóta szigorúan őrizteti Ingolát. Egy szó, mint száz: meg kell szöktetnem. Ez a tervem. Ezért vagyunk itt.

Ander úgy vigyorgott a két gyerekre, mintha azt közölte volna velük, hogy leugrik a sarki boltba vásárolni. Aura egy picit eltátotta a száját.

– Szóval, most azért megyünk oda, hogy megszöktessünk ezt az Angolnát vagy kit?

– Ingolát – javította ki némi bosszúsággal a pilóta.

– Oké. Legyen akkor az. De mi köze ehhez Jávornak?

– Már mondtam. Ha Jávör beépül az udvarhoz, talán a segítségemre lehet. Már ha akar egyáltalán segíteni – nézett Ander kérdően a kisfiúra.

– Akarok, persze – bólintott nagylelkűen Jávör. – Végül is nekem ebben semmi rossz nincs. Igaz, jó sincs benne, ha úgy vesszük. – Tanácstalanul grimaszolt.

Aura abbahagyta a tükörképe szemlélését a sarokba támasztott kopottas üvegben. Úgy érezte magát a prêmes kaftánban, mint egy uralkodónő. Az agya sebesen járt. Ander története hihetőnek tűnt,

és alátámasztja a helikopterben talált kép is. De az sem kerülte el a figyelmét, hogy a dobozokról egy szót sem szólt a férfi. Azt a részt továbbra is buzgón titkolja. Aura úgy döntött, egyelőre nem piszkálja meg a titkos találmány ügyét.

– Oké – mondta, és leült egy kényelmetlen falócára a fal mellett. – Én csak úgy belesodródtam ebbe, de mivel rendes volt hozzám, én is segíték magának. Most már csak egyet nem értek: mit keresett a Pantherán?

A kérdés úgy csattant, mint az ostor. Ander felkapta a fejét, és arcán egy pillanatnyi pánik suhant át. Aura úgy érezte, hogy most sarokba szorította, de a férfi rutinja azonnal működésbe lépett.

– Ingola mesélt nekem a hegyről. Hogy egyszer csak eltűnt a helyéről, pedig nemrég egy portyázó csapatuk vissza akart térni oda. De nem találták a régi otthonukat. Aztán hallottak mindenféle szóbeszédet arról, hogy a Pantherát valahogy elmozdították a helyéről. Bevallom, kíváncsi lettem, előfordulhat-e ilyesmi. Teljes képtelenségnek tűnt! De tudjátok, sokat repkedek a világban, és az egyik utam során feltűnt, hogy annak a hegynek az óceán közepén épp olyan alakja van, mint amiről Ingola mutatott nekem képeket. Az volt a havonjárók ősi otthona.

– Nem csak a havonjáróké – szúrta közbe Aura.

– Persze – mondta gyorsan Ander, megkönnyebülve. Úgy tűnt, Aura elfogadta a magyarázatot. – Tehát, mivel amúgy is el akartam rejteni azokat a dobozokat, arra gondoltam, hogy összekötöm a munkát a szórakozással, és megnézem, hogy amit láttam, tényleg a Panthera lehet-e. Ezért szálltam le ott a helikopterrel. És láss csodát, azonnal egy ott hagyott, elfeledett kis havonjáró gyereke bukkan tam a hegyen! Ezt nevezik mázlinak.

Jávor nem tudta, mi az a mázli, de érezte, hogy valami nagyszerű dolog, és gyorsan kihúzta magát.

– Bizony – mondta. – Ezt nevezik annak.

Aura tűnődve csavargatott egy rézvörös fürtöt az ujjai körül. Szép magyarázat, gondolta. Igazán ügyes. Ez az Ander, bárhogy is vesszük, igazán dörzsölt és vagány kalandor. De amit elmesélt, az mégsem lehet a teljes igazság. Valahol valami hibádzik. Valami, ami, mint egy sugallat, néha-néha meg is érinti Aura gondolatait, de aztán nyomban el is enyészik. Pedig itt van a magyarázat a közelben, ezt határozottan érezte.

Mint ahogy érezte azt is, hogy a férfiből ennél többet most nem tud kihúzni. Az arca újra jóindulatúan barátságos volt, ahogy szétosztotta a takarókat, és egyszerű, lisztes lepényből álló vacsorát tett a gyerekek elé az asztalra. Most megint felnőtt volt, aki két gyerekről gondoskodik. Aurát bosszantotta ez a felállás.

– Majd én összepakolok – ugrott fel, miután befejezte az evést. – Jávor, ne csámcsogj! És mostál te kezdet evés előtt egyáltalán?

– Ugyan hol mostam volna?

Aura a sarokban álló vizes lavór felé bökött a fejével.

– Na menjél, moss kezet! Tiszta szutyok az arcod is! Ander derűsen figyelte őket.

– Tényleg rendesek vagytok, hogy segítetek. Ez az utolsó hely, ahonnan még visszafordulhattok. Nem várom el tőletek, hogy a személyes ügyeim miatt veszélybe sodorjátok magatokat! De tudnotok kell, hogy pár napig nem tudlak továbbszállítani titeket! Ha nem akartok velem jönni, itt kell megvárnotok.

– Magával megyünk! – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Aura. Bár nem tudta megindokolni, miért ragaszkodik ennyire a dologhoz, el sem bírta képzelni, hogy másnap hajnalban ne szálljon fel Anderrel és Jávorral a Jégmadárra.

II. RÉSZ HAVONJÁRÓK

Elemek

Jávor hógolyókat gyúrt, hogy mire Aura felébred, és kidugja vörös, bozontos fejét a sátorból, illő fogadtatásban részesíthesse. Ander már korábban felkelt és elment, hogy tűzifát szerezzen. A nagyobb sátrat átengedte a két gyereknek, ő pedig egy kisebb, megviselt ponyva alatt töltötte az éjszakát, amin ráadásul több szakadás is éktelenkedett. Jávor hirtelen rádöbbsent, hogy Ander valójában a nagyobb sátrat szokta használni, a másik csak tartalék volt. De most, hogy harmadmagával utazott, a kényelmesebbet átengedte nekik, hogy kipihenhessék a hosszú és kalandos repülőutat.

A Jégmadár nem messze, egy hófútt mező gyér, fagytűrő növényzettel benőtt talaján árválkodott. A madárka egész úton jól viselkedett. Bár a hangja Jávor szerint még Fürge Csellénél is borzalmasabb volt, az ülésben kényelmesen lehetett fészkelődni, és a havas hegyek látványa, ahogy a lemenő nap színesre festette a csúcsokat, mindenért kárpótolta az utazókat. Jávor repülés közben eljátszott a gondolattal, hogy ő maga is egy apró és kecses jégmadár, aki éppen átrepüli a világot. Behunyta a szemét, és

elképzelte, ahogy átszeli a tiszta, kék eget. Szédítő volt! Aztán nemrég megérkeztek erre a hegyi fennsíkra, és egy kis fenyveserdő szélén ütöttek tanyát.

Ander azt mondta, hogy innen már nincs messze az a hely, ahol a havonjárókat utoljára látta.

– Az mikor volt? – érdeklődött Aura.

– Úgy másfél hónapja – vont vállat Ander. – Lehet, hogy azóta már messze járnak. De az is lehet, hogy nem. Teljesen kiszámíthatatlanok.

– Szuper – grimaszolt Aura.

Jávor nem értette a lányt. Igazán furán viselkedik, talán még a szokásosnál is furábban. Néha úgy csinál, mintha csak az anyja lenne: kezét mosat vele, és ellenőrzi, hogy rendesen vacsorázik-e. Máskor a régi arcát mutatja: mindenre megjegyzést tesz, vagy eltűnik egy rövid sétára, amiről aztán csak órákkal később kerül elő.

Tegnap este is ezt csinálta. Ander eléggé mérges volt miatta. Aura csak annyit mondott, hogy megy, és felderíti a terepet, aztán nekivágott a fenyvesből felfelé vezető ösvénynek. Ander figyelmeztette, hogy azon a részen veszélyes gleccserekre lehet számítani, de Aura csak nevetett.

– A Pantherán nőttem fel – vetette oda, összehúzta magán a prémes kabátot, és már ment is a saját feje után.

– Sötétedésig mindenképp gyere vissza! – kiabált utána Ander.

Aura mormogott valamit, amit egyikük sem értett. De akkor még nem is törődtek vele különösebben, mert annyira éhesek voltak, hogy amikor a lány eltűnt az első kanyarban, nekiláttak, és egy ültő helyükben megettek három doboz konzervet meg két zacskó kekszet. Utána felállították a sátrakat. Jávor nagyon élvezte, hogy errefelé végre rendes hófoltok is akadnak, amikbe nemhogy bokáig, de akár térdig is belegázolhat. A nadrágja szarát felhajtotta, és sokáig csakis azzal volt elfoglalva, hogy bonyolult hólabirintust készítsen összevíssza kanyargó járatokkal. Majd Aura is kipróbálhatja, ha visszaér, gondolta. Biztosan el fog benne tévedni!

De aztán csak vártak, és a lány nem jött. A nap lassan lebukott a szemközti csúcs mögött, narancs színbe borítva az eget. Ander idegesen kémlelte a hegyi ösvényt, és halkán dűnnyögött az orra alatt.

– Még ez is. Kellett ez nekem?

Jávor úgy érezte, hogy meg kell nyugtatnia.

– Nem a te hibád, ha Aura beleesett egy szakadékba – mondta vigasztalóan. – Minek csavarog összevíssza?

– Köszí, most nagyon megnyugtattál – mondta idegesen Ander. Most már ő is vastag kabátban volt, lábára prémes csizmát húzott. – Ha fél órán belül nem érkezik meg, ránk sötétedik. Van ugyan zseblámpánk, és elindulhatunk keresni, de azért nem túl jó ötlet éjjel a hegyen kóborolni.

– Lehet, hogy még visszajön – jelentette ki bizakodva Jávor. – Aura elég ügyes. Úgy értem, hogy rengeteget bóklászik a Pantherán is. A magas helyeken. Még sosem esett le sehonnan, és mindig hazatalált.

Ander nagyot sóhajtott.

– Remélem, most is így lesz – mondta.

De azért zsebre tette a kislámpát, Jávort a tűz mellé ültette, mondván, hogy el ne mozduljon onnan, még ha jetik érkeznek is, csapatostul, és elindult arrafelé, amerre Aura órákkal korábban eltűnt az ösvényen.

Kábé fél óra múlva értek vissza. Már javában sötétedett. Jávor épp azzal volt elfoglalva, hogy fenyőgallyat izzított a tűzben, hogy mágikus köröket rajzoljon vele a levegőbe. Csodás látvány volt. De kezdett újra megéhezni, és egy kicsit félt is, mert a hangok és a szagok némileg mások voltak errefelé, mint a Pantherán. A távoli csúcsokról visszhangzó vonyítások bármilyen állaté lehetek, és Jávor lelki szemei előtt megvadult jetik, háromfejű démonok és alattomosan osonó hópárducok jelentek meg nagyobb hordákba tömörülve.

Már épp kezdett sírásra görbülni a szája, amikor Aura és Ander megjelentek a fenyők alatt. Az arcuk pont olyan volt, mint akik veszekedtek, mégpedig elég csúnyán. De akkor már nem szóltak egy szót sem. Aura nagy dérrrel-dúrral bevonult a sátorba, Ander pedig lehuppant a tűz mellé, és tíz percen

át egy árva szót sem szólt, csak idegesen bámulta a lángokat.

Jávor megpróbálta szóra bírni.

– Na, ugye, mondtam, hogy meglesz – jelentette ki. – Hol találtad meg?

Ander elfintorodott, aztán megcsóválta a fejét.

– Nehéz eset – bökött a sátor felé a fejével. – Még neki állt feljebb, hogy keresni mertem!

– Nem bírja, ha beleavatkoznak a dolgaiba – mondta Jávor egy lélektani szakértő modorában.

– Egyszerűen képtelen elhinni, hogy valaki valamit jobban tud nála. Azt hiszem, ez egy betegség.

– Komolyan? – Ander csodálkozva nézett a kisfiúra. – Nem is hallottam még ilyesmit.

– De bizony – bólogatott Jávor. – Nekem is van néha ilyenem. Kálmos mester úgy hívja, hogy megállatodottság. Én is ilyen megállatodott vagyok, meg Aura is az.

– Legfeljebb megátalkodott – nevetett Ander.

Úgy tűnt, sikerült egy kicsit jobb kedvre deríteni.

– Aztán miféle ember az a te Kálmos mestered? – kérdezte Ander. – Szigorú? Kedveled?

– Kedvelem – bólintott bizonytalanul Jávor. – Bár sosem játszik velem. Mindig a homlokát ráncolja, és folyton úgy néz, mintha aggódna valami miatt.

– Hát, a Panthera sorsát figyelembe véve, ezen nem is csodálkozom – merengett Ander.

– Ne hívjuk ki Aurát? – Jávor úgy érezte, olyan kellemes a havas tisztáson, a tűz mellett ücsörögni, hogy a lánynak sem kéne kimaradnia ebből a buliból.

Ander arca megint befeszült.

– Lehet, hogy kicsit megsértettem az előbb – mondta az orrát vakarva. – Sajnos nem nagyon értek az ilyen fiatal lányokhoz. Főleg, ha ennyire szemtelenek is.

– Fú, hát Aura nehéz eset! – értett egyet Jávor. – De nem nagyon szokott megsértődni. Inkább verek-

szik, vagy ordibál... ilyenek. De én még nem láttam duzzogni.

– Hát, pedig szerintem most épp azt csinálja – vetett egy pillantást a sátor felé Ander.

Mintegy végszóra Aura mászott elő, és leült melléjük a tűzhöz. Jávor látta, hogy megvetően pillant Anderre, ám a szavait neki címezte:

– Jávor, fújd ki az orrod! – mondta ellentmondást nem tűrően.

– Dehogyan fújom! – háborodott föl a kisfiú. – Fújd ki te a magadét! Úgy szipogsz, mint egy beteg hegyi zerge.

Ander a tüzet piszkálta.

– Kérsz enni? – nézett rá Aurára.

– Nem.

– Nekem mindegy – vont vállat Ander, és nem szólt többet.

Jávor értetlenül pislogott egyikről a másikra. Mi a fene bajuk van ezeknek?

Aztán úgy érezte, hogy rájött a megfejtésre.

– Biztos valami nagyon csúnyát mondtál Aurának – szegezte a parázsló végű botot Anderre. – Ejnye-bejnye!

Ekkor fura dolog történt. A följük magasodó fenyőről némi porhó kísértében három-négy fenyőtoboz záporozott Anderre. A férfi nyakát és haját fehér hó szítálta be. Felszisszent, és ingerülten csusszant arrébb.

Aura finoman elmosolyodott az orra alatt.

– Nahát, Jávor! – kiáltott fel tettetett lelkesedéssel. – Nem is tudtam, hogy képes vagy rontást küldeni másokra.

– A fenyőtoboz volt... A hó... vagyis a szél volt – tiltakozott Jávor, ám egy pillanatra felrémlt előtte, hogy nemrég egy olyan versikét szavalt, amivel szintén képes volt mozgásra bírni a havat.

Tűnődve bámult a tűzbe. Úgy döntött, hogy inkább nem említi meg a dolgot a többieknek. De Aura már belelovalta magát a témába.

– Jávor, ez még hasznodra válhat! Látszik, hogy igazi havonjáró vagy! Állítólag ők tudnak így uralkodni az elemeken. Legalábbis a havon meg a vízen!

– Mi? – Jávor nagy szemeket meresztett Aurára. – Mi az, hogy uralkodni az embereken?

– Elemeken – javította ki Aura. – Tudod: tűz, víz, levegő, ilyenek.

– Föld – tette hozzá szórakozottan Ander, de Aura pillantásra sem méltatta, továbbra is Jávorhoz intézte a szavait.

– Tanultuk történelemből, hogy a havonjárók régen a víz elem urai voltak. Mára sokan elveszítették ezt a képességüket. De a csodás jégpalotáikat csakis így tudták megépíteni, és ezért képesek utat vágni maguknak a többméteres hóban is. Meg hasonlók.

– Ez komoly? – Jávor elkerekedő szemmel meredt Aurára. Aztán Anderhez fordult.

– Na, látod? Mondtam én neked, hogy a havonjárók a legjobb fejek! Egyszerűen mindenre képesek. Még ilyen izére is... na. Hogy uralkodnak az emeleten.

– Elemeken – mosolygott Ander. – Talán te is örökölted ezt a képességet, Jávor.

– Biztos, hogy örököltem – húzta ki magát a kisfiú. – Csak eddig nem tudtam róla.

Egy darabig tűnődve bámulták a tüzet. Még Jávor is elcsendesedett, és némán figyelte a lobogó lángnyelveket. Ander nem próbálta feléleszteni a társalgást, és úgy tűnt, Aura sem duzzog már. Legalábbis nem áradt a mozdulataiból, testtartásából az a feszült harag. A két gyerek hamarosan bebújt a sátorba, és nagy prémes kabátokba burkolózva hamar elaludtak.

Ander a tűznél ült. Amikor minden elcsendesedett, a zsebébe nyúlt, és kis papírlapot húzott elő. Egy ideig nézte a képet, aztán újra a zsebébe csúsztatta, és bemászott a lyukas, viharvert ponyva alá.

Havonjárók

Ander feszült arccal hajolt előre a pilótaülésben. Ez a hóvihar a legrosszabbkor jött! Hiba volt felszállni! Igaz, ha nem tették volna, akkor megint elpazarolnak egy újabb napot. Ezek a havonjárók igazán szörnyű népség! Szinte képtelenség a nyomukra bukkanni.

A két gyerekre sandított, akik a szomszédos ülésen osztoztak. Jávor Aura vállának dőlve aludt. A szája elnyílt, halkan, békésen hortyogott. Ander magában megállapította, hogy Jávor olyannyira megszokta az elmúlt napokban a repülést, hogy már semmiféle zúgás, kattogás vagy berregés nem zökenti ki az édes álomból.

Bezzeg Aura! Ander gyorsan elkapta a pillantását a lányról. Még az kéne csak, hogy újabb veszekeedésbe torkolljon a mai délelőtt. Elnyomott egy sóhajtást. Nem könnyű eset a kislány. Okos, makacs és akaratos, ráadásul egyfolytában kényes kérdéseket feszeget, amikhez semmi, de semmi köze nincsen. Andernek esze ágban sem volt minden titkát megosztani egy kamasz lánnyal. Hogyisne! Őrült volt, hogy egyáltalán magával hozta. Azonnal vissza

kellett volna szállítania az Óriás tenyerére, amikor előbukant a fák közül azon az elhagyatott szigeten.

Ráadásul a meséje is gyanús. Lehetséges lenne, hogy egy ilyen fiatal lánynak, akinek még rengeteget kellene tanulnia, esélye legyen arra, hogy rövidesen népe vezetőjévé váljon? Ander kételkedett a történet hitelességében. Azt nem vitatta ugyan, hogy Aura nagyon is szúrhatja egy-két szabotőr szemét, de hogy tényleg igaz-e a lány a sztorija – ebben már nem volt olyan biztos.

Ám a világ minden kincséért sem hozta volna szóba a gyanúját. Épp elég energiát követel tőle az is, hogy ne vesszenek össze félóránként. Ha kér valamit, Aura azonnal parancsnak veszi, és ha nem ért vele egyet, olyan hévvel védi az álláspontját, mint egy fiatal tigris. Nagyon nehéz vele.

Ander előtt egy pillanatra felrémlett a szerelme, Ingola szép vonású arca. Milyen jó, hogy ő nem ilyen vérmérsékletű nő! Bár nincs híján a bátorságnak és az erőnek, Ingola mégsem érzi folyton úgy, hogy versengenie kell, vagy netalán kötelező lenne bizonygatni a rátermettségét. Persze ő is sokszor elkeseredik a nehéz sorsa miatt, de kitartóan hisz a sikerükben, a közös jövőben. Csakhogy közben sok idő eltelt, és Ingola talán nem is bízik már abban, hogy Ander érte jön, és kiszabadítja. Még az is megeshet, hogy elfogadja nagybátyja, a máguskirály javaslatát, és férjhez megy ahhoz a felfújott hólyaghoz,

a csillagászhoz, aki azonkívül, hogy mindenbe beleüti az orrát, és remekül meg tudja kavarni maga körül a dolgokat, az égvilágon semmihez sem ért.

Ja, de mégis! A talpnyaláshoz. Algor király már létezni sem tudna tanácsadója és udvari csillagásza hízelgése és praktikái nélkül. Vele egyeztet, mielőtt beszédet intéz a népéhez, és őt hívja, ha vitás ügyet kell elsimítania a havonjárók között.

Mindezt Ander Ingolától tudta. Legutolsó találkozásuk már titokban zajlott. Ingolának jó messzire kellett szöknie a táboruktól, hogy senki ne vegye észre Andert meg a kisrepülőt. Akkor ígérte meg neki, hogy pár hét múlva érte jön, és megszökteti. De a tervet nem tudták részletesen megbeszélni, mert egy arra portyázó havonjáró vadász megzavarta őket. Így most a lány bizonyára egyre csak várja, hogy megérkezzen, és kimenekítse őt nagybátyja zsarnoki uralma és egy borzalmas házasság kényszere alól.

Ander újabb pillantást vetett Aurára. Látszik, hogy a kislány is nagyon unja már a kutatást a havas hegyek között. Már harmadszor szálltak föl, egyre nagyobb sugarú köröket repülve a csúcsok körül, de a kóborló népnek eddig nyomát sem látták. Képtelenség, hogy ennyi idő alatt eltűnjenek! Anderben baljós érzést keltett az a gondolat, hogy talán egy méretes barlangra bukkantak, ahova a pár száz fős közösség minden tagja be tudott húzódni. Akkor

a magasból nem lehet kiszúrni a tábort. Igen ám, de vadászni, fát gyűjteni akkor is kell! Muszáj felbukkanniuk!

A hóvihar csendesedett, most már többet lehetett látni a tájból.

– Jól felszívódtak – Ander összerezsent, annyira váratlanul érte Aura megjegyzése.

Kényszeredetten bólintott.

– Igen. Nem is értem. – Kis hallgatás után, mintha valami átszakadt volna benne, beszélni kezdett.

– Tudod, Aura, Ingola nagybátyja, a havonjárók vezetője nem közönséges képességű férfi. Ami a népében már csak nyomokban létezik, a vízmágia képessége – amit Jávornál is megfigyelhettünk tegnap –, az benne százszoros erővel van jelen. Ezért is ő az uralkodó. Törvény szerint nem neki járt volna a rang, de a jogos örökös elűzte, nevetségessé tette, és magához ragadta a hatalmat néhány évtizeddel ezelőtt. Az emberek rettegnek tőle, de mérhetetlenül tisztelik. Azt teszik, amit parancsol. Márpedig neki egyetlen célja van: hogy megtalálja a Kristályos Hómezőket.

– A miket? – Aura unott hangja nem sok jót ígért, de szemében, ahogy Anderre pillantott, őszinte kíváncsiság tükröződött.

– A Kristályos Hómezőket a legősibb havonjáró-legendákból ismerjük. Létezik állítólag egy olyan hegyoldal, ahol a hó más, mint a többi helyen. Jobban

engedelmeskedik a mágusok parancsainak, szebb, tartósabb épületek készülhetnek belőle, és felolvasztva minden betegséget gyógyító vízzé válik... meg hasonlók. A király, Algor célja az, hogy megtalálja ezt a területet. Ezért hagyták el évekkal ezelőtt a Pantherát, és ezért kóborolnak azóta is hegyen-völgyön át. Több csoport leszakadt már tőlük, de még mindig van néhány száz embere, akik hisznek az ígéletben, hogy hamarosan rálelnek erre a csodálatos helyre.

Aura tűnődve ráncolta a homlokát.

– A Pantherán is sokféle a hó – mondta. – Ezt mindenki tudja, aki kicsit is jó megfigyelő. Vannak egészen kristályosra fagyott mezők is a magasabb részeken. Kár volt eljönniük, szerintem sosem fogják megtalálni, amit keresnek. Biztosan csak mese az egész.

– Én is úgy gondolom – vont vállat Ander. – De Algor mindenkifelett hisz ebben a mesében. Az új királyságát épp azon a helyen szeretné felépíteni. Van egy bolond udvari csillagásza, aki lelkesen osztozik a megszállott kutatásában. Az ő útmutatására, megfigyeléseire hallgatva hajszolja mindig tovább és tovább a népét. Már évek óta vándorolnak.

– Hát ez nem hangzik túl jól – szögezte le Aura. – Nem szívesen hagynám Jávort ilyen bolond emberek között, még akkor sem, ha a rokonai.

– Bizony, erre már én is gondoltam – ismerte be Ander.

Aura a sziklákat kémlelte. Egyszer csak előrehajolt.

– Ott! Emberek!

Odalent két, sötét zubbonyba öltözött férfi hatalmas, botra kötözött állatot cipelt egy szűk hágón keresztül. A zsákmány távolról szarvasra hasonlított. A repülőgép zúgását hallva a férfiak megtorpantak, kémlelni kezdték az eget.

Ander gyors manőverrel éles kanyart vett, ellenkező irányba fordítva a Jégmadarat. Aura csodálkozva pillantott rá.

– Mit művelsz? Meg sem nézzük őket közelebbről?

– Tudjuk, amit kell! Ők lesznek azok! – mondta izgatottan Ander. – Láttad, milyen vékony ruhát viseltek? Ebben a magasságban csak a havonjárók képesek ennyire jól tűrni a hideget. Sajnálom, hogy észrevettek.

– Bárki repkedhet errefelé – mondta Aura. – Nem hiszem, hogy a Jégmadár az első gép, amit láttak a környéken.

– Én is ebben bízom – értett egyet Ander. – De nem árt az óvatosság. Én üldözött személy vagyok a havonjárók körében. A király ellensége, aki el akarja rabolni az unokahúgát. Ha elkapnak, nekem annyi. Úgyhogy kicsit távolabb landolunk, és gyalog közelítünk majd a táborhelyükhöz.

Jávor hirtelen felriadt.

– Hogy mi van? Már megint gyalogolni kell? – Megdörzsölte a szemét. – Amúgy nem baj. Szívesen

gyalogolok. Képzeljétek, valami nagy mezőről álmodtam, ahol olyan színe volt a hónak, mintha szivárvánnyal festették volna be. Annyira csillogott! Na, mi van? Mit bámultok így? Ti talán nem szoktatok mindenféle hülyeséget álmodni?

– Dehogynem – hagyta rá Ander. – Nagyon izgalmas lehetett az a hómező.

– Igen, az volt. Kár, hogy felébresztettél, Ander. Nagyon zúgatod ezt a gépet. Próbálj egy kicsit halkabban vezetni, jó?!

20. fejezet

Negyedik beszélgetés

– Hálló, hálló! Te vagy az, kicsillag?

– Ööö. Igen. Mármint én, Aura. Rozi néni, tessék kihangosítani, jó? Ott vannak a többiek is?

– Persze, virágszálam, itt van mindenki. Csak Mukkocska most nem tudta felvenni a készüléket, meg Vincuska sem, mert fonalat gombolyítanak. Gekköcskát még nem tudtam rávenni erre a hasznos tevékenységre, ő Mihálllyal kártyázik a konyhában. Csak tudod, most úgy hallom, hogy összevesztetek. Megyek is, megnézem, hogy melyikük kiabál ilyen hangosan...

– Tessék ideadni, Rozi néni! – Helga erélyes hangja hallatszott a készülékből. Aura fellélegezett.

– Ezek szerint mind ott vagytok.

– Naná – mondta Helga. – Ki nem hagynánk, hogy beszélhessünk veled. Bár Rozi néni jól csöbe húzta a fiúkat a gombolyítással, de most nem ez a lényeg. Hanem az, hogy Kismukk sikerrel járt!

– Kismukk! – kiáltott fel Aura. – Mindig is tudtam, hogy te vagy a legjobb fej a világon!

– Ke... ke... ke... kellett hozzá Gekkö is.

– Meg én is – dörmögte egy sértett hang, a Vincée. – Ha én nem hallgatom három órán át Hubát, akkor ti sosem találtátok volna meg azt a folyóiratot a fürdőkádszélén.

– Miféle folyóiratot? – Aura torka kiszáradt. Úgy tűnik, a fiúk tényleg találtak valamit. Csak térjenek már a lényegre!

– Egy folyóiratot – vette át a szót Helga –, amiben volt egy cikk a bukott találmányokról.

– Bukott találmányokról? – csodálkozott Aura.

– Az olyasmi – magyarázta Vince –, ami valahol félúton megakadt. Csomó ilyen van. Nem is hinnéd, mi mindent találtak fel majdnem. Csak épp egy hajszál választotta el a találmányt attól, hogy működjön, vagy hogy közismert legyen. De aztán valahogy eltűnt a sülyesztőben.

– Akkor mégis, honnan tudnak róluk? – Aura érezte, hogy megint előnti a jól ismert türelmetlenség. Hogy lehetnek ezek ennyire körülményesek?

– Figyeljete! – köszörülte meg a torkát. – Egyre nehezebben tudok beszélni. Állandóan együtt vagyunk Anderrel meg Jávorról, és ha tíz méternél messzebbre távolodok, valamelyik biztos a nyomomban szegődik. Jávör azért, hogy játsszak vele, Ander meg azért, mert azt hiszi, hogy el fogok tévedni itt, a fenyves ősvadonban. Komolyan, mintha az apám lenne!

– Legalább vigyáz rád valaki, kislányom – szögezte le Rozika néni. – És mondd csak: van-e rajtad meleg alsónemű és pamutharisnya?

– Van, van, minden van. Bundabugyi is – mondta Aura. – De holnaptól be kell épülnöm az udvarba, és ott aztán végképp nem tudom, hogyan fogok telefonálni.

– Beépülni? Az udvarba? – Rozi néni nem győzött csodálkozni. – Ez megint valami kommandós szak kifejezés, ugye? Mondd el értelmesen, Aurám, hogy mi a búbánatra készülsz! Mihály, tedd le azt a légy-csapót! Attól, hogy nem te nyertél, nem kell azonnal összevissza csapkodni.

– Megesznek minket ezek a rühes legyek, Rozália!

– Ne tessék őket bántani – hallatszott Virág könyörgése. – Ők is emberek... Mármint legyek. És olyan cukik.

– Sze... sze... szerintem...

– Szerinted mi?

– Sze... sze... szerintem...

– Mondjad már! De a „szerintem”-et hagyd ki!

– Az nem lé... lé... légy.

– Hanem?

– Fű... fű... fű...

– Füstifecske – vijjogott Mihály. – A kis nyavalyás meg sem tudja különböztetni a dongót a verébtől.

– Vagy fülemülére gondoltál, Kismukk? – érdeklődött kedvesen Virág. – Szerintem inkább rovar vagy bogár lehet. Jaj, most meg berepült a tévé mögé!

– Fű... fűrkészdarázs.

– Azannya, Rozália! Hallod-e eztet? Tudtam én, hogy szürkés darázs. Olvastam a minap, hogy ezek nemcsak csípnek, de marnak és harapnak is. Hozd azt a valamit! Azt a poroltót. Ennek már a fele sem tréfa!

Aura a haját tépte. A szobából vérszomjas vadászat zajai hallatszottak.

– Tehát, amint mondtam, mindjárt visszajönnek Anderék...

– Ott tartottál, Aura, hogy be kell épülnöd az udvarba – foglalta össze Helga. – Ezek szerint megtaláltátok a havonjárókat?

– Legalábbis az ideiglenes táborukat. Iszonyú jól elrejtőztek egy mély és keskeny szurdokban. De tegnap megláttunk két portyázó vadászt. Ma, kora hajnalban követtük a nyomaikat, és végre megtaláltuk a tábort.

– Akkor Jávora célba ért? – tapsikolt ujjongva Virág. – De jó!

– Még nem – hűtötte le Aura. – Most már trükközünk kell, mert Andernek és nekem is be kell jutnunk közéjük. Csak így tudjuk megszőktetni a hercegnőt vagy kicsodát. Aki miatt valójában jöttünk. Ő Ander ... khm... izé, barátnője.

Ezt olyan hangsúllyal mondta, hogy Helga felkapta rá a fejét.

– Látom, te nem nagyon örülsz ennek a feladatnak, Aura.

– Én? Ugyan, mit érdekel engem! – Aura olyan indulatosan válaszolt, hogy egy pillanatra csend támadt a vonal túlvégén.

– Márpedig én úgy látom, hogy egy kicsit azért mégiscsak érdekel – dűnyögte Gekko behízelve hangon. – Biztos nagyon jóképű lehet ez az Ander – mondta, és fűtyörészni kezdett.

– Fogd be! – förmedt rá Aura.

– Ugyan, ugyan, Aurácska, szívem! Kérlek, ne ragaddtasd el magad, kislányom! Már a *Kisokos kisbutáknak*-ban is megírtam, hogy egy úrinő minden körülmények között uralkodik az érzelmein. Fegyelmezett, kimért és hűvös, még akkor is, ha finom lelkében viharok tombolnak, és tűzvész pusztít.

– Megbuggyantál, Rozália? Miről beszélsz te itten?

– Ó, csak a szerelemről, Mihály. A szerelem sötét verem, még ha Noémicske ezt nem is tudja. De Aurácska már kezd ráébredni.

– Nincs semmi ilyesmi! – dühöngött Aura. – Hagyjanak engem békén! Csak arról van szó, hogy vigyáznom kell Jávorra, ezért valahogy be kell jutnom a havonjárók közé. Ander is ezt fogja tenni. Elmaszkírozza az arcát, és ha jól értem, félig hülyének fogja tettetni magát. Én leszek a testvére.

– Szintén hülye? – érdeklődött Gekko.
– Nem, dehogy. Én és Ander hegyi csavargóknak fogjuk kiadni magunkat, akik találtak egy kisfiút, aki történetesen havonjáró.
– Értem már! – kiáltott fel Rozika álmélkodva. – Micsoda furfangos terv! Így majd hálásak lesznek nektek, és befogadnak titeket. Még ha toprongyosak és züllött kinézetűek vagytok is.
– Ebben bízunk – helyeselt Aura. – Csakhogy egyáltalán nem biztos, hogy ennyire barátságosak lesznek. Ráadásul Andert már ismerik, úgyhogy nagyon óvatosnak kell lennünk, nehogy lelepleződjön.
– I... i... izgi.
– Fú, de jó lenne ott lenni! – sóhajtotta Gekko. – Szívesen másznék föl havas hegyekre, még ha örülnék kell is tettetnem magam miatta.
– Gekkócska, szívem, te csak tanuld a köszöntő verset Noéminek!
– Eszemben sincs, Rozi néni! Majd Kismukk elszavalja.
– De... dehogyis.
– Most már mindent tudtok – zárta le a kezdődő vitát Aura. – Elmondanátok végre, hogy mi van azokkal a bukott találmányokkal?
– Ez csak egy hangzatos újságcím volt. Huba egyik tudományos magazinjában láttuk, amit a kád szélén hagyott, félig elázva – mondta Vince. – Belelapoztunk, és akkor rájöttünk, hogy talán valami

ilyesmit kéne keresgelnünk. Úgyhogy szóba hoztam a dolgot, amikor tegnap délután Kismukk-kal és Gekkóval Hubánál voltunk.

– Gekkóval?!

– Mit vagy úgy oda? Engem is érdekelnek az izék... Na, találmányok.

– Gekkót csak az érdekelte – folytatta ellentmondást nem tűrően Vince –, hogy utána lemenjünk a parkba focizni. Csakis ezért jött velünk.

– De azért jó, hogy hozta a fo... fo... focit.

– Tényleg jó. Azzal rúgtam be ugyanis a vitrint.

– Mi van?! Milyen vitrint?

– Az volt – magyarázta Vince –, hogy Hubától megkérdeztük, mik azok a bukott találmányok.

Erre ő azt mondta, hogy csomó

érdekes könyve van a témában, mert évről évre kiadják a meg nem valósult, de kísérleti fázisba jutott találmányok listáját. Ennek nagyon megörültünk, és kértük, hadd nézzünk bele azokba a könyvekbe.

Vince nagy levegőt vett, és folytatta:

– Erre Huba sajnálkozni kezdett, hogy nem

tudja odaadni nekünk, mert elveszett a zárható vitrin kulcsa. És pont abban tartotta ezeket az évkönyveket.

– Me... meg is mutatta őket. Ü... üvegen át.

– Egy órán át kerestük a kulcsot – folytatta Vince. – Iszonyatos rendetlenség volt a szobájában. Találtunk mindenfélét: félig megevett krumplis tésztát lábosban, levedlett kígyóbőrt és tíz kiló vadgesztenyét, ami állítólag a következő kísérletéhez kell majd. Nem engedi meg a barátnőjének, hogy a dolgozószobájában takarítson.

– C-c-c! Ez roppant helytelen, kincseim, ha engem kérdeztek...

– Szóval, ha jól értem, a kulcs nem lett meg. Gekko viszont berúgta focival az üvegszekrényt – foglalta össze Aura.

– Teljesen véletlenül – sietett leszögezni Gekko.

– Persze, én is úgy gondoltam – mondta gyorsan Aura. Kezdte megkedvelni a nagyhangú fiút. – Nyilván nem direkt rúgtad be.

– Nyilván – értett egyet Gekko.

– Csa... csa... csak már nagyon unta a kutatást.

– Én mondom, direkt törte be! – mennydörögte Mihály. – Ez a ficsúr úgy csavargatja a bokája körül azt a labdát, mint egy megveszekedett kígyóbüvölő. Nem nyílt ki az ajtó, oszt betörte. Így vót, punktum!

– Mihály, kérlek, ne légy rosszindulatú! Gekko csaka nem olyan! Vagyis nem mindig. Vagyis...

– Köszönöm – hangzott Gekko meghatott hangja. – Rozi néni az egyetlen ember a világon, aki hisz nekem.

– Tudod, drágám, azért, mert én látom a lelkedet is. Nem vagy te rossz fiú, csak egy kissé szeleburdi. Olyan kis csimpolya.

– Huba amúgy sem haragudott – felelte vidoran Gekko. – Nagyon jó fej volt. Nézegette az üvegcserepeket, aztán rám mosolygott, és azt mondta, hogy erről eszébe jutott egy újabb, üvegalapú találmány. Nem győzött hálálkodni, na. Én meg mondtam, hogy szívesen, máskor is.

– Na, és mi volt a szekrényben? – Aura izgatott hangja kissé magukhoz térítette a fiúkat.

– Hát, szétosztottuk az évkönyveket, és egész éjjel azt böngésztük. Végül Kismukk találta meg azt a kódot, amit lediktáltál nekünk. Mondhatom, érdekes kis találmánynak tűnik.

– Mi az?! – kérdezte Aura. – Mondd már, Kismukk!

– I... i... imaginációs... t... t... transzformátor.

– Mi van???

– E... e... esküszöm. Ez a neve.

– Imaginációs transzformátor, röviden imaginátor. Mit nem értesz, Aura? – fölénykedett Vince. – Egy olyan szerkezetről van szó, ami a mentális, vagyis gondolati képeket anyaggá alakítja, tehát transzformálja. Kigondolod, és ő megteremti. Erről van szó.

– Ördög és kénköves pokol! – dűnnyögte Mihály. – Az ostoba csürhe egyre nagyobb akar markolni. Már csak dőgozni sem akar, elég, ha rá gondol, oszt ott van előtte egy kábrió.

– Mi? – Aura még mindig nem tért magához.

– A kabrió nyitott tetejű sportkocsi. Ez Mihály bácsi titkos vágya, láttam, hogy nézegeti az autós magazinban – árulkodott Gekko.

– Tegyel le róla, drágám! – pirított rá Mihályra Rozi néni. – Nincs is jogosítványod!

– Figyelj, Aura! – elégelte meg Helga a csevegést. – Lényeg, hogy Ander minden jel szerint egy ilyen gép darabjait rejti a sziklák közé. Nem akarja, hogy ez a műszer az emberek kezébe kerüljön.

– És lehet, hogy igaza is van – mormolta tűnődve Aura. – Kismukk, Gekko, köszönöm a segítséget!

– És én?!

– Neked is köszönöm, Vince. Mondtam már, hogy cuki vagy?

– Hát, eddig még csak egyszer mondtad...

– De most le kell tennem! Holnap újra jelentkezem! Pá!

Szereposztás

– Figyelj, Jávor! – kezdte Ander már sokadszorra, aztán látva a kisfiú duzzogó arcát, kétségbeesetten pillantott Aurára. – Nem segítenél? Te biztosan jobban értesz ehhez.

– Igen, valószínűleg – mondta Aura, és Jávor mellé telepedett a sátor takarókkal borított aljzatára. – Jávor, ez most nem játék. Figyelned kell! Eddig mi vigyáztunk rád, mostantól viszont a te dolgod lesz, hogy vigyázz ránk.

Jávor szeme felcsillant.

– Komolyan? Én fogok vigyázni rátok? De hogyan?

– Úgy, hogy egy szóval sem árulsz el minket a havonjáróknak. Nem mondd Andernek, hogy Ander, és engem sem hívsz Aurának. Nem ez a nevünk, érted?

– De igenis ez a nevetek!

– Jó, persze, hogy ez a nevünk, de a havonjárók ezt nem tudhatják meg. Azt kell hinniük, hogy valahol itt, a környező hegyekben találtunk téged. Azt kell gondolniuk, hogy szegény csavargók vagyunk, sőt, Ander a tetejében még félig-meddig bolond is.

Ander viccesen torz grimaszokat vágott, amitől Jávor végre elnevette magát.

– Jó, jó, értem. És akkor, hogy hívjalak titeket?
– Mától kezdve – mondta nyomatékosan Ander – az én nevem Toni, Auráé pedig Tea. Egyszerű, rövid nevek, könnyen meg tudod jegyezni őket.
– De hát a tea egy ital! – méltatlankodott Jávor, és Aurához fordult. – Nem zavar, hogy egy italról neveztek el?
– Nem túlzottan – rázta a fejét Aura. – És amúgy sem fogunk sokat beszélni egymással. Téged igazi havonjáróként fogadnak majd be maguk közé, de nekünk meg kell küzdenünk azért, hogy velük maradhassunk egy darabig.
– Csak pár napról van szó – szúrta közbe Ander. Szemlátomást nagyon nyugtalan volt. – Egy perccel sem akarok több időt tölteni köztük, mint ami ahhoz szükséges, hogy kiszabadítsuk Ingolát. Az első nap felmérjük a terepet, kitaláljuk a stratégiát, aztán uzsgyi, már húzzuk is a csíkot!
– Gondolom, azért nem ártana tájékoztatni ezt az Ingolát is a terveinkről – mondta Aura szárazon. – Tudja egyáltalán, hogy hamarosan meg fog szökni?
– Ezt valószínűleg te fogod vele közölni – mondta bocsánatkérően Ander. Kissé kínosan feszengett. – És én nagyon hálás vagyok neked, Aura, hogy segítesz.
– Hogyhogy én fogom közölni vele? – kérdezte méltatlankodva Aura.

– Tudod, van egy elképzelésem... Az a lényege, hogy te lányként könnyebben Ingola közelébe tudsz férkőzni. Én mint félbolond csavargó valószínűleg valamilyen fizikai munkát kapok majd a havonjárók táborában. De te... Te akár egy cseléd feladatát is megkaphatod Ingola hercegnő mellett, ha ügyesen kevered a kártyát.

Aura arca egészen piros lett.

– Mi?! Miféle cselédről beszélsz?

– Csak két nap... – Ander szinte könyörgött.

Jávor elkerekedő szemmel nézett rájuk.

– Ander, te azt akarod, hogy Aura legyen a barát-nőd szolgája? Nem azért mondom, de ez jó nagy hülyeség.

– Egy-két napról van szó! Ez csak szerepjátszás.

– Aura – kezdte Jávor, mint egy megfontolt, bölcs öregember – nem fogja tudni eljátszani ezt a szerepet. Nemhogy két napig, de két percig sem. Ezt te is beláthatod, Ander.

– Belátom – morogta a férfi. Nem nézett Aurára.

– Bármit el tudok játszani! – csattant fel Aura. – Ha akarok.

Ander nagyot sóhajtott.

– Figyelj, Aura, van egy másik ötletem. Mi lenne, ha te nem jönnél velünk a havonjárók közé, hanem itt várnál ránk, amíg megszöktetjük Ingolát? Legálább szemmel tartanád a Jégmadarat.

Aura összevont szemöldökkel babrálta a prémes gallérját.

– Inkább én is bemegyek. Még akkor is, ha cseleddé kell válnom egy kényeskedő hercegnő mellett. Megőrülnék, ha egyedül kéne itt rostokolnom.

– Ingola nem kényeskedő – mondta idegesen Ander. Látszott rajta, hogy nem tudja, mérges legyen-e, vagy inkább hálás. Végül az utóbbi mellett döntött.

– Ez rendes tőled, Aura. Utána majd valahogy viszonzzuk a kedvességedet. Ha nem akarsz visszatérni a Pantherára, akkor elviszünk oda, ahova csak akarsz. A világ bármely pontjára.

– Még nem döntöttem el, hogy hova megyek utána – dünnyögte Aura.

Jávor a meztelen lábujjait tornáztatta, és mélyen a gondolataiba merült.

– Szerinted – fordult végül Anderhez – biztos, hogy kedvesek lesznek velem? Mit fogok ott csinálni? És mi van, ha valami utálatos nevelőnőre bízna, aki meg akar fürdetni, vagy ilyesmi?

– Akkor megfürdesz – mondta szigorúan Aura. – Az lesz a legjobb, ha nem csinálsz semmilyen balhét.

– Jó, te meg akkor súrolj padlót, és pucolj vécét! – öltötte ki rá a nyelvét Jávor.

– Elég lesz – vetett véget a vitának Ander. – Készülődjünk! Fölösleges találgatni, hogy mire számítsunk. Bízunk kell a szerencsében, na meg az ügyességünkben.

– De hogy akarod lebonyolítani a szökést? – kérdezte Aura.

– A havonjárók minden héten tartanak egy házi ünnepséget – válaszolta Ander. – Zenével, tánccal ünnepelnek. A királyuk, Algor beszédet mond, és ha jó vadászatuk volt, akkor nagy lakomát is csapnak. A tábor apraja-nagyja ott van ilyenkor. Óriási a nyüzsgés, és talán Ingolát sem őrzik annyira, mint a többi napon.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy a sátra előtt mindig áll egy-két havonjáró őr vagy harcos. Csak Algor engedélyével lehet belépni hozzá. De néhány szolgálólány azért mindig van mellette. Arra gondoltam, hogy ha a közelébe férköznél, tudhatnád vele, hogy itt vagyunk, és az ünnepség forgatagában meg fogjuk szöktetni. A kérdés csak az, hogyan tudsz bejutni a sátrába. Mondd csak, Aura! Van valami, amihez nagyon jól értesz?

– A parancsolgatáshoz – jegyezte meg Jávor. – Ahhoz nagyon jól ért.

– Nem ilyesmire gondoltam – csóválta a fejét Ander. – Inkább főzésre, varrásra vagy takarításra... ilyesmire.

– Ezekhez mind értek – bökte ki Aura. – Már amennyire muszáj. Amúgy főleg a harchoz értek, meg a felderítéshez és a szabotáláshoz. És egy kicsit a gyerekneveléshez – pillantott Jávorra.

– Valami mást kell kitalálni – vakarta a fejét Ander. Aztán egy pillanatra felvidult. – Tudsz-e énekelni? Esetleg hangszeren játszani?

– Borzalmas hangja van – mondta Jávor. – Tegnap, amikor gombát gyűjtöttünk a hó alól, hallottam, ahogy dúdolgat. Hát, ne tudd meg, Ander!

– Jávor, dugulj el!

– Látod? – szólt sértetten a kisfiú. – Még ez is. Hogy így beszél másokkal. Egy hercegnő el is ájul, ha ezt meghallja.

– Ingola nem fog – nyugtatta meg Ander. – Ő egészen más... – A szeme egy pillanatra a távolba révedt, hangja kissé fátyolossá vált.

Aura undorral fordította el a fejét.

– Egy kicsit tudok hímezni – morogta. – Tudok, csak nem szeretek.

– Nagyszerű! – kiáltott fel Ander. – Akkor mondhatjuk, hogy varrónő vagy, aki kidíszítheti a hercegnő meg a magas rangú havonjáró hölgyek ruháit. És akkor nem is kell alantas munkát végezned. Jó lesz így, Aura?

Ander annyira megörült, hogy Aurának nem volt szíve tovább duzzogni.

– Jó. Két napig kibírom. Akkor már csak azt kell kitalálni, hogyan fogunk vigyázni Jávorra.

– Az az én dolgom lesz. Majd igyekszem olyan munkát vállalni, hogy a közelében lehessenek. A havonjárók tábora sok, egymáshoz közel felállított

sátorból áll. A díszesebbek Algor király családjának tulajdonában vannak, és akadnak kisebbek, egyszerűbbek is. A gyerekek sokszor egy nagy, közös sátorban töltik a napot, ahol felügyelők vigyáznak rájuk.

– Gyerekek is lesznek? – csillant fel Jávor szeme. – De jó!

– Neked kell majd beszélned, Aura – Ander ismét a bocsánatkérő modorát vette elő. – Ez azért fontos, mert én félkegyelmű vagyok, Jávor meg még kicsi.

– Én?! Dehogyan vagyok kicsi!

– Szóval, nagyon jó, hogy velünk vagy, Aura. Nélküled talán nem is sikerülne a terv.

– Térj a lényegre!

– Rendben, máris. Szóval, bemegyünk a szurdokba, és leereszkedünk a táborhoz. Valószínűleg örökbe fogunk ütközni. Azt kell nekik mondanod, hogy hegyi pásztorok vagyunk, és találtunk egy kis havonjáró gyereket. Akkor majd a király színe elé visznek minket. Őt kell meggyőznünk arról, hogy Jávorral együtt mi is szeretnénk a táborban maradni. Mit gondolsz, menni fog?

– Persze – mondta Aura. – Csak egy bökkenő lehet. Ha ez a király mégsem szeretné, hogy ott maradjunk. És úgy kidobat minket, hogy a lábunk sem éri a földet.

– Én meg ott maradok egyedül? – kérdezte Jávor sírósan. – Ne, csak azt ne!

– Nem hagyunk ott – ígérte Ander. – Ha kell, téged is megszöktetünk. De én abban bízom, hogy Algor örül majd az új embereknek. Mostanában sokan leszakadtak a csapattól, és ő is érzi, hogy egyre gyengül a támogatottsága. A Kristályos Hómezőket sehol sem találják, és az emberek kezdenek zúgolódni a szakadatlan vándorlás miatt. Szerintem kapóra jön neki még két dolgos kéz.

– Akkor jó – szipogott Jávor. – Próbáljuk meg! De tudjátok meg, hogy akkor is, nagyon-nagyon ideges vagyok!

22. fejezet

A varrónő

Aura a sátor sötét anyagát bámulta a feje fölött. Nem jött álom a szemére, és amúgy sem lett volna célszerű elaludnia, mert még végeznie kellett a kézimunkával. Anderrel azt találták ki, hogy egy kendőt fog telehímezni mindenféle madarakkal meg virágokkal, és azt tekeri a nyakába vagy teríti vállára, hogy az udvari hölgyek szeme azonnal megakadjon a művészi mintázaton.

Aura nem volt egészen biztos abban, hogy képes lesz-e bonyolult művészi mintákat alkotni abból az egyetlen gombolyag szürke cérnából, ami a Jégmádar túlélőkészletéből került elő. Arról nem is beszélve, hogy a kendő sem volt más, mint egy gépzsírral és olajfoltokkal büszkélkedő rongydarab, amit Ander eddig az alkatrészek tisztogatására használt.

– Ezekből kellene kihoznod valamit – nyújtotta át Ander a kézimunkakellékeket, és az arcán az látszott, maga sem hisz benne, hogy a foltos, koszos rongydarabból reggelre csinos, hímzett kendőt lehet varázsolni.

– Pfuuj! – fintorgott Jávor, amikor megszagolta a rongyot. – Ez nagyon bűdös!

– És fog is – tette hozzá Aura, olajos ujjait mutatva. – Komolyan úgy gondolod, hogy ebből női ruhadarab készülhet?

– Legalább próbáld meg! Kérlek!

A férfi egyre többször használta ezt a könyörgő hangnemet. Aurát egyszerre bosszantotta és mulattatta, mennyire rá van utalva Ander. Dacosan úgy döntött, hogy szúr bele még egyet. Maga sem tudta, miért, de nagyon haragudott rá.

– És ha nem lennék itt? – kérdezte flegmán. – Ha nem jöttünk volna veled, akkor milyen hímzéssel kápráztatnád el a havonjárók udvartartását?

– Akkor nem hímeznék – rázta a fejét Ander. – Titokban szöktetném meg Ingolát, gondolom, az éj leple alatt. De tudjátok, túlságosan kapóra jött, hogy Jávor meg akar ismerkedni velük. Így több időt tölthetünk a táborban, és kedvezőbb alkalmak adódhatnak a szökésre.

Aztán mindenki elvonult aludni, mondván, hogy pihenni kell, mert másnap már kora hajnalban leereszkednek a szurdokba. Aura várt, míg Jávor ütemes szuszogása azt jelezte, hogy a kisfiú végre álomba merült. Bár a nagy izgalomtól alig bírt elaludni, végül győzött a fáradtság.

Aura felkattintotta, és a sátor egyik tartórúdjára akasztotta a kis zseblámpáját, aztán nagy sóhajjal ölébe vette a rongyot meg az úti varrókészletet.

Hogy is volt ez az egész?

Halványan emlékezett rá, hogy először meg kell nyálazni a cérnát, hogy könnyebb legyen befűzni. De így sem volt könnyű, sőt! Megcserélte a tűt meg a cérnát, ám így még kevésbé találta el a lyukat. Hal-kan mondta a magáét, míg végül aztán sikerült a ké-nyes művelet.

Aura elégedetten húzta át a cérnát a lyukon, és ormótlan csomót kötött a végére. Lehet, hogy nem éppen így kell megcsomózni a hímzőcérnát, de ő például a kötelet így szokta, tehát olyan nagy baj nem lehet ezzel a technikával.

Most már csak azt kéne kitalálni, hogy is néz ki egy hímzett madár vagy virág. Micsoda butaságok! Ugyan ki hord magán hímzett madarakat? Ő fel nem venne ilyesmit!

Valamiért Rozi néni jutott eszébe, és a *Kisokos kisbutáknak*, amiben a szerző biztos ejt egy-két szót a hímzésről is. Hirtelen arra vágyott, hogy beszélhessen az idős hölgygel. De fogalma sincs, hány óra lehet arrafelé, és valószínűleg hamarabb felidegesí-tené magát Rozika jó tanácsain, mint ahogy megtanulna telefonon keresztül hímezni.

Úgyhogy... ezt egyedül kell megoldania. Ezt is, mint minden mást.

Sebaj. Olyan lesz, amilyen lesz.

Elmélyülten dolgozott vagy egy órán át. Akkorra már kiderült, hogy először valószínűleg meg kel-lett volna rajzolni a körvonalakat, mert anélkül elég

nehéz alakzatokat kivarrni. Ez a madár is inkább hasonlít egy krokodilra. Vagy egy kabrióra. Mihály biztosan örülne neki.

Aura a következő, ingerült mozdulattal véletlenül az ujjbegyébe szúrta a tűt. Feljajdult, szemét elfutották a könnyek. A hímzést a sátor sarkába vágta, felhúzott térdének támasztotta a homlokát, és engedélyezett magának úgy három-négy könnycseppet. Többet nem, már ez is túl sok volt.

Hülye vagyok én? – morfondírozott. Ki nekem ez a fickó, hogy éjnek évadján, a hidegtől elgémberedett ujjakkal, géptisztító rongyra hímzek giccses madarakat miatta?

Na jó, krokodilt.

Aura egyszer már látott krokodilt, amikor egy külvilágbeli állatkertben teljesítette a szabotőri feladatát. Rusnya állat, de ez a hímzés itt egész jól visszaadja a külalakját.

Le kéne feküdni. Hogyan fog holnap egy örült uralkodó szemébe nézni, és őt mindenféle hazugságokkal traktálni, ha nyúzott és kialvatlan? Ander megérdemelné, hogy ne hímezzon neki semmit! Mégis, mit csinált eddig, azonkívül, hogy feladatokat osztogatott neki? Még hogy kézimunka! Hímezzon ő, ha olyan nagyokos! Az ő barátnője!

Aztán mégis felvette az olajtól bűzlő, piszkosszürke anyagot. Legalább a szélét beszegi, arra a módszerre nagyjából még emlékszik. Fél óra múlva

elégedetten szemlélte az eredményt. A széle kicsit göröngyös ugyan, de legalább már nem rongyolódik. A krokodil pedig, ha fejjel lefelé nézzük, olyan, mint egy... egy... Hát, kábé mint egy döglött rigó. Lehet, hogy az udvari hölgyek nem díjaznák a látványt.

Hirtelen megállt kezében a tű! Ez az! Megvan!

Rádöbrent, hogy a legtöbb, öltözködésbe és cico-mába belebolondult nőszeméllyel nagyszerűen el lehet hitetni – ezt már a Töviserdőben megfigyelte –, hogy ami szokatlan és ismeretlen, az mindig csinos és divatos is. Ezt az ostoba gondolkodásmódot fogja most kihasználni. Mostantól nem törekszik semmilyen mintára! Csupán összevissza vonalakat és foltokat hímez, és azt fogja mondani, hogy ez egy egzotikus népi motívum, egy távoli vidék művészete. Egy olyan vidéké, ahol ő kiskorában nevelkedett. A hölgyek pedig el lesznek ragadtatva.

Kitartóan dolgozott. A szürke foltos rongyon hol erősebb, hol lágyabb kontrasztot alkotva kacskaringózott a szürke cérna. Egy ideig még csúnya volt, csak egy koszos anyagnak tűnt a kendő, de ahogy szaporodott a díszítés, egyre karakteresebb, és igen, egyre egzotikusabb hatást keltett! Még mindig bűdös volt, de már stílust és egyediséget sugárzott.

Aura meg volt elégedve. És nagyon későre járhatott.

Elharapta a cérnát, és a takaróra dőlt. A rongyot először a tarisznyájába dugta, aztán meggondolta magát, és párna gyanánt a feje alá hajtogatta. Legálább szokja a szagát. Ám a jól végzett munka elégedettsége valami különös szomorúsággal párosult. Aura sehogy sem akart engedni ennek a kellemetlen érzésnek. Terveket szőtt, mit mond majd a királynak, meg hogyan készíti fel Jávort a havonjárók közti okos viselkedésre.

De a kényelmetlen érzés újra és újra előtérbe furakodott. Valamiképpen Ingolához kapcsolódott, a teljesen ismeretlen nőhöz, akit már egyszer látott egy képen.

Elég szép nő.

De az is biztos, hogy nagyon-nagyon kényes, sőt, idegesítő.

Nem is lehet más. Miért nem szökik meg egyedül?! Csak sóhajtozik itt a hegyek között, sajnálatja magát, és várja, hogy megmentsék. Nevetséges!

Ez a gondolat valahogy vigasztaló volt. Ander előbb-utóbb rá fog jönni, hogy ez a nő csak teher lesz a számára az úton. De sajnos akkor már késő lesz.

Aura keserű elégtételt érzett. Ebbe egy darabig bele tudott kapaszkodni, és jólesően forgatta magában Ingola hibáinak egyre gyarapodó listáját, egészen addig, amíg el nem aludt.

23. fejezet

Hegyi emberek

A szurdok keskeny volt, és huzatos. Aura fázósan húzta össze nyakán a prémes gallért, és Jávort kezéért nyúlt. A kisfiú a szokásosnál is izgágábban ugrált a sziklákon. A szurdokban itt-ott vékony sugárban megfagyott vízesések oszlopai között bújtak át. Távolabb, nagy robajlással, erős sugárban ömlő zuhatag keresztelte útjukat a kopár, fagyott sziklák között.

– Az lesz az – intett fejével Ander a vízesés felé. – Mögötte van a tábor. Fölé hajlik néhány magas szikla, ezért nem láttuk a gépről.

Aura majdnem elnevette magát, amikor reggel megpillantotta Andert. A férfi nagyon komolyan vette a feladatot, hogy bolondnak álcázza magát, és meglehetősen mókásan festett. Ruháit szakadt rongyokra és állatbőrökre cserélte. Aura úgy vélte, hogy Ander hátán az a bundás anyag nem más, mint a férfi takarója.

A fejébe kucsmát nyomott, de néhány kócos tincset kihúzgált a fejfedő alól, amitől borzas és gondozatlan benyomást keltett. Aura észrevette, hogy még az egyik fogára is ragasztott valami sötét foltot, amitől úgy tűnt, hogy hiányos a fogsora.

Jávor felsikoltott, amikor meglátta.

– A Párducra mondom, Ander, te aztán ocsmányul nézel ki!

– És ez még nem minden – vigyorgott foghíjasra maszkírozott szájával Ander. – Ezenkívül még bicegni is fogok, és beszéd helyett fura dalokat éneklek majd.

– Jól hangzik – dünnyögte Aura, és tovább tanulmányozta Andert. Milyen fura, mennyire megváltoztatja az embert néhány apróság! Hirtelen az is tudatosult benne, hogy kicsit zavarja a férfi csúfsága. Ez nem lehet az az ember, akit ő ismer!

– Kénytelenek lesztek így hozzám szokni – jelentette ki Ander, mintha csak hallotta volna Aura gondolatait. A lány elszégyellte magát, és gyorsan Jávorhoz fordult.

– Hallod, Jávor? Ne tegyél megjegyzéseket Ander külsejére, ne mutasd ki, hogy a barátja vagy, és főként, ne szólítsd az igazi nevén! És engem sem.

– Toni és Tea – szavalta engedelmesen Jávor. – Az a baj, hogy a Toninak semmi értelme nincs. A teának van, de azt sem szeretem, főleg, ha gyógynövényes. Viszont az legalább eszembe szokott jutni.

– Nem lesz sok alkalmunk beszélgetni egymással – figyelmeztette Ander. – Jávor, te javarészt a gyerekek és a tanítók között töltöd majd az idődet. Az ünnepségen viszont igyekezz a közelünkbe sündörögni. Nagy lesz a nyüzsgés, a gyerekek összevissza rohagnak, játszanak. Bízom benne, hogy senki nem fogja észrevenni, ha felszívódsz. Vagy csak hosszú idő múlva.

– Ne izgulj, Ander! – nyugtatta Jávor. – Nagyon gyorsan tudok mozogni, és bármilyen szűk helyen elbújok.

– Előlem is milyen jól elbújtál, nem igaz? – borzolt bele a hajába Ander. – Tudod, az Óriás tenyerén!

– Honnan tudod, hogy így hívják? – meresztett nagy szemeket Jávor.

Ander egy pillanatra zavarba jött.

– Hogyhogy honnan? Hallottam, amikor beszéltek róla – mondta gyorsan, és visszabújt a sátrába a csomagjáért. De Aura figyelmét nem kerülte el az az árnyalatnyi bosszúság a hangjában.

Ander nem őszinte velük. Nem becsületes, miközben ők az életüket kockáztatják azzal, hogy segítenek megszöktetni a szerelmét. A lányban egyre jobban forrt a düh.

– Jut eszembe! – dugta ki a sátorból a fejét a pilóta. – Kész van a hímzés?

Aura még nem döntötte el, tetszik-e neki egyáltalán az éjszakai nyugalmát elrabló kézimunka. Nem is mutogatta reggel a művét, csak jó szorosan

a nyakára tekerte, és úgy igazgatta a hosszú kabát prémes gallérját, hogy eltakarja a kendőt.

– Megvan, persze – mondta unottan. – Miért ne lenne meg?

– Megmutatod? – Ander olyan kedvesen vigyorgott a szemébe húzott sapka alól, hogy Aura hirtelen kedvet kapott hozzá, hogy eldicsekedjen a művével. De csak egy rövidke pillanatig érezte így.

– Nem hiszem, hogy különösebben tudnád értékelni – mondta, és a csizmáját kezdte igazgatni.

– Lehet, hogy tényleg nem – mormolta bocsánatkérő hangon Ander. – Sajnos keveset értek a női cicomához.

– Nem is érdemes rá sok időt pazarolni – értett egyet Jávor. – Fölösleges és unalmas butaság. És sokszor nem is lesznek szebbek tőle. Sőt.

Ander erre jóízűt kacagott, és még Aura is megereztett egy félmosolyt.

De mindez még reggel történt. Mostanra viszont elmúlt a jókedve. A küldetés izgalma kellemesen borzolta a kedélyét, de az egészség valahogy elrontotta az a mellkasában gomolygó neheztelés, amit Ander meg a nője iránt érzett. Ugyan minek kockáztatja miattuk az életét?

Így vagy úgy, de Ander megbánja még, hogy ilyen csúnyán kihasználta. Aura érezte, hogy a bosszú gondolata átmenetileg megnyugtatja. Így némileg

jobban tud a feladatára koncentrálni. A havonjárók táborának bejárata már csak kőhajtásra van, ott, a vízesés mögött, és neki tökéletesen kell játszani a szerepét.

– Állj!

Hatalmas, sötét ruhákba burkolt alak zuhant eléjük valahonnan fejmagasságból. Vélhetően a szurdok egyik kiugró szikláján ácsorgott, ami úgy nyúlt a vándorok feje fölé, mintha bármelyik pillanatban kiszakadhatna a falból, csak hogy a gyanútlan járókra zuhanjon.

Jávor természetesen felvisített. Ander ujjai a kezében tartott hosszú vándorbotra kulcsolódtak, és a hirtelen ijedtség ellenére gyorsan felvette a hajlott, bicegő tartást. Aura tudta, hogy itt az idő.

– Kik vagytok? – nézett rájuk a havonjáró kapuőr szúrós szemmel. – Akárkik vagytok, mondd meg a kölknek, hogy ne visítson, mert ha nem hagyja abba, bedugom a vízesés alá! Az majd jól lehűti!

– Nyugalom! – szólt éles hangon Aura, és nem lehetett tudni, Jávornak vagy az őrnek mondja-e. Ander, még mindig hajlott tartásban, lesunyt fejfel húzódott közelebb a lányhoz, és bátorítóan a vállára tette a kezét.

– Pász... Hegyi pásztorok vagyunk – hadarta Aura. – Találtunk egy kisfiút, és... és szerintem maguk közé való.

A szakállás férfi nagy szemeket meresztett, amikor Aura intését követve lepillantott Jávor meztelen lábfejeére. Aztán a kisfiú jégkék szemébe bámult, és értetlenül ráncolta a homlokát.

– Ez már döfi – mondta, aztán nagy fejkakarás közben még hozzátette: – Nem értem. Nem vesztetünk el mostanában egyetlen kölyköt sem.

– Már régebben elveszítettetek – sietett leszögezni Jávor.

Aura finoman, észrevétlenül oldalba bökte, mire a kisfiú sértetten rápillantott, és beharapta a száját.

Aura tudta, hogy folytatnia kell a színjátékot.

– A bátyám és én itt, a hegyekben élünk. Pásztorok vagyunk. A fiút nemrég találtuk. Úgy tűnt, már egy ideje magányosan kóborol.

A havonjáró most alaposabban szemügyre vette Aurát.

– Milyen fura – dünnyögte vigyorogva. – Ilyen vörös hajú fehérnépet ritkán látni errefelé. Csinos, nem mondom... még ha kicsit fura is. Rézszínű virágszál.

Aura elfintorodott, és már valami csípős válaszra készült, de Ander figyelmeztetően megérintette a karját, és közben fura, félig éneklő, félig beszélő hangon dúdolni kezdett. Jávor elképedve bámulta, ahogy felsőtestét a dal ütemére himbálta.

– A bátyám... – kezdte gyorsan Aura – nos... khm. Sajnos nincs ki mind a négy kereke.

– Azt látom – morogta hallható ellenszenvvel az őr. – De a birkáknak, amiket terelgettek, mindegy is, nem igaz?

– Nézze – mondta Aura –, nem várunk fizetséget azért, hogy hazahoztuk a gyereket!

– Mondtam, hogy nem ismerem!

– Nem ismeri, de azt be kell látnia, hogy a maguk népéhez tartozik! – Aura egyre magabiztosabb lett, ahogy elkapta az őr tétovázó pillantását.

– Igaz – dörmögte a havonjáró, és továbbra is bizalmatlanul tanulmányozta Andert. – Te meg a bátyád kint maradtok. Csak a fiú jön velem. Megmutatom a királynak, oszt majd ő eldönti, hogy mi legyen.

Jávor, megfélemezve az előzetesen megbeszéltekről, Aura karjába kapaszkodva sírni kezdett.

– Ne, ne, ne! Ne engedd, hogy elvigyen!

Aura elővette a legszebb mosolyát. Ez már Mihály-nál is bevált régebben, amikor a bizalmába akart férközni.

– Kedves magától, hogy segít – mondta. – Lát-szik, hogy maga nagyon megbízható őr. Nem véletlen, hogy ilyen fontos feladatot kapott...

A férfi egy icipicit kihúzta magát. Aura tovább ütötte a vasat.

– Szeretném, ha a fiúval együtt minket is az uralkodó elé vezetne. Nagyon szeretnék beszélni vele.

– Fizetség kéne, mi?! – mordult fel az őr.

– Nem fizetség. Hanem munka – Aura könyörögve nézett a marcona tekintetű, szakállas férfi Jávórhoz hasonló jeges, szürkéskék szemébe. – A bátyám jól bírja a kemény munkát, és én sem ijedek meg tőle. Hónapok óta éhezünk a hegyen, az állataink javarésze elpusztult. Ha a királyotok kegyes lenne hozzánk...

A férfi arcán ellentétes érzelmek suhantak át. Végül egy újabb, Anderre vetett gyanakvó pillantás után vállat vont.

– Nem bánom. Kerüljetekek beljebb! Majd a király megmondja, mi legyen!

24. fejezet

Algor és Ingola

Jávó egészen különös lelkiállapotba került, ahogy az ő nyomában Aurával és Anderrel együtt bandukolt a havonjárók sátrai között. Már az is nagyon felcsigázta, hogy a hóban meztelen talpú gyerekek szaladgáltak visítózva. Amikor meglátták a furcsa menetet, megálltak, majd némi döbbségtől bémészködés után Jávó csupasz lábfejeire mutogattak, visszafojtott hangon kuncogtak és sugdolóztak.

Jávó hirtelen nem tudta eldönteni, hogy mérgesen nézzen-e rájuk, vagy inkább menjen oda barátkozni. De Ander elkapta a pillantását, és egy alig észrevehető biccentéssel jelezte, hogy maradjon mellettük.

A tábor a nagy zuhatag mögött kezdődött, és egy hatalmas, természetes kialakítású boltíves sziklacsnak védelmében folytatódott. Bár a talajt javarészt befújta a hó, de a följük görbülő sziklatömbök csarnokszerű, impozáns jelleget kölcsönöztek a helynek. Olyan volt, mintha egyszerre volnának kint és bent.

Aura ide-oda rebbenő pillantásokkal próbálta felmérni az idegen terepet. A táborban nyüzsgő élet

folyt. Mezítlábas, az időjáráshoz képest vékony ruházatba öltözött férfiak, nők és gyerekek jöttek-mentek, tevékenykedtek az egymástól kényelmes távolságra felállított, méretes sátrak között. Egy szikla tövében néhány tucat gyönyörű, jeges pillantású szánhúzó kutya hevert. Mellettük csomagokkal megrakott, fából ácsolt teherhordó szánok sorakoztak. Óriási üstökben finom, fűszeres illatot árasztó étel rotyogott. Az asszonyok csoportokba verődve nevetgéltek, pletykáltak. Sötét ruhájuk mintha hópehelydíszekkel lett volna teleszórva. A férfiak kést éleztek, fegyvert javítottak, vadászatra készültek, fát hasítottak. Mindenki mezítláb volt. Még a hajuknak is jeges és hamvas árnyalata volt, nem beszélve a sok hideg, kékes szempárról.

Kísérőjük időnként hátrapillantott, hogy ellenőrizze, nem maradtak-e le mögötte. Aura gyorsan megragadta Jávor csuklóját, mert a kisfiú a gyerekek sátra előtt újra elbáméskodott. Ez a sátor hatalmas volt, színpompás, díszes rongyok és függönyök fedték. Odabentről jókedvű visítozás és a játék féktelen örömeinek hangjai hallatszottak.

Aura megállapította, hogy a havonjárók népe az átmeneti otthontalanság dacára is egészen jó módúnak tűnik. A ruhák finomak és szépek voltak, az emberek mind jól tápláltak, és szemlátomást a kutyák sem szenvedtek hiányt ennivalóban. Csodálkozása pedig nőttön-nőtt, mikor a tehetősebb, magas

rangú havonjárók sátrai közé jutottak. Már látta is a király, Algor lakhelyét, és hirtelen nem tudta eldönteni, hogy az élénk csillámlás a szeme káprázásából adódik-e, vagy valóban ezüstös kristályok ékesítik Algor király rezidenciáját.

A királyi táborhely elfüggönyözött ajtajában két őr állt. Kísérőjük odavetett nekik néhány szót, mire azok félrehúzták a súlyos drapériát, feltárva előttük az uralkodói lakosztályt.

Jávor izzadt tenyerével görcsösen markolta Aura kezét, ahogy a király színe elé vonultak. Ander mögöttük bicegett, fejét lehajtotta, és időnként furcsa, vonagló mozdulatot tett.

– Mi van, katona? – hallatszott egy mennydörgő hang a fáklyákkal megvilágított, félhomályos tér mélyéről. Egy kényelmes, prémekkel leterített trónszéken óriás termetű, villámló tekintetű férfi ült. Fején agancsokkal ékesített korona díszlett, állati prémekből készített palástja a földet verte. – Kiket hoztál ide nekem?

Az őr alázatosan fejet hajtott.

– Nagybecsű Algor – kezdte –, ez a két hegyi pásztor az imént jelent meg a tábor kapujában. Azt állítják, hogy egy havonjáró fiút találtak a hegyen. Úgy nézem, igazat beszélnek.

A király összevonta a szemöldökét, és előrehajolt. Tekintetét Jávoréba fúrta, aztán rászzegezte a mutatóujját.

– Gyere ide! – parancsolta.

– Nem megyek! – vágott vissza sírós hangon Jávor, és bebújt Aura köpenye mögé.

Aura, aki eddig nem tudta kivonni magát a tekintélyt sugárzó uralkodó dermesztő hatása alól, most összeszedte a bátorságát, és Jávort kézen fogva közelebb lépett a királyhoz.

– Algor király! – mondta, és meghajolt. – Igazán hálásak vagyunk, hogy fogadtál minket. Ez a fiú minden bizonnyal közétek való, és mi visszahoztuk, mert úgy gondoljuk, ezt diktálja a becsület és az irántad érzett tiszteletünk. Nem sajnáltuk az időt, napok óta gyalogolunk, nem is ettünk, csak hogy...

– Jó, jó, elég! – intette le az uralkodó.

Jávort fürkészte, aztán felemelkedett a trónról, a kisfiú elé lépett, és ujjával felemelte az állát. Hosszasan tanulmányozta Jávor arcát, és közben nem szólt egy szót sem. Jávor állta a király pillantását, de látzott, hogy másodperceken belül újra elsírja magát.

– Semmi kétség, a fiú közénk való – mondta ki az ítéletet Algor. – De valamelyik lázadó csoport fia-borja lehet. Mert én nem ismerem. Nektek talán ismerős? – fordult hátra.

Aurának most tűnt csak föl, hogy a sátor homályos terében, a ponyva mellett további alakok állnak és ücsörögnek. A király intésére közelebb szállingóztak. Egy magas, szigorú pillantású férfi, néhány cselédruhába öltözött asszony és további őrok gyűltek

most a jövevények köré. Leplezetlen kíváncsisággal bámulták őket. Ander még mélyebbre horgasztotta a fejét, és csendesen himbálózott. Aura igyekezett barátságos pillantásokat vetni a köréjük gyűlő emberekre, de ez egyre nehezebb volt, mert kissé fullasztónak, sőt, fenyegetőnek érezte a légkört. És az ilyesmiben ritkán tévedett.

– Mi mást tehattünk volna, mint hogy idehozzuk? – kérdezte gyorsan a királytól. – Láttuk, hogy egy nagy csapat havonjáró táborozik errefelé, így biztosra vet-tük, hogy ide tartozik a gyerek. Szegény, egészen elveszetten kóborolt föntebb, a fenyvesben.

– Mi a neved? És ki az apád? – mennydörgött Jávor feje fölött a király számonkérő hangja.

– Jávor vagyok – mondta Jávor, ahogy betanították. – Apám pedig... hát... most hirtelen nem jut eszembe, mert én csak úgy szólítom, hogy apám. Olyan szakálla van, mint neked, csak nem ennyire kövér...

Az egyik cseléd szájából bugyborékoló hang bukkott elő. A király nem vette észre, és egy legyintéssel elhallgattatta a gyereket.

– A fiú egyelőre itt marad – fordult Aurához. – Hát a bátyád meg miféle szerzet? Miért nem szólal meg? Talán félkegyelmű?

– Igen, az – mondta Aura, és még erősebben szorította Jávor kezét. Érezte, hogy most dől el minden. Ha nem forgatja ügyesen a szavakat, Algor, ez

a félelmetes uralkodó hamarosan kiutasítja őket a táborból.

– Kegyelmes Algor király! – kiáltotta szívhez szó-lón, és letérdelt, maga mellé rántva Jávort is. – Kér-lek, légy kegyes hozzánk! Az állataink elpusztultak a hidegben, a fivérémmel éhezünk, nincs fedél a fejünk fölött. Kérlek, hadd ajánljuk fel a szolgálatainkat, hadd maradjunk veletek! A bátyám félig-meddig bolond ugyan, de erős, és bármilyen kemény munkát elvégez. Én pedig ügyesen varrok, meglásd, hasznomat veszitek a táborban!

Az utolsó mondatnál megigazította a vállára terít-tett kendőt. A sátorban eddig némán ácsorgó asszo-nyok kicsivel közelebb léptek, és halkan sutyorog-tak maguk között. Egyikük megérintette a kendőn a szürke, kacskaringózó hímzést.

– Érdekes minta – mondta.

Aura hirtelen nem tudta eldönteni, vajon ezt di-cséretnek veheti-e, de azért gyorsan rámosolygott a nőre.

– Magam hímeztem – mondta, és igyekezett any-nyi büszkeséget sűríteni a hangjába, amennyi csak telt tőle.

A következő pillanatban hideg szellőkés kíséretében szétnyílt az ajtón függő sátorlap, és egy karcsú, ezüstruhás alak sietett be a helyiségbe.

– Bácsikám – mondta, meg sem várva, hogy el-érjen a királyi trónig –, lenne valami, amit meg kell

be... – Hirtelen elhallgatott, megtorpant. Most vet-
te csak észre a havonjáró udvaroncok gyűrűjében
ácsorgó három idegent.

– Mi folyik itt? – kérdezte meglepetten.

Aura leplezetlen kíváncsisággal bámult a nőre.
Ő az. Ingola! – gondolta. Magasabb, és kicsit talán
idősebb is, mint ahogy az a képen látszott. A szeme
alatt sötétlő karikák kimerültségről, fáradságról
tanúskodtak.

Ander olyan mélyre horgasztotta a fejét, hogy már
szinte kétrét görnyedt.

– Egy fiút hoztak, drágám – szólalt meg a szikár,
feketébe öltözött férfi a király balján. – Egy kis ha-
vonjárót. Valamelyik áruló csapatunktól szakadt le.
De most már jó helyen vagy, fiú – mosolygott Jávora.
Volt ebben a mosolyban némi baljós vicsorgás,
amitől Jávort is, Aurát is szorongó érzés fogta el.

– Azt akarják, hogy adjak nekik munkát a tábor-
ban – dörmögte a király. – Nem is tudom. Nem
tűnnek túl kifinomult népségnek. A fickó ráadásul
bolond.

Ander most egy egészen rövidke pillanatra fel-
emelte a fejét. Épp csak annyira, hogy Ingola herceg-
nőre nézzen. Aztán már vissza is bukott, és egy
gyerekdalt kezdett dúdolni halk, álmatag hangon.

Ingola torkából egy pillanatra fuldoklásszerű
hang tört elő, amit aztán köhögéssel palástolt.

– Ejnye! Megfáztál, szívem? – lépett oda hozzá a
fekete ruhás férfi, és a nő derekára tette a kezét. –
Mondtam ugye, hogy ne szaladozz mezítláb a hóban?

Viccnek szánta, és a cselédek részéről némi köte-
lességtudó kuncogás érkezett a megjegyzésre. Aura
azonban megfigyelte, hogy Ingola elhúzódik a férfi-
tól, és a nagybátyjához lép.

– Szerintem adj nekik egy esélyt, bácsikám! Épp
most jövök a kincstári sátorból. A rakodó emberek
zúgolódnak, hogy túl kevés a szán, és egymás után
mennek tönkre, ha még sokáig kell cipelniük azt a
töméntenen ládát.

– Akkor készítsenek új szánokat! Havonjárók,
vagy nem? – mennydörgött Algor király hangja.
Mindenki behúzta a nyakát.

Csak Ingola állta a sarat.

– Jól jön most minden dolgos kéz – mondta. – És
ha nem válnak be, még mindig útjukra bocsáthatod
őket. – Aurára nézett, és a vállára tette a kezét.

– De szép kendő – mondta, és a lányra mosolygott.

– Ő maga varrta – jegyezte meg gyorsan az egyik
cseléd lány. – A saját kezével.

– Nahát, csakugyan? – Ingola szórakozottan húz-
gálta ujját a kendő mintázatán. Épp a krokodilon. –
Látod, bácsikám, egy okkal több, hogy maradjanak.
Szeretném, ha ez a kislány nekem is hímezne egy
ilyen szépséget.

Kislány?! Aurában hirtelen felforrt az indulat, de egyúttal azt is érezte, hogy nyeresre állnak. Ameny-nyire telt tőle, rámosolygott Ingolára.

– Szívesen hímzek neked egy ilyen.

– Akkor ez el is dőlt... – dörmögte legyintve Algor, és visszaroskadt a trónjára. – Hiába, a nők, meg a cicoma...

A fekete ruhás férfi most előrelépett.

– Királyom, ha megengeded. A magam részéről nem tudom, hogy jó ötlet-e... A csillagok a minap is azt sugallták, hogy veszély közeleg. És Ingola hercegnőnek ennél sokkal szebb ruhái vannak. Hát, most őszintén... hogy néz ez ki?!

– Ugyan, Gidon, drágám, csak nem sajnálsz tőlem egy ilyen apró örömet? Ilyen nagy csillagász, mint te, csak nem ijed meg egy kislánytól, meg egy... egy... khm... bolondtól? Kérlek, ne rontsd el az örömeimet!

A hang egyszerre volt kislányosan kérő és egyúttal hidegen utasító is. Gidon, a csillagász tehetetlenül mosolygott, és széttárta a kezét, mint aki beismeri a vereséget.

Aura pedig nem győzött csodálkozni. Azért ez az Ingola... Nem semmi, na.

Ötödik beszélgetés

– Halló, itt Helga! Te vagy az, ugye, Aura?

– Én, hát! De psszt! Ne kiabálj, itt mindenki alszik!

– Jó, oké, de várj! Kihangosítalak!

– Amúgy ti állandóan együtt lógtok?

– Azért nem állandóan. De most jöttünk ki a suliból. Lehet, hogy arrafelé éjszaka van, de itt most lett vége a tanításnak. Átjöttünk a parkba, hogy kitárgyaljuk Rozi néni mai akcióját.

– Jaj, ne! Biztos, hogy el akarjátok mesélni?

– Csak ha érdekel, Aurácska – vette át Helgától a szót Gekko. – Valamint, remélem, van rajtad sapka, sál, kesztyű...

– Ne is mondd! – szipogott Aura. – Máris megfáztam. Ezek a havonjárók nem viccelnek. Vékony takaró alatt alszanak, miután megették a zuzmós jégkásából álló vacsorájukat. Brrr!

– Ezek szerint megtaláltátok a havonjárókat, és ők befogadtak titeket! – ujjongott Virág. – Jaj, de szuper!

– Azért ne higgyétek, hogy egyszerű menet volt!

– Mi... mi... mi történt?

– Először is, folyamatosan nekem kellett beszélnem. Andert ugyanis már jól ismerik itt, ezért most bolondnak álcázza magát. Mondhatom, rémesen néz ki, csodálom, hogy alkalmazták fizikai munkára. Holnaptól teherhordó szánokat fog készíteni. Fát hasogat, meg fűrészsel, meg ilyesmi.

– És te? – kíváncsiskodott Vince. – Te is dolgozol majd, Aura? Tudod egyáltalán, hogy kell azt csinálni?

– Kár a gőzért, Vince, nem tudsz megsérteni. Ha hiszitek, ha nem, én hímezni fogok.

A készülékből hitetlenkedő hörgés hallatszott, némi rosszindulatú vihogással aláfestve.

– Már bocsi, Aura, de ezt elég nehéz elképzelni – röhögcsélt Vince.

– Azért csak próbáld meg! Muszáj volt valami nőies tevékenységet vállalnom, hogy a hercegnő, Ingola közelében lehessenek. Most az ő sátrában lakom, ami akkora, mint egy bálterem. És rajtam kívül még vagy húsz lány nyüzsög körülötte egyfolytában, nehogy unatkozzon szegény, vagy valami.

– Így viszont elég nehéz lesz megszöktetni – morfondírozott Helga.

– Hát ez az! – sóhajtott Aura. – Most is ki kellett lopkodnom a hidegbe, hogy ne halljanak. Majd szétfagyok, ráadásul itt ólálkodik körülöttem egy szánhúzó kutya. Ezeknek olyan a szemük, hogy frászt kapok tőlük. Pedig tudjátok, hogy nem szoktam...

– Tudjuk, persze – kontrázott Gekko. – Aura nagymester senkitől sem fél!

– És Jávor? Ő hol van most? – vágta el az ígéretesnek induló veszekedést Virág.

– Jávort egy nevelő nő vette a gondjaiba. Képzeljétek, egyelőre a király közelében kell maradnia. Nagy fejtörést okoz Algornak, hogy honnan jöhetett, miközben minden jel arra utal, hogy valódi havonjáró. Szerintem néhány vizsgafeladatnak fogja alávetni holnap.

– Juj, szegényke! – siránkozott Virág. – És mi van, ha nem megy át a vizsgán?

– Az nagy baj lenne – dűnnyögte Aura. – Mert akkor kidobnának innen minket, mielőtt kitaláltuk volna a szökés részleteit.

– Hogy akarjátok csi... csinálni?

– Még nem tudjuk, Kismukk. Anderrel tudtam ma este pár szót váltani. Állítólag a férfiak a műhelysátorban arról beszéltek, hogy holnapután nagy ünnepség lesz. Ingola hercegnő eljegyzése a király csillagászával, a ronda és hülye Gidonnal.

– Mármost Ander szerint ronda – tette hozzá Helga. – Így értetted, ugye? Hát persze, hiszen a szerelmét akarja feleségül venni.

– Ennyit a nőkről – közölte nagy bölcsen Vince. – Ander itt töri magát, hogy kiszabadítsa, ez meg egy óvatlan pillanatban fogja magát, és férjhez megy.

– Ő sem örül neki – mondta keserűen Aura. – A nagybátyja kényszeríti. Asszem, Ingola is inkább megszökne Anderrel.

– Fú, ez annyira romantikus! – áradozott Virág.

– Mi? – kérdezte Gekko. – Hogy Aura segít megszöktetni a szerelme szerelmét?

– Nem a szerelmem! – tiltakozott dühösen Aura. – Dugulj el, Gekko! Ugyan, mit tudsz te rólam, te kis... ööö... te...

– Állj! Elég! – csattant Helga hangja. – Lényeg, hogy minden a terv szerint halad. Aura Ingola hercegnő mellett kézimunkázik...

– Lustakötés is van? – szólalt meg újra Gekko. – Vagy az nem megy még neked annyira?

– Érdekes kendőket hímzek, ha ennyire kíváncsi vagy rá. Olyan mintákkal, amiknek nincs jelentésük – közölte méltóságteljesen Aura. – Így nem gond, ha elrontom.

– A... a... absz...

– Egészségedre, Kismukk!

– Virág, Kismukk nem tüszentett – vihogott Vince. – Csak fel akar vágni, hogy a mintát, aminek nincs jelentése, úgy hívják, hogy absztrakt. Ugye, hogy csak fel akarsz vágni, Kismukk?

– Igen. Fe... fel akarlak vágni. Té... téged. Misklikbe!

– Jó, akkor absztrakt – sietett közbevetni Aura. – Lényeg, hogy az itteni nők teljesen odavannak a hím-

zésemért. Mindegyik akar magának egy kendőt. Lehetőleg már az ünnepségre. Szóval holnap látástól vakulásig hímezni fogok, és ha úgy adódik, megbeszélem Ingolával a szökést. Szerencsére tudja, hogy kik vagyunk. Felismerte Andert. De látszik, hogy sehogy sem fér a fejébe, ki lehetek én, és hogyan szereztünk valahonnan egy havonjáró gyereket.

– Iszonyú szerencséje volt Andernek – értett egyet Helga. – Hogy összefutott Jávorral.

– Nem is tudom... – tűnődött Aura. Jólesett megszótani a gondolatait valakivel. – Tudod, néha arra gondolok, hogy mégsem volt egészen véletlen... Mármint az volt, de Ander mégsem csak kíváncsiságból járt a Pantherán. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy több köze van a hegyhez, mint hittem. De egyelőre nem tudok rájönni a titokra.

– Tényleg, mi van a dobozokkal? – kérdezte Vince.

– Már csak egy van nála. Egy egészen kicsi, pár centis darab. Szerintem az lehet a legfontosabb alkatrész. A szerkezet lelke. Úgy látom, nem nagyon akarja kiadni a kezéből. Pedig az volt a terve, hogy errefelé rejti el, de ehhez képest még mindig magával hurcolja.

– Juj, nagyon izgalmas ez az egész! – kiáltotta Virág. – Meg félelmetes is! Nem félsz, Aura?

– Csak egy kicsit. Épp csak, amennyire szoktam. De hagyjuk ezt! Inkább mondjátok el, milyen akcióról beszéltek! Mit is csinált Rozi néni?

– Rozi néni ma lecsapott az ifjú párra – közölte drámai hangon Vince. – Éppúgy, mint egy dögkelyű. Úgy tett, mintha csak véletlenül sétálna erre, amikor kijöttünk a suliból. És amikor meglátta Noémit meg Herceg Marcit, azonnal letámadta őket. Noémi teljesen lebénult.

– Az a lényeg – vette át a szót Helga –, hogy Herceg Marci...

– Az a vigyorgó pávián...

– Most én beszélek, Gekko! Ne szólj közbe! Szóval, Herceg Marci idejött a sulihoz, hogy elkísérje

Noémit az uszodába, ahova szinkronúszásra jár. Marci meg vízilabdára.

– Olyan sportos! – áradozott Virág. – Városi bajnok.

– Szerintem iszonyú hülyén néz ki – közölte ellentmondást nem tűrően Vince. – És folyton hátrafelé simítgatja a haját. Idegesítő. Ugye, Kismukk?

– Ö. Ja.

– Szóval – dörrent Helga hangja –, Rozi néni és Mihály bácsi a legszebb, színházba járó ruhájukban, karöltve megjelentek a sarkon, épp, amikor Herceg Marci pusztit adott Noéminek.

– Megcsókolta? – kérdezte meghökkenve Aura.

– Csak az arcán. Jobbról és balról egy-egy puszi – mondta Virág. – Mi is figyeltük, mert épp Noémi háta mögött jöttünk ki a suliból.

– Te különösen figyeltél, Virág – gonoszkodott Gekko.

– Jaj, ne már, Gekko! Mit játszod meg magad? Te is ugyanúgy figyelted őket! Csak neked még arra is figyelned kellett, hogy közben úgy tegyél, mintha nem figyelned őket... Tök fárasztó lehet ennyit taktilkázni!

– Na, ezt megkaptad, Gekkócska, csillagom! – nevetett Aura. – Tényleg jó megfigyelő vagy, Virág, hogy mindennek tetejébe még azt is észrevetted, hogyan leskelődik Gekko! És mi történt azután?

– Szörnyű volt – káromgott Vince. – Rozi néni elkapta Herceg Marci karját, és azt kiabálta, hogy: „Nono,

fiatalember, mit illetlenkedik maga itt?! Ahelyett, hogy inkább elkérné a kislány hátizsákját, és azt cipelné, itt cuppog, szégyenszemre!”

– Te jó ég! És mit szólt ehhez Noémi?

– Noémi – mondta Gekko – sokkos állapotba került. Először bőgni akart, de látta, hogy elég sokan nézik, ezért inkább tízig számolt, ahogy stresszhelyzetben szokott.

– Herceg Marci viszont állta a sarat – tette hozzá elismerően Helga. – Rozi nénire mosolygott, és kedvesen közölte vele, hogy ő meg Noémi edzőtársak, és ezer éve ismerik egymást, és hogy ne tessék aggódni, ő tényleg nagyon jó fiú.

– És hatott a szöveg?

– Hát, ez a Marci annyira helyes, hogy Rozi néni egy pillanatra elbizonytalanodott – ismerte be Helga.

– Mihály bá' viszont rátámadt Marcira, hogy ő csak ne vigyorogjon a barátnőjére, Rozáliára, mit képzelsz, koszos suhanc, alávaló fráter, égetni való nőcsábász, meg ilyenek. Majdnem verekedés lett belőle – mondta élvezettel Vince. – Csak aztán kijött az igazgatóhelyettes, és megkérdezte, mi folyik itt. Noémi erre azt mondta, hogy ez olyan kisebb családi ügy, és mindenki ment a maga dolgára. Úgyhogy sajnos elég rövid volt a műsor – tette hozzá sajnálkozva.

– Rövid, de izgalmas – mondta Gekko. Aztán reménykedve hozzáfűzte: – Talán holnap folytatódik majd.

– Holnap... – mondta Aura. – Figyeljetelek, ez a kutyát itt egyre jobban morog rám! Inkább visszamegyek Ingola lakosztályába. Holnap majd kereslek benneteket. Addig is, jó szórakozást!

– Neked is Aurácska! Hímezgessél ügyesen, takarosan, aranyom! – búcsúzott Gekko.

– Szállj le Auráról, Gekko! – mondta erre dühösen Helga.

Jávor vizsgálzik

Algor királynak határozottan fokhagymás rénszarvasragu szaga volt. Azt evett ugyanis reggelire. Jávor igyekezett minél távolabb húzódnival a királytól, mert bár a sült rénszarvas nem is rossz étel, azért így, ébredés után valahogy nem esett jól az illata. A király nyilván reggelire is ilyesmit fogyaszt, és ha minden igaz, ezt valami erős, alkoholos főzettel öblíti le, mert Jávor zuzmópálinka szagát is érezte az uralkodó felől áradni.

Megborzongott.

Már az is épp elég nagy baj, hogy kettesben kell töltenie a délelőttöt Algorral, aki mindenáron szeretne megbizonyosodni arról, hogy Jávor tényleg havonjáró-e, vagy csak egy hétköznapi kisfiú, aki különösen jól bírja a hideget. Már a szemét is hosszán tanulmányozta a király, és a vizsgálódást azzal zárta, hogy ez a jeges, szürkés-kék árnyalat alátámasztja a gyanút, miszerint Jávor havonjáró. Vagy legalábbis félig az. Ezt a „félig”-et Jávor nem értette: vajon mit képzelsz a király? Hogy csak az egyik lábán nem hord cipőt? Majd ő bebizonyítja neki, hogy

igenis, vérbeli havonjáró, és mindent tud, amit egy magafajta tudnia kell.

De vajon mit kell tudnia? Mit várnak most tőle, amiért a király ilyen izgatottan járkal fel-alá, miközben súlyos köpenye csak úgy lobog hatalmas természetén? A koronáján meredező agancsok minden mozdulatnál vészjóslóan rezegnek. Jávornak eddig sajnos nem sikerült túlzottan megkedvelnie az uralkodót.

Bezzeg a gyerekek sátra! Az aztán jó hely!

Igaz, hogy az itteni havonjáró kölykök tegnap este egy darabig gyanakodva figyelték, amikor megpróbált elvegyülni köztük, de Jávornak sosem kellett a szomszédba mennie egy kis bátorságért, ha épp ismerkedni vagy játszani akart. Hamarosan egy kisebb csapat vezéréként indított hadjáratot a másik gyerekcsapat ellen, és amikor már az egész sátorban takarók, szőrmék és párnák repkedtek mindenfelé, akkor a gyerekek felügyelője, egy kedves arcú, idősebb asszony halkán megkérte Jávort, hogy inkább valami más játékot találjon ki. Ő először tiltakozni akart, de aztán rájött, hogy neki most sajnos viselkednie kell, és engedelmesen leült egy prémes takaróra, ahol nyomban elkezdte szervezni a csapatát a délután hócsatához.

Lényeg, hogy egészen jól elvolt.

Igaz, néha eszébe jutott, vajon mit csinálhat most Ander és Aura, de ezek csak futó pillanatok voltak,

mert a havonjáró gyerekeknek elég sok érdekes kőből, csontból meg fából készült játékuk volt, és azokat muszáj volt sorra szemügyre venni. Szóval, csak úgy repült az idő!

Éjszakára, amikor minden gyerek visszatért a családjához, őt egy idősebb asszony felügyeletére bízták, akinek elfelejtette megkérdezni a nevét. Sebaj, előbb-utóbb majdcsak kiderül. Az éjszaka hamar elrepült, és az asszony nagyon finom reggelit készített: volt benne valami fura gomba, meg zöldes színű, főzelékszerű lé, és minden hideg volt, de a bizarr látvány ellenére is nagyon finom. Csak aztán jött egy királyi őr, és Jávort átkísérte Algor díszes sátrába. A király pedig azt mondta neki, hogy most egy kis vizsga következik, és mosolygott. Jávör úgy vélte, Algor egyáltalán nem ért a gyerekekhez, ha azzal próbálja jókedvre deríteni őket, hogy vizsgát ígér be nekik.

– Csak nem izgulsz? – dörmögte az uralkodó a mintás szőnyeggel leterített padon ücsörgő Jávornak, aki félelmében és unalmában a meztelen lábujjait tornáztatta. – Hamarosan megérkezik Gidon, és akkor elkezdjük. Hol marad már?!

Jávör felkapta a fejét. Ez a Gidon az a fickó, akit már tegnap is látott. A fekete ruhás! Na, az még a királynál is undokabbnak tűnt. Ráadásul Ander barátjánője hozzá fog menni feleségül, úgyhogy Ander teljesen feleslegesen utazott idáig.

Jávör sajnálta Andert. Nem elég, hogy hülyének kell tettetnie magát, és egész nap deszkákat fűrészel és csiszol, még a szerelmi dolga is balul sült el. Lehet, hogy jó pilóta, de a szerelem ügyében elég rosszul választott. Nem volt elég megfontolt.

De van ennél nagyobb gond is. Vajon mi fog a vizsgán történni? Mit várnak tőle? És különben is: már egyáltalán nem biztos, hogy itt akar maradni. A gyerekek érdekesekek, és az étel is finom, de a főnök egyáltalán nem szimpatikus. Kálmos mester sokkal jobb fej. És szebb a haja. És nincs ilyen rossz szaga. És biztosan Iringó is nagyon várja már. Meg a nyulak. És igen, talán Márkusnak is hiányoznak a közös, fakardos edzések. Ebben Jávör száz százalékgig biztos volt.

A sátor bejáratát tartó nehéz függöny oldalra lendült, és sietős léptekkel érkezett Gidon, a csillagász. Csupa szabadkozás és buzgó hajlongás volt az egész ember. Jávör elfintorodott.

– Bocsáss meg, királyom, de ezek az eljegyzési előkészületek... Nos, nem egyszerű dolog a nősülés! És Ingola hercegnő, az én csodálatos menyasszonyom újabb és újabb apró, de a szívének fontos kívánságokkal áll elő, amiket szent kötelességemnek érzek mihamarabb teljesíteni.

– Nem kell az unokahúgom minden szeszélyét teljesítened, Gidon! Az a lány azt hiszi, hogy úgy ugrálsz majd, ahogy ő füttyül! De ne feledd, Gidon, te

az én szolgálatomban állsz! Feltétlen hűséggel tartozol nekem, és ha utasítalak valamire, az minden nőnyafogásnál előrébb való. Megértetted?!

Jávor behúzta a nyakát. Nem volt benne biztos, de egy pillanatra úgy tűnt, mintha a fojtott hangon beszélő király haragja egy villámlácsszerű, éles fénycsík formájában egyenesen Gidonnak repült volna. Az egész csak egyetlen másodpercig tartott, de a csillagász hátratántorodott, ami csak megerősítette Jávor gyanúját. Még kisebbre húzta össze magát. Rájött, hogy tulajdonképpen fél a királytól.

Vajon miért nevezik máguskirálynak? És minek jött ide a csillagász?

Gidon, mintha csak meghallotta volna a gondolatait, feléje fordult, és rámosolygott. Volt a tekintetében valami kényszeredett, álságos kedvesség, ami Jávort arra készítette, hogy még morcosabban nézzon vissza rá.

– Ahogy parancsolod, királyom – hajolt meg újra Algor felé Gidon. – A te szavad számomra szent! Ezentúl jobban ügyelek, hogy számos kötelezettségem közül mindig a te parancsodat teljesítsem elsőként!

– Elég a szócséplésből, Gidon! Nagy kegy, hogy bekerülhetsz a családomba, úgyhogy ügyelj a tetteidre! Most pedig, kezd el végre a vizsgáztatást!

– Máris, máris – tüsténkedett Gidon, és Jávorhoz fordult. – Nos, fiatalember, akkor elsőként hadd

kérdezzem meg, tudsz-e manifesztálni? És ha igen, akkor mit, és hogyan?

Jávor eltátotta a száját. Ez most komoly?

– Nem tudom, miről beszélsz – dűnnyögte mérgesen. – Mondd el érthetőbben!

Gidon a király füléhez hajolt.

– Akkor élt ez havonjárók között, felség, amikor mi a sivatagban. A fiú látszatra ugyan havonjáró, de ha a mi népünk fia lenne, ez a kérdés nem okozna számára meglepetést.

– Túl bonyolultan fogalmazol – róttá meg Gidont a király. Aztán némi kedvességet erőltetve magára, Jávorhoz fordult:

– Gidon arra kíváncsi, Jávor, hogy szoktál-e varázsolni?

– Persze – mondta Jávor magától értetődő természetességgel. – Csak nem mindig sikerül.

Pillanatnyi csend lett. A két férfi szeme összevillant, a király felállt a trónusról, és Jávor mellé telepedett padra. Jávor észrevétlenül messzebb húzódott tőle.

– Nagyszerű – veregette meg a vállát Algor. – Gondoltam, hogy szoktál. Látszik rajtad. És mondd csak, miket szoktál varázsolni?

Jávor erősen gondolkodott. Ezek szerint a havonjárók tudnak varázsolni. Tehát neki is tudnia kéne. Kár, hogy amikor a nyulait akarta eltüntetni, nem járt sikerrel. Illetve Pamacs tényleg eltűnt, de csak

azért, mert fúrt egy lyukat a ketrece alá, és azon keresztül kiszökött a mezőre. Jávor később megtalálta. Jól le is szidta. De az nem volt igazi varázslás.

Valamit mégis muszáj volt mondania.

– Hát, például, ha akarom, akkor kicsit tudom irányítani a havat. Hogy leessen valaki fejére. Ez már varázslásnak számít?

Algor szeme felcsillant, Gidon elgondolkodva simogatta az állát.

– Tudod, Jávorka – mondta, és megint azt a meseterkelt mosolyt villantotta a kisfiú felé –, a havonjárók egy úgynevezett mágusnép. Hatalmuk a víz, a hó és a jég világára meg az ahhoz kapcsolódó dolgokra terjed ki.

– Ezt mondom én is – bólogatott némi érdeklődéssel Jávor. – Hogy tudom irányítani a havat.

A király csettintett, mire az egyik ajtónálló bedugta a fejét a sátorba.

– Hozz egy vödör havat! – parancsolt rá Algor.

A fickó eltűnt, de alig fél perc múlva már csörtegett is befelé egy nagy vödörnyi friss hóval.

– Olvaszd meg! – parancsolt a király Jávorra.

– Minek? – kérdezte Jávor. – Ebben a sátorban olyan iszonyatosan meleg van, hogy magától is nemsokára elolvad.

A sátor sarkaiban néhány fáklya fénye világított gyér pislákolással. Jávor már ettől is izzadt.

– Azt mondtam, olvaszd meg! Most! Nem azt akarom, hogy egy óra múlva legyen víz belőle, hanem hogy most, azonnal! – mennydörögte a király.

Jávort hirtelen kiverte a hideg veríték. Mit üvöltözik vele itt ez az örült? Úgy néz ki az agancsaival, mint egy futóbolond. Ráadásul ilyen ostobaságot kér tőle. Most mit tegyen?!

A vödört nézte.

Látta, sőt, valahogy érezte benne a havat. Nem tudta, hogyan, de hirtelen ott volt ő maga is a vödörnyi hó belsejében, és figyelte, ahogy a hókristályok összekapaszkodnak, mintha csak egymás kezét fognák. Közöttük tér volt, rengeteg levegő. Jávor a képzeletével be tudott bújni ebbe a kristályos, levegős barlangrendszerbe. És már azt is tudta, hogy mit kell tennie. Fel kell fűtenie azokat a járatokat.

Behunyta a szemét, és a vödörre koncentrált. A hóra, amit képes uralni az akaratával. Melegre gondolt, forróságra, tűzre. És közben a vödörbe képzelte magát. Lassan átmelegedett, egyre jobban izzadt. Hamarosan olyan érzése támadt, mintha nedves lenne az inge. Kényelmetlenül, nyirkosan tapadt a testére.

Megborzongott, és kinyitotta a szemét.

Tekintete a két férfi döbrent arcára tévedt, majd onnan a vödörre siklott, melyben tiszta, átlátszó víz kavargott lusta örvényként. Jávor csak bámulta

a vizet, az agya teljesen üres volt. Nem bírta megszólalni, és nem is nagyon akart.

– A fiú vérbeli havonjáró! Ráadásul kivételes tehetség – hallotta a bódultságon át Gidon elképedt hangját.

27. fejezet

Hölgyek

Aura elfojtott egy sikolyt. A szeme is könnybe lábadt, ezért sietve a kézimunka fölé hajolt, hogy a vörös hajzuhatag nagyjából eltakarja az arcát. Már megint beleszúrta az ujjába a varrotűt! Ráadásul vérzik is. A fehér kendő hamarosan bepirosodik, róla pedig kiderül, hogy fogalma sincs a hímzésről.

– Tartok pár perc szünetet – pattant fel, a hímzést maga mellé ejtve. – Szívok egy kis friss levegőt.

A friss levegő volt az utolsó dolog, amire most vágyott. A havonjárók sátraiban majdnem olyan hideg volt, mint odakint, és elgémberedő ujjai sem segítettek a kézimunkázásban. A hímzőfonalat például kifejezetten nehézére esett befűzni a tűbe.

Ráadásul az Ingola körül sündörgő, nemes havonjáró hölgyek szája egy percre sem állt be. Felváltva dicsérték Aura különleges kendőjét, illetve követelték, hogy a másnapi ünnepségre nekik is hímezzon pont ugyanolyat. Aura végül azt találta ki, hogy hímezzenek közösen, ő mutatja a mintadarabot, a többiek pedig próbálják meg utánozni. Úgyhogy meghitt körben ültek a vastag szőnyegen, mint az igaz barátnők, hímezgettek és cseverészttek. Aura

örült, hogy egyetlen ismerőse sem látja ebben a méltatlan helyzetben.

– Az a lényeg – magyarázta nagy komolyan a rá tapadó kíváncsi és sóvár női arcok felé fordulva –, hogy ennek a khmm... népművészetnek a lényege az egyediség és a találékonyság. Értitek? Nincs megadva, hogy hímezz például pillangót vagy virágot, hanem egyfajta... khm... izé... lelkiállapotba kerülve hagynod kell, hogy a tű vezesse a kezedet. A tű meg a cérna.

Látszott, hogy az összes nő nagyon igyekszik abba a bizonyos lelkiállapotba kerülni. Ez némelyeknek sikerült is, ők nagyon fura arcot vágtak. Aura kínjában is majdnem elnevette magát.

Hogy is tudott ekkora ostobaságot kitalálni? De a havonjáró nők vevők voltak erre az új típusú népművészetre. Már keresték is a hímzőfonalakat, és tiszta, fehér vásznat hoztak, amit gyors, gyakorlott ollócsattogtatás közepette kendő méretű darabokra szabtak. Aura látta, hogy vérbeli kézimunka-szakértőkkel van dolga. És ez nem volt megnyugtató érzés.

– Mit is mondtál, hogy hívják a népedet? Olyan érdekes a művészetetek! – kiáltott áradozva az egyik, hegyikristállyal felékszerezett hölgy. A ruhája olyan vakító fehéren szikrázott, mint a hó, amikor rásüt a nap. Aurának nem volt szimpatikus. És nem ő volt az egyetlen.

– Ööö. A népem. Nos, a népem nagyon messze él innen. Tulajdonképpen én csak úgy ide keveredtem... egy... khmm... pár éve. Amúgy mi a Föld túloldalán lakunk.

– Jó, ezt értem, de hogy hívják a népedet?

– Hát... izé. Mi vagyunk a... a... Jaj, bocsánat, köhögnöm kell, biztos megfáztam. – Hosszasan köhincsült. – Szóval, mi vagyunk a mintázók. A mintáinkról vagyunk híresek. Igen, a mintázók! De nagyon kevesen vagyunk, úgyhogy biztos nem hallottatok még rólunk.

– Tényleg nem – csóválta a fejét a fehér ruhás. – És a férfiak mit csinálnak felétek? Ők is hímeznek?

Ekkor Ingola váratlanul megmentette a helyzetet, mert langyos fűszeres italt és egy prémes takarót hozott Aurának, hogy borítsa a vállára, aztán felszólította az udvarhölgyeit, hogy csevegés helyett inkább lássanak hozzá a varráshoz, különben nem fognak elkészülni vele az eljegyzési mulatságra.

Ezzel szerencsésen elterelte a szót a különös népcsoportról. Néhány percig kizárólag Ingola és Gidon közelgő házasságkötése volt a téma. Aura hegyezte a fülét, varrt, és közben lopva rá-rápillantott Ingolára.

Úgy tűnt, a hercegnő nagyszerű színésznő. Nem látszott rajta sem düh, sem szomorúság. Higgadtan felelgetett barátnői izgatott és bosszantó kérdéseire, és csak egyszer pillantott komolyan és hosszan

Aurára, mintha azt akarná neki üzeni, hogy el ne higgye, amit hall, mert mindez csak színjáték.

– Igen, igazad van, Ella, először nem örültem ennek a házasságnak, de mostanra megváltozott a véleményem. Gidon nagy tudású csillagász, és annyira kedves hozzám! Először nem láttam túl vonzónak, de mióta jobban megismertem, szinte már bele is szerettem. Legalábbis nem sok kell hozzá – mosolygott sejtelmesen.

A hölgyek visítottak, jobbra-balra gurultak a nevetéstől, ahogy a díszes szőnyegen koszorúként vették körül a hercegnőt meg a messziről jött mintázó lányt.

– Akkor már nem is gondolsz Anderre, ugye? – A nő, aki a kérdést feltette, leginkább egy kígyóra emlékeztette Aurát. Apró szemeivel mohón leste, mit szól Ingola a felvetéshez, és szája sarkában gonoszkodó kis mosoly bujkált.

Egy pillanatarra dermedt csend lett. A varrótűk megálltak a levegőben, minden lány visszafojtotta a lélegzetét. Ingola hátradobta a haját, és a kígyópillantású nő szemébe nézett.

– Algorral nem lehet vitatkozni, ezt te is tudod, Tíria. És rosszabbul is járhattam volna. Gidon nagyszerű férj lesz. Nem kell aggódnod miattam. De köszönöm, hogy ennyire figyelsz rám!

Aura titkon elvigyorodott. Azért ez az Ingola is megéri a pénzét. És még mosolyogni is képes arra az álnok nőre. De Tíria sem hagyta magát. Valószínűleg tisztában volt vele, hogy minden szava késszúrásként hat, és épp ez volt a célja.

– Hát, egy kicsit azért mindannyian szerelmesek voltunk Anderbe, ugye tudod, Ingola? Nagy kár, hogy nem jön többé! Igaz, lányok? Olyan jóképű volt, kedves, meg humoros, meg minden... Hozzá képest Gidon... már ne is haragudj...

Ingola arca elsötétült, de ezúttal nem reagált. Ekkor szerencsére egy kövér és kancsal lány énekelni

kezdett, többen csatlakoztak hozzá, így a beszélgetésnek vége szakadt. Aura hálás volt a kancsal udvarhölgynek, hogy a dalolással őt is kimentette a további beszélgetés kényszere alól. Tény, hogy nem volt eléggé felkészült. De hogy is sejtette volna, hogy nemcsak Ingolával kell majd boldogulnia, hanem tíz-tizenöt mindenre kíváncsi, pletykaéhes, cicómára vágyó havonjáró nőt kell majd szórakoztatnia?! Ander igazán sokkal tartozik neki.

Bezzeg ő csak fűrészsel meg ostobán dudorászik a műhelyben! Ezt tényleg jól kigondolta.

Magára kanyarította prémes köpenyét, és kilépett a sátor elé. Az örök gyanakodva felmordultak, mire odavetette nekik, hogy csak sétál egy kört. A hideg szinte arcon vágta. Egy közeli sátorból gyerekek visítása, nevetgélése hallatszott. Jávor biztosan ott játszik velük. Vagy talán más programja van? Kicsit aggódott a fiú miatt.

Mögötte ropogott a hó. Gyorsan, veszélyre készülve megfordult, aztán észrevette Ingolát, aki halványkék, vékony ruhájában közeledett felé. Aura már a látványtól is majd' megfagyott. Mégis megörrült a nőnek, hiszen mióta megérkezett, még egyetlen szót sem tudtak négy szemközt váltani.

– Ki vagy te, kislány? – lépett hozzá közel Ingola. Hangja halk volt, de izgatott. – És ki az a fiú? Mi a tervetek?

Aurát mélyen sértette ez a kislányozás, de nem tette szóvá.

– A Pantherán élek – mondta tartózkodóan. Azt valahogy nem akarózt kimondania, hogy ő egy szabotőr. Legyen csak elég Ingolának ennyi. – És a fiú, Jávor is onnan jött. Otthagytátok, amikor néhány éve elvándoroltatok a hegyről. Egyedül bolyongott a szerencsétlen.

Aura kicsit élvezte, ahogy Ingola arca elkomorul.

– Szegény kisfiú – mondta. – De most már jó dolga lesz!

– Nem fogom itt hagyni – közölte szigorúan Aura. – A királyotok nem normális. Úgyhogy Jávor visszajön velem. Velünk...

– Mi Ander terve? – kapott a szón Ingola. Aura most először látta igazán feldúltnak. A szája reszketett, és erősen megragadta Aura kezét.

– Az ő terve egyelőre a rejtőzködés, mert állítólag nem látják itt szívesen. A többit pedig rám bízta. – Aura ezt olyan megvetően mondta, hogy Ingola szemében értetlen tanácstalanság jelent meg.

– De miért segítesz neki? Neked mi a célod? – A „neked”-et jól megnyomta.

Aura hallgatott. Tényleg, mi is a célja?

– Azért jöttem, hogy vigyázzak Jávorra – mondta végül. – Kicsi még, és a barátom. Nagyon szerette volna megtalálni a népét, de kötve hiszem, hogy itt

akar maradni. Holnap, veled együtt, őt is megszöktetjük.

Távolabb a sátorajtóban vakítóan szőke fej jelent meg. Tíria volt, a gonoszkodó udvarhölgy. Meglátta őket, és kecses léptekkel, sietve megindult feléjük.

– Ki kéne tervelnünk a szökést! De ott jön az a liba! Te sosem vagy egyedül? – szegezte Aura a kérdést Ingolának.

– Ne is mondd! – legyintett bosszúsan a hercegnő. – De a holnapi eljegyzés talán jó alkalom lenne... Nagy lesz a kavarodás!

– Ander is épp ezt mondta – bukott ki Aurából, aztán meg is bánta.

– Tényleg? Ezt mondta? – Ingola arca felderült, mosolygott. – Mindig is egyformán gondolkoztunk.

Ekkor szerencsére odaért Tíria.

– Haladni kéne, mintázó Tea! – szólította meg Aurát. – Gyere, mert a hölgyeknek sok kérdésük van a színválasztásról!

– Ó, a színeket ugyanolyan lazán kezeljük, mint a mintákat – legyintett Aura, de azért Tíria nyomában engedelmesen megindult a hercegnői sátor felé.

28. fejezet

Munkában a bolond

Ander lehorgasztotta a fejét, hogy ne kelljen a szánépítő főnökének szemébe néznie.

– Nem azt mondtad, hogy bírod a fizikai munkát, féleszű? Ha egyesével hordod ide a deszkákat, éjféltre sem leszünk kész! A király két nap múlva tovább akar állni innen! Addigra meg kell lennie az új szánoknak.

Ander fura, félig dúdoló, félig beszélő modorban válaszolt:

– Hmm, hmm, mindig csak a sürgés, a sürgés, a forgás, csak megy-megy a hajsza, hmmm, hmmm, sosem áll meg... sosem, sosem...

– Jól mondd, bolond! – förmedt rá a főnök. – Algornál pont ez a helyzet. – Dühösen fúj, aztán Ander mellé telepedett egy méretes rönkre, amit a fűrészeléshez használtak. – A király tényleg úgy szeli át a hegyeket, mintha megtébolyodott volna. Szerintem nem is léteznek azok a Kristályos Hómezők. De ez a nyavalyás Gidon telebeszélte a fejét... Megéri a pénzét az is! Most meg elveszi a király unokahúgát, Ingolácskát. Nem mondom, jó ízlése van annak a varangynak!

Ander keze egy pillanatra ökölbe szorult. A főnök észrevette.

– Te csak ne hepciáskodjál itt, fiam! A szemed is levedd a hercegnőről! Finom, úri hölgy az, nem ágrólszakadt hígagyúaknak való. Mondjuk, ezzel a Gidonnal sem jár jobban. Az az ember olyan alatomos, mint egy vipera.

Ander most óvatosabb volt, újra dúdolni kezdett.

– Hmmm, hmm, szép hercegnő, mér nem szólnak a királynak, hmm, hmm, trallalala, hogy a csillagász egy kígyó, tekeredő kígyó, csomót kéne kötni rája, hmm, hmmm, trallala.

– Te csak ne okoskodjál itt, Toni, vagy mi a neved! Tegnap érkeztél, aztán már itt rendezkedel az udvarban? Mit képzelsz?! Vagyis... Tudod, mit? Majd beajánllak a király mellé. Udvari bolondnak! Annak épp megfelelnél, ha-ha-ha!

Olyan jóízűen kacagott, hogy majd lefordult a főtönről. Ander szívesen rásegített volna az esésre, de nem tehetette. Sietve mérlegelte, vajon kapjon-e a főnök ötletén. Javára válna a tervüknek, ha Algor király közelében lehetne? Talán hamarabb beszélhetne Ingolával... Mert így, ahogy most van, esélye sincs rá. Jól mondta a főnök: még csak rá sem pillanthat.

A keze már nagyon sajgott. Bár soha nem ijedt meg a fizikai munkától, a mai délelőtti jócskán kivette az erejét. A régi szánok borzalmas állapotban voltak, recsegték-ropogtak, szálkásra törtek. Rengeteg

volt a tennivaló. A műhelysátorban legalább harminc férfi nyüzsgött, vitatkozott, kalapált. Egyesek a régi szánok darabokra szedésével bajlódtak, mások fát csiszoltak, fűrészelték, vagy festették a már elkészült darabokat.

Ander kedvtelve nézegette a járműveket. Meg kell hagyni, ezek a havonjárók aztán tudnak szánt építeni. Kecsesek, könnyűek, mégis teherbírók a járművek, és csak úgy siklanak a havon! Jó lehet rajtuk utazni. Maga is szívesen kipróbálná, amint egy jól idomított kutya farka mögött siklik a hófehér lejtőkön. A szánhúzó állatok körül fehér felhő kavarg, a fülébe süvít a jeges szél, oldalán ott ül a kedvese, Ingola... Vajon melyikük tartaná a gyeplőt?

De az álmodozás most nem segít. Egyelőre semmit nem haladt előre a szökési tervével, és fogalma sem volt, mit csinálhat Jávor és Aura. Vajon megállják a helyüket az udvarban?

Aura miatt kevésbé aggódott. Egyrészt ő nők köreiben tartózkodik, akik talán kevésbé veszélyesek, mint a havonjáró vadászok. Másrészt az a lány úgy hazudik, mint a vízfolyás. Hímezni ugyan nem nagyon tud, de Ander biztos volt benne, hogy sikerült feltalálnia magát.

De vajon mi lehet Jávorral?

Andert egész éjjel gyötörte a bűntudat, aludni sem tudott tőle. Ő tehet róla, hogy Jávor ilyen helyzetbe keveredett. Igaz, a kisfiú szerette volna megtalálni

a népét, de vajon most, hogy közöttük lehet, valóban elégedett? Szívesen maradna itt? Ezt jó lenne mihamarabb kideríteni. Hiszen egyáltalán nem mindegy, hogy egy, kettő vagy három embert kell-e megszők-tetni holnap, az eljegyzési szertartás forgatagában.

Ander szívébe tüskéként fúródott a balsejtelem, hogy talán Ingola tényleg hozzámegy ahhoz az emberhez. Nem szabad hagynia! Biztosnak kell lennie benne, hogy a lány még mindig őt szereti, és nem gondolta meg magát! De hogyan fog erről tudomást szerezni? Mindenképpen jó lenne néhány szót váltani Aurával. Ő talán szabadabban mozog a táborban, mint Ingola.

A mellette szuszogó főnökre nézett, aki most azal volt elfoglalva, hogy a bajszát ráncigálta ingerülten, miközben egy festéssel bajlódó fiatal fiúhoz intézett néhány barátságatlan utasítást.

– Ne úgy, te szerencsétlen! Legalább kétszer kend át! Hát mit képzelsz? És ne úgy tartsd azt az ecsetet... Ő, te nyavalyás, mindenfelé folyik a festék!

Már épp ki akarta venni az ügyetlenkedő fiú kezéből az ecsetet, amikor a sátor bejárata felé pillantott. A következő másodpercben majdnem a földig hajolt.

Ander követte a pillantását, és rémülten látta, hogy Algor király vonul be a műhelybe agancsos koronában, nyomában a gyűlöletes Gidonnal, aki olyan lekezelően mosolyog a dolgozó férfiakra, hogy az már önmagában is megért volna egy kisebb bosszút.

– Ó, minő megtiszteltetés, nagyuram, hogy ellátogatsz dolgos néped körébe! Parancsolj, nézz csak körbe, kérlek! Láthatod, jól haladunk! Az embereim mindent beleadnak, hogy az útra a legjobb minőségű, kitűnően megmunkált szánokkal váglass neki!

– Hogy tartja az a semmirekellő azt az ecsetet? – mordult fel a király. A megszeppent fiú erre újabb adag festéket csurrantott a meztelen lábfejeire. – Milyen idiótákkal dolgozol te itt? És legalább háromszor kend át, te mihaszna! Kell a védelem annak a fának!

– Ó, királyom, te a szánépítésnek is mestere vagy! – hízelgett Gidon. Körbehordta a pillantását, és szeme megakadt a lehajtott fejjel deszkákat pakoló lászó Anderen.

– Mondd csak, műhelyfőnök, hogy vált be az új ember? A féleszű, aki a fiút kísérte? – kérdezte kíváncsi lenézéssel. – Használható valamire, vagy teljesen idióta?

– Eddig elég rendesen pakolt – válaszolta a főnök, csak hogy ellentmondhasson Gidonnak. – Sőt, kiválóan. Nagyon meg vagyok vele elégedve.

– Akkor jó. Egyelőre maradhat – mondta kegyesen a király, majd hozzátette:

– Az unokahúgom meg a barátnői meg vannak veszve azért a lányért. Hogy milyen szépen hímez. Most voltam a sátorban: az a vörös hajú lány rávette őket, hogy mind varrjanak... Megáll az eszem!

A király most az elkészült szánokhoz vonult, húsos kezét végigfuttatta a szépen faragott íveken. Dicséretre nem pazarolta az idejét, de arcán elégedettség tükröződött. Elégedettség és mély tünődés.

– Mondd csak, mit szólna a fiúhoz, Gidon? Elképesztő, nem igaz? – kérdezte halkán a nyomában árnyékként osonó csillagász.

Ander felkapta a fejét. Csak nem Jávorról beszélgetnek? Vakmerően kézbe vett egy csiszoló szerszámot, és közelebb sündörgött a halk eszmecserébe merült férfiakhoz. Úgy tett, mint aki egy szántalpat csiszol simára, miközben Algor díszes palástja felé araszolt.

– A fiú őstehetség – mondta éppen a csillagász. – De vigyázz, uram! Az égitestek állása veszélyt jelez. Árulást és csalást. Mintha az a vörös leány hozná magával a bajt.

– Ugyan, Gidon! Hogy tudna engem elárulni egy hétéves gyerek meg egy csitri? Inkább azt mondd meg, milyen próbának vessük még alá a fiút!

A csillagász szemében gonosz fény villant. Kajánul megszólalt:

– Ha valódi tehetség, akkor ugyan minek neki az a sok csip-csup próba? Kezdjük rögtön a legnehezebbel! Abból majd kiderül, tényleg olyan kiváló képességű-e, vagy csak mi értékeljük túl!

Ander gerincén borzongás futott végig. Ugyan milyen próbatétel elé akarják állítani Jávort?

– Csak nem a manifesztálásra célszól, Gidon? – hallotta Algor hitetlenkedő hangját.

– Miért is ne? – fölényeskedett az udvari csillagász. – Nem lesz tőle semmi baja. Ha nem sikerül, akkor megkapja azt a képzést, ami a vele egykorú gyerekeknek jár. Ha pedig sikerül... nos... akkor majd eldöntöd, hogy mit teszel vele, királyom! De legalább tisztában leszünk a helyzettel.

Ander a királyra sandított. A marcona, szakállas arcon többféle érzelem viaskodott egymással.

– Ha tényleg ért hozzá, akkor talán megvan az utódom – mondta némi hallgatás után az uralkodó. – Mivel nincsen fiam, ezt a gyereket a sajátomként nevelem majd – már ha valóban akkora tehetség, amilyennek tűnik. Igazad van, Gidon. Tegyük egy próbát! De tartsuk titokban!

– Én is így gondoltam, királyom. Alkonyatkor kivisszük a fiút a közeli fennsíkra. Csak mi hárman megyünk. Ott majd megmutathatja, mit tud... Hé, te meg mit bámulsz?! Csak nem hallgatózol, kutyaütő?

Utóbbi kiáltás Andernek szólt, és Gidon még rúgott is felé egyet. Ander villámgyorsan a sarokba húzódott, remélve, hogy a király nem látta meg az arcát.

Úgy tűnt, szerencséje van. Az uralkodó a gondolataiba merülve ácsorgott. Az új szánt simogatta szórakozottan, aztán, mint aki álomól ébred, felhorkant:

– Haladjatok, emberek! Alkonyatkor elviszem ezt a szánt egy próbaútra. Nem kell kíséret, magam irányítom a kuttyákat. És most munkára, lusta csürhe!

29. fejezet

Hatodik beszélgetés

- Halló, tessék! Itt Kulcsár Noémi. Kivel beszélek?
- Hogy?! Mi van?
- Esetleg ha bemutatkozna... Úgy illik.
- De most ez komoly? Tényleg te vagy az, Noémi?!
- Én hát. És te ki vagy?
- Én? Hát, Aura! Kismukk telefonját hívtam. Hogyhogy te vetted fel?!
- Jaaa, persze! Mesélték a srácok, hogy újabban szoktatok dumálni. Állítólag valami nagy akcióban vagy benne egy jóképű pasival meg Jávorral. Ez tényleg igaz?
- Mármost melyik? A jóképű? Vagy Jávor?
- Hát... bármelyik. Amúgy csak akkor mondd el, ha akarsz! Nem szoktam kíváncsiskodni, van nekem elég bajom.
- Tudom, a Herc... ööö... mármint... Tudom, mindenkinek megvan a maga baja. De miért van nálad Kismukk telefonja?
- Tegnap Rozi néninél hagyta. Én meg este meglátogattam őket, mert beszédem volt Rozi nénivel, és akkor ideadta, hogy vigyem el ma Kismukkknak a suliba. Egyébként, tudod te, hogy hány óra van?

– Fogamam sincs, hogy nálad mennyi az idő. Kicsit odébb vagyok.

– Hajnalok hajnala. Na, mindegy. Szóval, ha Kis-mukk-kal akarsz beszélni, még várnod kell egy kicsit.

– Nem tudod, folytatták a nyomozást?

– A nyomozást? Ja! Valami gépeket nézegetnek ugye? Dögunalom. De miért érdekel ez téged ennyire, Aura? Mióta rajongsz te a gépekért?

– Egyáltalán nem rajongok. Nyomozok. Nekem más dolgom is van, mint hogy fiúk után futkossak.

– Elárulnád, hogy mire célsz ezzel?

– Én? Semmire, Noémi.

– A többiek pletykáltak, ugye? Vince, lefogadom. Vagy Gekko. Hát persze. Féltékenyek Marcira.

– Nem pletykáltak, csak meséltek pár dolgot. Kérdeztem, ki hogy van, és mondták, hogy te... ö... szóval... hogy van egy barátod.

– Még nem egészen a barátom. Nem is tudom, hogy az lesz-e egyáltalán.

– Állítólag nagyon jó pasi.

– Hát... igen. Figyi, Aura, te voltál már szerelmes?

– Megörültél? Én?! Dehogyan. Te viszont már voltál, Noémi! Ugye? Mégpedig Jácintba.

– Az csak olyan gyerekes dolog volt. Akkor még kislány voltam! Ez most más.

– Noémi, az az ügy Jácinttal csak pár hónapja történt!

– Igen, de akkor még nem jártam szinkronúszásra.

– Attól nőttél ilyen nagyra?

– Ne hülyéskedj, Aura! És különben is: Virág azt mondta, hogy hallani a hangodon, hogy te is bele vagy zúgva abba a fickóba, akit le akarsz leplezni. Azért ez így egy kicsit gáz, nem?

– Nem vagyok belezúgva! Majd kap tőlem Virág, hogy ilyeneket talál ki! Nyomozok utána, sőt, segíték megszöktetni a nőjét. Ennyi.

– Tényleg nem vagy belé szerelmes? Egy kicsit sem?

– Jaj, hagyd már, Noémi!

– Egy iciri-picirit?

– Nem szállnál le rólam?! Mit tudom én!

– Szóval mégis!

– Nem!

– Na jó, akkor csak egy kicsit!

– Háát... nem vagyok belezúgva, de amúgy elég vagány fickó. Persze nekem nem az esetem. Túl... izé. Túl zöld szeme van. Nem tetszik.

– Marcinak világoszürke szeme van. Barna pöttyökkel.

– Hú, de bizarr!

– Dehogyan. Nagyon is jól néz ki! Csak az a baj, hogy legalább hat lány szerelmes belé. És azok olyan lányok, akik... szóval, érted.

– Nem annyira.

– Szóval olyan menő csajok, tudod. Jó dumájuk van, meg mindig divatosan néznek ki, és mindig tudják, mit kell mondani, mert olyan lazák.

– Hát, te tényleg nem vagy túl laza, Noémi.

– Köszí, Aura.

– Csak segíteni akarok. Le kell lazulnod egy kicsit. Magasról letojni mindent, attól majd laza leszel. Érted?

– Nem, nem igazán. Te talán mindig laza vagy azzal az Anderrel?

– Én? Persze!

– Jó neked! Én nem tudok laza lenni.

– Túl komolyan veszed magad, Noémi. Túlságosan sokat foglalkozol azzal, hogy milyennek kéne lenned, és ettől totál begörcsölsz.

– Jaj, ne oszd már az észet, Aura! Elég volt nekem Rozi néni tegnapi este. Már bánom, hogy meghívtam a születésnapomra.

– Hallottam, hogy nagy buli lesz! Ne haragudj, Noémi, de szerintem Mihályt hiba volt meghívni. Semmi jóra ne számíts!

– Tegnap megmondtam nekik, hogy csak akkor jöhetnek el, ha nem tesznek megjegyzést Marcira. Rozi néni megígérte, azzal a feltétellel, ha metakommunikatív jelezheti a nemtetszését.

– Mi van?

– Szóval, figyelnem kell a mimikáját, hogy mikor néz rosszallóan.

– Ez mekkora hülyeség!

– Az. Totál be vagyok parázva, és már bánom, hogy megrendezem ezt a bulit. Ha Marci eddig érdeklődött is irántam, most már biztos, hogy fejezve menekül majd.

– És... amúgy... izé... Milyen érzés szerelmesnek lenni?

– Tényleg nem tudod?

– Hát, azért egy kicsit el bírom képzelni.

– Ander?

– Jaj, hagyd már! Jó. Oké. Lehet... Egy kicsit.
– És te tényleg segítesz megszöktetni a barátnőjét?
– Miért, mi mást tudnék tenni?! Szerinted? Van más ötleted?
– Nincs, Aura. De ez nagyon gáz. Iszonyú gáz. Nagyon szomorú vagy?
– Nem.
– Egy kicsit?
– Nem szoktam szomorú lenni, Noémi. Legfeljebb dühös.
– Ja, jó. Bocsi, Aura, de most le kell tennem. A szüleim felébredtek, és mindjárt bejön az anyukám. Még rá kell beszélnem, hogy vegye meg nekem azt a kék ruhát. A bulira.
– Akkor mondd meg, légy szíves, a többieknek, hogy kábé fél nap múlva hívom őket.
– Megmondom. És figyi! Fel a fejjel, Aura! Együttérzek... és veled vagyok... tudod, lélekben.
– Jaj, hagyd már, Noémi! Ne fáraszd! De azért köszi. Na, szia!

A terv

Aura kinyomta a telefont, kibújt a nagy szikla mögül, és visszasietett Ingola sátrába. Legnagyobb meglepetésére teljesen üresen találta. Talán ebédidő van, gondolta. Olyankor a tábor apraja-nagyja az étkezősátorba gyűlik, hogy elfogyasszák a különböző, magasan termő növények ízetlen bogyóiból, leveleiből készült, jégbe hűtött ételeiket. Ha netán sütéssel, főzéssel puhítják az ételt, fogyasztás előtt még azt is lehűtik. Aurát kirázta a hideg. Sőt, mint ha a torka is kapart volna egy kicsit. Pedig ő aztán ritkán beteg. De ebben a táborban szó szerint meg lehet fagyni!

Közelebb húzódott az egyik fáklyához, remélve, hogy kissé átmelegedhet. A gyomra korgott. Szeretett volna találkozni Jávorról, ezért úgy döntött, hamarosan átmegy az ebédlőbe. Csak először egy kicsit megmelegszik.

A nagy, homályos sátor mélyéből a beálló csendben hangokat hallott. Egy pillanatra megdermedt, aztán rájött, hogy fölösleges az óvatosság, hiszen teljes joggal tartózkodik a hercegnő lakosztályában, úgy is, mint vendég, és úgy is, mint udvari hímzőnő.

Tett néhány lépést, megkerült egy elfüggönyözött alvófülkét, és akkor meglátta őket.

Ingola és Ander egymást átölelve álltak a sátor egyik félreeső zugában. Nem vették észre, hogy nincsenek egyedül.

Aura megdermedt. Fogalma sem volt, hogy mit tegyen. Szaladjon el? Vagy szóljon nekik, hogy ennél azért óvatosabbak is lehetnének? Hirtelen kedve támadt jól rájuk ijeszteni.

– Khmm – mondta végül, és közben valami keserű mart a torkába.

A pár szétrebbent. Ingola apró, rémült kiáltást hallatott. Ander a sátorlaphoz ugrott, és lehajolt,

hogy felhajtsa a vastag vásznat. Biztosan ott lopózott be, kikerülve a bejáratnál strázsáló őroket.

– Aura! – kiáltotta Ingola. – Várj, Ander, csak ő az!

– Ja. Csak én – mondta komoran Aura. – De más is lehetett volna!

Ander felegyenesedett, és bocsánatkérően nézett Aurára.

– Igazad van. Csak egyszerűen nem bírtam ki, hogy ne lássam Ingolát! – Megfogta a nő kezét, aki hálásan bújt oda hozzá.

Aura a földet nézte.

– Nekem aztán mindegy – dünnyögte. – Igaz, én itt töröm magam, hogy ne bukjunk le, te meg felrúgsz minden szabályt, amiben megállapodtunk.

– A tervemet akartam megbeszélni veletek – mondta Ander, aki időközben ismét a régi volt. Derűlátó, határozott és elszánt. – Kitaláltam a szökés részleteit. És megint nagyon számítok rád, Aura!

– Nahát! Micsoda meglepetés! – felelte gúnyosan a lány.

Ingola hozzálépett, és megölelte.

– Nem ismerek még egy ilyen bátor lányt, Aura! Még én sem voltam soha ilyen – nevetett rá, és megsimogatta a haját. – Ha túl leszünk ezen az egészen, nem marad el a hálám. Gazdag vagyok, sok szép ékszerem van, bármit kérhetsz tőlem!

– Nem fogunk tudni túl sok mindent magunkkal vinni – figyelmeztette Ingolát Ander.

– Ó, te még nem láttál havonjáró eljegyzési ünnepséget, drágám! – legyintett a nő. – Ilyenkor a menyasszony a létező összes ékszert és csecsebecsét magára aggatja. Komolyan mondom, egy vagyonnal fogok menekülni. Csak bírjam el a súlyát a nagy futkosás közben!

– Az a helyzet, hogy az ékszereket Aurának kéne majd magán cipelnie – mondta feszengve Ander. – Arra gondoltam, hogy holnap ő lesz a menyasszony.

– Micsoda?! – Két nő meredt Anderre, úgy, mintha azt gondolnák, hogy elment a józan esze. Aura köhögött, Ingola a fejét a csóválta.

– Ezt mégis, hogy képzeled, Ander?

– A menyasszony sűrű fátylat hord az ünnepségen. Majdnem a legvégéig, nem igaz?

– Ezt meg honnan tudod? – képedt el Ingola.

– Hallottam, amikor a férfiak a műhelyben beszélgettek. Szinte mindent tudok a holnapi nap forgatókönyvéről.

Aura most kezdett felocsúdni az előbbi döbbetnetből.

– Ezt te sem gondolhatod komolyan – nézett dühösen Anderre. Most szinte gyűlölte a férfit. Menynyire kihasználja! Milyen gátlástalanul visszaél a segítőkészségével!

– Más is kitalálhatunk – visszakozott Ander. – Csak az jutott eszembe, hogy Ingolát hamarabb kiszöktetném a táborból, így utána csak Jávorra

kellene figyelnem. Mert őt is magunkkal visszük, ugye?

– Nem tudom – vont vállat durcásan Aura. – Még nem beszéltem vele. De nem hiszem, hogy szívesen maradna a nagybátyád mellett – szúrta oda Ingolának.

– Tökéletesen megértem – sóhajtott a hercegnő. – Szegény kisfiú!

Ander idegesen pillantott a sátor bejárata felé.

– Mindjárt visszajönnek az asszonyok! Akkor elmondhatom a tervemet, vagy sem?

– Mondd! – morogta kelletlenül Aura. – Bár az biztos, hogy ebből én nem fogok jól kijönni.

Ander váratlanul odalépett hozzá, és megragadta a kezét.

– Aura, te vagy a legügyesebb, legrátermettebb lány a világon! Másról nem mernék ilyesmit kérni. Mert tudom, hogy nem bírná végigcsinálni... De te... Te még erre is képes vagy! Persze, csak ha akarod.

Könyörögve nézett a lányra. Tekintetében őszinte, már-már kétségbeesett kérés tükröződött. Aura egy pillanatig csak állt, és a férfi arcába bámult, aztán elhúzta a kezét.

– Rendben. Mondd, mi lesz a dolgom!

– Csodálatos vagy! – kiáltott Ingola, és újra megölelte, de Aura ezúttal elhúzódott. Ingola csodálkozva pillantott a lányról Anderre, aztán vissza. Arcán

zavart kifejezés jelent meg, de szemében óvatos felismerés szikrája villant.

Ander a sátor bejárata felé pislogva hadarta:

– Kora délután kezdődik az ünnepség. Az emberek összegyűlnek, a király meg a főméltóságok beszédeket mondanak. Lesz ének és tánc. A lefátyolozott menyasszony is együtt ropja a többiekkel.

– Mi van?! Táncolnom is kell? Azt már nem! – topantott Aura.

– Pár egyszerű lépés – suttogta Ingola. – Egyketőre megtanítom neked. Kérlek!

– Aztán elkezdődik a lakoma, és folytatódnak a beszédek meg a táncok. Gidon felkéri leendő hitvesét egy közös táncra, aztán sorra mindenki bekapcsolódik. És ez még csak az eljegyzés – fejezte be a mondkáját Ander. – Milyen lehet akkor az esküvő?

– Ó, hát ugyanilyen, csak az négy-öt napig tart – legyintett Ingola. – Rémes.

– A nagy forgatagban kicsempészlek a táborból, és elrejtőzöl a Jégmadárban – fordult a nőhöz Ander. – Utána visszajövök, és a tömegben megkeresem Jávort. Amikor jelt adok, Aura, aki a szökésnek is mestere, otthagy csapot-papot, és menekülőre fogja. Fontos, hogy egy másik úton menj, mint én meg a fiú, hogy az üldözőinknek ne legyen egyszerű dolguk.

– Csak ennyi? – kérdezte gúnyosan Aura.

– Ezt találtam ki – mondta némileg zavartan Ander. – Tudsz jobbat? Szerintem egy idő után

mindenki felönt a garatra, és talán nem is lesz olyan nehéz dolgunk.

– Gidon soha nem iszik – mondta keserűen Ingola. – Azt mondja, attól sokkal több csillagot lát az égen, és nem tudja jól végezni a munkáját.

– Ráadásul gyanakszik is – tette hozzá Ander. – Érzik, hogy valami nincs rendben. Kiolvasta a csillagjaiból. Te is gyanús vagy neki, Aura.

– Pedig én eddig csak varrtam – mondta sértetten a lány.

A sátorba egy ór dugta be váratlanul a fejét.

– Minden rendben, úrnőm? – kiabált hátra. – Ki az ott?

– Ó, csak a ponyvát igazgatjuk. Kiszakadt valahogy – kiáltotta vissza Ingola, és úgy helyezkedett, hogy eltakarja Andert.

A férfi felemelte a ponyvát, és kicsusszant alatta. Az ór közelebb jött.

– Mindjárt küldök egy foltozót, úrnőm – mondta Ingolának. – Veszélyes így hagyni a sátorlapot. Bejöhethet valami medve, vagy egy vad, hegyi kutya. Sok ólálkodik itt, a tábor körül.

– Köszönöm, hogy intézkedsz – felelte Ingola. – Na, gyere, Tea! – tette a karját Aura vállára. – Beszéljünk egy kicsit négyszemközt mi, lányok!

– Ugyan miről? – vont a szemöldökét Aura.

– Lányos dolgokról – mosolygott Ingola. – Na, gyere már!

A kutya

Jávor fülébe csak úgy süvített a szél, ahogy Algor és Gidon között gubbasztott a mesterien megmunkált szánon. A király kezében a díszes ostor inkább csak jelkép volt, mint használati eszköz. A nyolctagú kutyafalka olyan lendülettel húzta a szánt, mintha nyulat kergettek volna.

Nem is csoda. A kutyák a mozgást szerették, a száguldást a végtelen hómezőkön, és eléggé megviselte őket, amikor egy-egy táborozás alkalmával napokat, heteket kellett néhány négyzetméteres karámokban tölteniük.

Most végre szabadok voltak!

Jávor irigykedve figyelte féktelen jókedvüket. Ő bezzeg nem érezte magát ilyen szabadnak. Úgy ült ott, beszorítva a sovány és csontos Gidon meg a jól táplált, agancsos koronájú Algor között, mint egy félénk kis veréb. De ez csak a látszat volt. Jávor nem annyira félt most, vagy ha igen, akkor is csak egy kicsit. Sokkal inkább dühös volt. Mindenre és mindenkire.

Nem ezt beszélték meg!

Haragudott Anderre és Aurára, mert már két napja felé sem néztek. Haragudott a királyra, mert folyton maga mellett tartotta, ahelyett hogy engedte volna a havonjáró gyerekekkel játszani. Haragudott Gidonra, mert újabb és újabb feladatokat talált ki a számára. Haragudott a gondozó asszonyra, aki az imént sapkát húzott a fejére, mondván, hogy a szánon utazáshoz elkel egy kis fülmelegítő.

Jávor azonnal lekapta a fejről a sapkát, mihelyt az asszony visszament a sátorba. Nagy mogorván felkapaszkodott a szánra, és várta, hogy végre megkérdezzék tőle, hogy mi baja.

De azt várhatta.

A többhetes pihenésre kárhoztatott szánhúzó kutyák induláskor hatalmas lendületet vettek, így a király fejről azonnal lerepült az agancsos korona. Jávor nem mert nevetni, pedig elég vicces látványt nyújtott, ahogy Algor és Gidon a hóban kutatnak egy letörött agancs meg az egyik kiesett drágakő után. Végül nagy nehezen megtalálták a kis szivárványos akaritot, aztán a koronát a műhelyfőnökre bízták, és Algor ezúttal óvatosabban ösztökélte indulásra a kutyafalkát. Jávor egy darabig élvezte a száguldást.

Gidon és Algor különféle tábori ügyeket vitattak meg, átkiabálva a feje felett. Jávor jobb híján a kutyák futás közben fel-le pattogó hátsó felében gyönyörködhetett, ami csak néhány percig volt érdekes,

egy idő után viszont már szédült tőle. Oké, a táj szép volt, meg minden. Hófehér lankák, szürke sziklafalak, amikre a napfény és a felhők játéka időnként egészen izgalmas színeket és árnyakat vetít. Csakhogy már fél órája elindultak, és még mindig nem érkeztek meg sehova.

– Hova megyünk? – kérdezte nyugósen.

Algor meglepődve pillantott rá, mintha csak most venné észre, hogy ő is ott van.

– Türelem, fiú! – mondta kissé megrovóan. – Egy igazi havonjáró férfi nem nyávog!

Jávor elgondolkodott azon, hogy ez vajon neki szól-e. Még sosem gondolt magára férfiként, és nem is tudta eldönteni hirtelen, hogy szimpatikus-e neki ez a szerep.

– Én még csak fiú vagyok – jegyezte meg óvatosan. – Bár már nagyfiú, az igaz.

Gidon jóízűen kacagott, és beleborzolt a hajába.

– Hallod ezt, királyom? A nagyfiú szeretne már dolgozni! Akár meg is állhatunk. Ott, ni, az alkalmas helynek tűnik!

Gidon útmutatását követve a király egy magas szikla tövébe kormányozta a szánt, és megálljt parancsolt a kutyáknak. Azok óraműpontossággal fékeztek be, és sorakoztak fel fegyelmezetten a szikla tövében. A három utazó lekászálódott a szánról. Nadrágjuk szárát térdig feltúrték, meztelen talpuk és vádlijuk a friss, fehér hóba süppedt.

Jávor nem merte megkérdezni, hogy bukfcenezhet vagy szaltózhat-e néhányat. Helyette kissé szorongva pillantott a királyra. Vajon mi lesz az a titkos, nagy feladat?

Algor levette a köpenyét, és a szánra ejtette. Szűk, vékony ruházata látni engedte kissé megereszkedett pocakját, széles vállát, tekintélyt parancsoló természetét. Jávor megszeppenve nézett rá. Gidon a kezét dörzsölgette, mint aki valamilyen kitűnő szórakozás elébe néz.

– Ide figyelj, Jávor! – kezdte a király. – Most majd elválík, hogy tényleg az vagy-e, akinek mondd magad!

– Tegnap már bebizonyítottam, nem? – kérdezte sértetten Jávor. Hogy fog a király csodálkozni, ha néhány nap múlva közli vele, hogy nem marad itt, a viszontlátásra, mert látott ő már eleget. És hogy még az inspirátoroknál is jobb szórakozás élni, mint a havonjáróknál, ahol egyfolytában csak feladatokat adnak neki.

– Bebizonyítottad, hogy ura vagy víznek és jégnek – helyesbített szigorúan a király. – De népünk legnagyobb mágusai, születési adottságukból kifolyólag, ennél többre is képesek!

– Én megleégszem egy olyan közepes mágus izével – mondta gyorsan Jávor. – Nem akarok a legnagyobb lenni. Isten ments! Utálom a versenyzést.

Gidon fura fejhangon kuncogott.

– Beijedt a kicsike – mormolta a király fülébe.

Jávor dühösen nézett rá.

– Nem ijedtem be. Csak szeretnék inkább játszani! Nem itt ácsorogni, a nagy semmi közepén! Mi nek jöttünk egyáltalán ide?!

– Amit most látni fogsz, azt általában titokban tartjuk, fiú. A mágikus műveletek nem tartoznak avatatlan szemekre – felelte a király.

– És akkor ő miért nézheti? – bökött Gidon felé Jávor.

– Én, kérlek szépen – húzta ki magát sértetten Gidon –, szintén mágus vagyok! Ha nem is olyan nagy, mint a mi hön szeretett királyunk – hajbókkolt Algor felé fordulva –, de azért tudom, amit tudok!

Algor közben további mágikus előkészületeket tett. Inge ujját feltúrta, a tenyerét egymáshoz dörzsölte, de olyan erővel, hogy Jávor azon sem lepődött volna meg, ha tüzet csiholt volna a kezéből. Nagy titokban ő is egymáshoz szorította a tenyerét a háta mögött, és dörzsölgetni kezdte. Hátha ez lesz a siker a titka!

A király most tett néhány lépést, mintha nem szeretné, hogy a jelenlévők megzavarják a koncentrációban. Megállt, és tenyerét nyújtott karral az érintetlen hó felé fordította.

– Ilyet kevesen láthatnak. Becsüld meg magad, Jávor! – szólt hátra.

– Mit csinálsz? – kérdezte elkerekedő szemmel a kisfiú. A havat bámulta.

Úgy tűnt, a király lába előtt megváltozott a mozdulatlan, fehér hóréteg. Hullámszás, remegés jelent meg a fehérségben, egyik helyen összesűrűsödött, máshol üregekké vált az anyag.

– Ezt manifesztációnak hívják, Jávor – magyarázta fojtott hangon a király. – A havonjáró mágusok olyannyira uralják a víz elemét, így a havat is, hogy képesek teremteni belőle. Amit most látsz, abból például egy szánhúzó kutya lesz... Mit gondolsz, mitől ilyen jól neveltek a kutyáink, fiam?

Jávor eltátotta a száját. A mozgó hómassza Algor tenyere alatt egy állat... igen, egy kutya formáját kezdte magára öltetni! Lett négy lába, farka, aztán füle is, és pofáján kirajzolódott a szánhúzó kutyák jellegzetes profilja. Egy darabig hóból volt még a teste, de aztán fokozatosan fehér és szürke rajzolatú bunda váltotta fel a kristályos felszínt. A kutya szoborként állt, jeges kék tekintete a semmibe révedt.

– De ez nem él – suttogta Jávor.

– Még nem – válaszolta izgalomtól elfúló hangon Gidon. Úgy tűnt, hiába látta már néhányszor, a csillagászt továbbra is lenyűgözi, sőt, babonás félelemmel tölti el a művelet. – A király most fog neki életet adni. Nézd!

Algor lehajolt az akaratával teremtett hókutyához, és háromszor végigsimított a hátán. Közben füléhez hajolva mágikus szavakat mormogott, amikből Jávor egy kukkot sem értett. A kutya váratlanul

megcsóválta farkát, és vad lihegéssel néhányszor körbefordult a tengelye körül.

Jávor nem tudta, tapsoljon és nevessen-e, vagy inkább futva meneküljön. Az egész valahogy nagyon... veszélyesnek látszott. Meg persze izgalmasnak is.

– Nem semmi! – mondta végül elismerően a királynak. Nehezére esett nyugalmat erőltetni az arcára, de félig-meddig azért sikerült.

– És most te jössz! – nézett rá kajánul Gidon. – Most majd kiderül, rendelkez-e a havonjáró mágusok ősi tudásával!

– Szinte biztos, hogy nem – szögezte le Jávor. – Szerintem ne is fárasszuk magunkat a kísérletezéssel!

A király kurta parancsára az eddig körülöttük szaglászó, hóból lett kutya most csatlakozott a társaihoz a szán mellett.

– Ő most akkor él vagy sem? – kérdezte Jávor a királytól.

– Miért, te élsz vagy sem? – nézett rá titokzatos pillantással az uralkodó. – Mindannyian teremtmények vagyunk, fiam.

– De nem ilyenek – tiltakozott Jávor. – Őt te találd ki! És ne sértődj meg, hogy ezt mondom, de szerintem egy kicsit hosszú lett az orra!

A király szívből felkacagott, Jávor vállára tette kezét, és egy érintetlen, havas területre vezette a fiút.

– Nem várunk tőled semmit, Jávorka! Csak anynyit, hogy tégy egy próbát. Ha nem sikerül, akkor visszamegyünk a táborba, és nem beszélünk róla többet.

Jávor a tegnapi vödörre gondolt, hogy mit érzett utána, amikor felolvasztotta benne a jeget. Különleges, soha nem tapasztalt érzés volt. Lenyűgöző, varázslatos és kellemes. Talán megismételhetné. Végül is csak ketten látják. De ha kiröhögik, akkor nagy baj lesz!

Dörzsölni kezdte a tenyerét, ahogy az imént látta. Érezte, ahogy átforrósodik és bizsereg. Amikor ezzel végzett, félszegen pillantott fel a mellette magasodó Algorra.

– És most? Kell mondani, vagy izé... gondolni valamit?

– Ez teljesen a mágustól függ. Van, aki szavakat, van, aki belső képeket használ. Ezt nem lehet megtanítani. Ez a képesség már születéstől ott szunnyad az arra hivatott emberben.

Jávor kinyújtotta a kezét, és behunyta a szemét. Egy ideig azt képzelte, hogy a tenyeréből láthatatlan sugarak ereszkednek a hóra, és ezek, mintha csak meghosszabbított kezek lennének, alakítani, formálni kezdik a fehér anyagot. Persze jó lenne tudni, hogy is néz ki pontosan egy kutya... úgy nagyjából fel tudja azért idézni. Egy ideig még hagyta, hogy

fejében kiélesedjen egy szánhúzó kutya képe, aztán lepillantott a lába elé.

Majdnem felkiáltott. Egy kutyára hasonlító, bár kissé sutának tűnő hősobor gubbasztott előtte. Algor halkán kifújta a levegőt mellette, Gidon közelebb lépett.

– Folytasd, Jávor! – mondta rekedten az uralkodó. – Képes vagy rá!

Jávor egy-két percig még formálta a kutyát, anélkül, hogy hozzáért volna. Nagyon nehéz volt, a hó alig akart engedelmeskedni. A kutya félig-meddig egy malacra hasonlított. Talán a füle volt a kajla, vagy a törzse túl vastag?

– Eddig bírtam – jelentette ki Jávor, amikor látta, hogy minden új, tenyerén áteresztett gondolattal csak csúnyul az a szegény állat.

– Akkor most adj neki életet! – parancsolta a király.

– Hogyan? – kérdezte idegesen Jávor. Izzadt a tenyere, a szíve majd kiugrott a helyéből. Hát ezeknek semmi nem elég?

– Azt neked kell tudnod, fiam! Rajta!

Jávor lehajolt, és háromszor megsimogatta a kutya selymes szőrét.

– Kelj fel... izé. Na! Kutyu! Most már kelj fel, ha eddig eljutottál, ne hülyéskedj! – Aztán még halkabban hozzátette:

– Ne csináld már, ezek itt engem bámulnak, te meg nem akarsz szót fogadni! Rossz kutya!

A hősobor hirtelen megrázta magát. Torkából morgás tört elő, vicsorított, és állkapcsa gyors mozdulatával Jávor kézfejébe kapott. A kisfiú felvisított, a kutya pedig vad ugatásba kezdett. Aztán nyüszítve hátrált, sarkon fordult, és a végtelen hómezőbe vetette magát. Néhány másodperc múlva már csak a felcsapó porhó mutatta, merre jár. Aztán végleg eltűnt a szemük előtt.

Jávor a kézfejét fogta, és sírt.

– Nem azért, mert fáj – szipogta. – Nem is vérzik. Csak egy kicsit. De hogy lehet ilyen buta kutya?! És akkor ő most él, vagy nem? – nézett könnyein át a két férfira.

Azok jelentőségteljes pillantást váltottak egymással.

– Majd tőlünk mindent megtanulsz – veregette meg a vállát Algor. – A legkiválóbb képzést fogod megkapni, fiam. Örülök, hogy ránk találtál, mert a te sorsod az, hogy egyszer a néped nagy mágusa légy. Mostantól az én dolgom a nevelésed, Jávor!

32. fejezet

Üzenet

Aura nem bírta tovább a vihogást, a csevegést, a kendők szakadatlan dicsérgetését. Ujjai elgémberedtek a hidegtől és a varrótű szorongatásától.

– Muszáj kiszellőztetnem a fejemet – szólt oda Ingolának. – Megyek egy kört a táborban.

– De siess vissza! – nyávogott elégedetlenül egy különösen ellenszenves havonjáró lány. – Arról volt szó, hogy segítesz! Nézd meg, már ötödször futok neki ennek a mintának.

– Jó lesz az – mondta nem túl mély meggyőződés-sel Aura.

– Szerintem ronda – duzzogott a lány.

Szerintem is, gondolta Aura. De hangosan nem mondta ki.

Magára kanyarította a bundát, és még mielőtt újabb reklamáló, kézimunkázó hölgy akaszkodhatott volna rá, kisietett a szabadba.

Egyedül akart lenni. Teljesen egyedül.

Rádöbrent, hogy odahaza, a Pantherán – bár a népes Töviserdőben él – az idő nagy részét egyedül, a hegyen bolyongva tölti. És az neki tökéletesen megfelel. Nem parancsolgat, nem akadékoskodik senki,

nincs folyamatos ellenőrzés, és ha nagyjából elvégzi, amit a tanulóktól elvárnak, akkor tulajdonképpen békén is hagyják.

Aurának hirtelen nagyon hiányzott a Töviserdő. És még jobban a Panthera.

Nem lehet igaz, hogy itt valaki mindig a nyakában lóg! Sosem értette, hogy a nők miért szeretnek naphosszat együtt ücsörögni, pletykálgatni, egymás szemébe mézesmázosan mosolyogni, miközben a háta mögött gyakran szúrós megjegyzéseket tesznek a másokra.

Neki az ilyen játszmákhoz sosem volt türelme.

És ha jól belegondol, hosszú napokon át élt kényeszerű összezártságban két szintén nem egyszerű figurával egy apró helikopterben: Jávorral és Anderrel.

Ander, hát igen.

Aura úgy döntött, hogy mégiscsak utálja. Utálja, főleg azért, mert sikerült felkeltenie az érdeklődését. Mindezt úgy, hogy közben a fickó csúnyán kihasználja őt, csak hogy együtt lehessen a barátnőjével.

Aura rémesen nagy lúzernek érezte magát. Ezt a szakkifejezést még az első küldetésén tanulta, mert a kinti világban meglehetősen gyakran használják, okkal vagy ok nélkül. Persze legtöbbször okkal.

Már többször felmerült benne, hogy egyszerűen csak nemet mond Andernek. Majd bolond lesz vásárra vinni a bőrét ezért a kényes hercegnőért!

Némi morfondírozás után azonban kénytelen volt beismerni, hogy Ingola azért annyira nem is kényes. De akkor is beképzelt! Azt hiszi, hogy ő a legszebb, meg minden. Csak azért, mert le tudott csapni egy ilyen helyes fickóra, mint Ander.

Keserűség fojtogatta a torkát, ahogy kacskaringós utakon céltalanul kerülgette a sátrakat. A táborból nem tudna észrevétlenül távozni, de tegnap látott néhány magányos barlangot a sátrak közelében. Majd behúzódik valamelyikbe, hogy egy kicsit egyedül lehessen.

Sírni azért nem fog. Dehogy.

Egy alkalmas pillanatban besurrant a legszélső sátor mögé, mely előtt izgatottan pletykáló asszonyok nagy kötegni zuzmószárról csipkedték le a fogyasztásra szánt leveleket. Megint zuzmókása lesz az ebéd. Hidegen. Brr!

Beosont az első alkalmasnak tűnő barlangba. Remélhetőleg nem tanyáznak benne vadállatok, gondolta. De a helyiség olyan apró volt, hogy ide biztos nem költözne semmilyen élőlény. Aura egy kiálló sziklaperemre ült, és csak bámult maga elé.

Arra jutott, hogy nincs mit tenni. Ezt az akciót most már végig kell csinálnia. Ander nélkül nem juthat vissza a Pantherára, így kénytelen segíteni neki. Jávort sem hagyhatja cserben. Valahogy beszélnie kellene a kisfiúval, csak hogy a király folyamatosan maga mellett tartja. Vajon miért?

Ráadásul Kismukkék sem jutottak semmire. Aurában hirtelen kellemes melegség ébredt attól, hogy újra hibáztathat valakit. Igen! Hiába képzelik magukat olyan nagy okosnak! Vince, Kismukk, Helga, Gekko... Persze. Mégsem tudtak segíteni. Rozi néniről nem is beszélve!

A telefon pittyent egyet a zsebében. Aura össze-rezzent, és kiverte a jeges veríték. Azt hitte, hogy lehalkította! Ezek szerint mégsem sikerült a művelet...

Kivette a zsebéből a készüléket, és taláalomra megnyomott rajta néhány gombot.

Egy szöveg részlete villant fel előtte. Túl gyorsan ahhoz, hogy el tudta volna olvasni, csak néhány betűt kapott el.

Egy szó részletét látta, valami priátor, vagy irátor, vagy hasonló.

Értetlenül, idegesen nyomkodta a gombokat, oda sem figyelve a folyton változó képernyőre. Aztán csak meredten bámulta a felvillanó feliratot:

„Az üzenet törölve”

Mi volt ez?

Aura szíve hangosan dörömbölt, nyirkos ujjai közül majdnem kicsúszott a készülék. Vajon miért pittyegett? És mi volt az a felirat?

Aztán emlékezetében kutatva rádöbbsent, hogy régen Vince meg Kismukk üzeneteket is irkáltak

a telefonjukon. Talán az imént ő is kapott egyet! Kapott egy üzenetet. És kitörölte.

Amilyen hülye. És lúzer!

Vajon ki írt neki üzenetet? És mit írhatott? Taláalomra nyomkodta a gombokat, és a sok érthetetlen kifejezés között próbált olyanra bukkanni, ami mond is neki valamit. De hiába. Néhány perc után elunta a nyomkodást, és dühösen zsebre vágta a készüléket. A műholdast.

Akkor majd kikövetkezteti tiszta, logikai úton, határozta el.

Először is: ki írhatott neki? Igaz, elvileg Andernek is szólhatott az üzenet, de Aura úgy vélte, a férfi nem levelezget ilyen módon. Biztos, hogy őt, Aurát akarta valaki elérni. Mégpedig minden valószínűség szerint Kismukk! Aki azóta visszakapta Noémitől a telefonját.

Kismukk valamit írt neki. Fel is hívhatná, de a fiúk azt mondták, hogy tanítás közben ki van kapcsolva a készülék. Kismukkknak talán mégis eszébe jutott valami, sőt, talán tanítás alatt kapcsolta be a telefont, és suttymban írta meg az üzenetet.

Aura nem merte visszahívni. Majd később megkérdezi, hogy mit akart.

Amúgy meg, nem tök mindegy?

Megvan! Most beugrott! Inspirátor!

Ez lehetett az a szó. Nem priátor vagy sirálytoll, hanem inspirátor.

Kismukk az inspirátorokról írt neki valamit. De miért?

Aura tágra nyílt szemmel, elrévedve bámulta a barlang nyílásában kirajzolódó fehér tájat. Az agya üres volt, mintha azt is belepte volna a puha, fehér hóréteg.

És egyszer csak, hirtelen rájött.

Rájött arra, amire sok ezer kilométerrel arrébb Kismukk is rájöhetett. Egy bevillanó szikra, ami értelmessé, kerekké tette azt, ami addig darabokban, kirakós játékként hevert a szeme előtt. És Aura végre tudta.

Hogy Ander valójában inspirátor.

Egy szökött inspirátor.

Egy áruló.

Hirtelen éles hangon felnevetett.

– Azt a mindenit! – suttogta, és szája elé kapta a kezét.

Hogy lehetett ilyen ostoba? Hogy nem jött rá eddig? A dobozok a találmánnyal, a Panthera, a havonjáró hercegnő... minden jel arra utal, hogy Ander egykor a Pantherán élt! Ott élt, de már nem térhet vissza oda.

Nem, mert valami rosszat tett. Vagyis épp most is azt teszi... Igen!

A kirakós darabok lassan, de biztosan kúsztak a helyükre. Ander feladata egy fontos találmány felfedezésének inspirálása volt, amelyet talán sikerrel

teljesített. De felülbírálta a Fejlődés Kerekének utasítását, és nem engedte, hogy a találmány napvilágra kerüljön. Ellopta, mielőtt használni kezdték volna. Valószínűleg azért, mert rájött, hogy amiben segített, az talán több kárt okoz majd, mint amennyi hasznot hajthat az emberiség számára.

Aura ingerülten söpörte félre a késztetést, hogy egy pillanatra megálljon ennél a pontnál.

Mindegy. Lényeg a lopás, a csalás, az árulás!

És ezt Ander mind-mind elkövette!

Egy áruló inspirátor – mondogatta magában, szinte örömmel forgatva a szavakat. És ő segít neki.

Egy pillanatra megtorpant a gondolatmenete, mint aki egy szikla pereméhez érkezett, egy feneketlenül mély szakadék szélére. Innen most hogyan tovább?

Jó, persze. Később majd felhívja Kismukkékát. De az még órák múlva lesz! Neki most, most rögtön kéne kitalálnia, hogy mit tegyen. Mielőtt túl késő lesz, és hercegnői eljegyzési ruhába öltözve kell bohóckodnia a havonjárók között egy iszonyatosan elenszenves vőlegény oldalán. Sőt, talán még táncolni is kell majd vele!

Már tudta is, hogy mit fog tenni. Ennyi igenis jár neki. Nem baj, ha ráhossa a frászt Anderre. Hadd bizonytalanodjon csak el, sőt, esetleg könyöröghet is neki, vagy ilyesmi...

Megy és beszél vele!

Aura Jávor meg még vagy húsz gyerek társaságában bukkant rá Anderre. Meglepte az a merészség, ahogy a férfi a hóban játszó gyerekek közé vegyült. Egy kisebb méretű szánkón húzgálta őket, egyiket a másik után. Épp Jávor volt soron. A többiek hangosan visítotak, követelve, hogy velük is tegyen egy kört a zezugos utakat képező sátrak között.

Jávort jelen pillanatban nem túlzottan érdekelte, hogy mi lesz a feladata a szökés során, sokkal inkább azzal volt elfoglalva, hogy hangosan biztassa Andert.

– Úgy, úgy, még gyorsabban, Ander! Vagyis Toni! Mindig elfelejtem. Juhú! A kanyarban lendíts ki, mint az előbb! Áááá!

Aura elnézte, ahogy Ander oldalra billentett fejjel, bután mosolyogva szórakoztatja a gyerekeket, mint holmi képzett udvari bolond.

Néhány felnőtt is megállt a közelben. Érdeklődve figyelték a játékot.

Micsoda óvatlanság, gondolta Aura. A férfi egyre inkább felhívja magára a figyelmet! Hiába az álca, előbb-utóbb valaki biztosan felismeri majd benne Ingola szerelmét.

Ander most éles kanyart tett a visító Jávorral, és a kisfiú nagy ívben a hóba repült. Aura odaugrott, hogy segítsen. Ander szeme rávillant. Jávoron látszott, hogy még nem döntötte el, sírjon, dühöngjön vagy nevensen-e. A fenekét dörgölte, ahogy feltápáskodott. Ander mellé térdelt, a hajáról söpöregette a havat.

– Figyelj rám, Jávor, nincs sok időnk! – hallotta Aura a férfi hangját.

– Túl gyorsan mentél, Ander! – kezdte szemrehányóan Jávor, de Aura rászólt:

– Hallgass, Jávor! Most mondja el a szökést. Máskor nem tudja.

Néhány gyerek közeledett, hangosan követelve a saját szánkóköriüket. Ander továbbra is suttogva hadart.

– Nem maradunk itt, Jávor. Holnap elmegyünk. Te is jössz, ugye?

– Persze – bólintott Jávor. – A király tök hülye.

– Lesz egy ünnepség. Legyél mindig a közelemben!

– És ha nem engedik? – kérdezett vissza szorongva a kisfiú. – A király meg az a Girhes, vagy kicsoda, folyton a nyakamban lógnak. Most is alig tudtam lerázni őket. Azt mondtam, hogy álmos vagyok, és hasmenésem is van.

Közben a gyerekek odaértek, és rángatni kezdték Andert. A férfi Aurára nézett, és kényszerűen feltápáskodott. Mentében még odaszólt Jávornak:

– Az ünnepségen. A közelemben!

És folytatódott a szánkózás. Aura érzelmeivel viaskodva figyelte, ahogy Ander, a futástól egyre jobban kipirulva szórakoztatja a havonjáró aprónépet. Látszott, hogy kezd elfáradni. Végül az egyik szakácsnő érkezése mentette meg, aki a gyerekeket a nagy ebédlősátorba terelte valami különösen finom csemege ígéretével. Ander kimerülten figyelte, ahogy a zsibongó csapat betódul a sátorba. Aztán megfordult, és a műhelysátor felé indult. Akkor vette észre, hogy Aura még mindig ott áll.

– Beszélhetünk? – kérdezte a lány, és a hangja egy picit megremegett.

– Persze. Egyeztessük a holnapi akciót! – bólintott Ander. Megtörölte a homlokát, körülnézett. – Most nem figyel senki. Úgy tűnik, ebédelnek.

– A holnapi akció – vette át a szót Aura – egy kicsit sántít, Ander. Nem sok kedvem van hozzá ugyanis. Tudod?

Ander eltátotta a száját. Aura a keserőséget és a bosszú titkos örömét egyidejűleg érezte. Olyan volt az egész, mint egy lavina: ha már elindult, nem lehetett feltartóztatni.

– De hát... – Ander szemét az égnek emelte, mint aki épp ráébred, hogy miután negyven kört futott szánkóval, most még egy hisztis kamasz lányt is kezelnie kell. – Aura, azt hittem, ezt már megbeszéltük!

Aura karba fonta a kezét, száját gúnyos mosolyra húzta.

– Totál hülyének nézel, ugye? Az összes titkodat megtartod magadnak, közben elvárod, hogy az életemet kockáztatva segítsek neked!

– Nézd... Tudom, hogy nagy kockázatot vállalasz. De hát... valahogy haza akarsz jutni, nem igaz?

– Most zsarolni akarsz? – nézett rá villámló szemmel Aura. – Tudom a titkodat, Ander! Szökött inspirátor vagy. Tolvaj és áruló! Elloptál egy találmányt, és a Völgyben törölni fogják a nevedet az Inspirátorok Könyvéből! Ez a legnagyobb szégyen, ha jól tudom!

Ander testtartása hirtelen megváltozott. Mint-ha kapásból tíz centit zsugorodott volna. Továbbra is elkerekedő szemmel bámult Aurára, de pár másodperc elég volt neki, hogy összeszedje magát, és döntsön.

– Oké, kislány. Okos vagy. Láttam én azonnal. De most rá vagy utalva a segítségemre. Ugye érted?

– Persze – mondta Aura fölényesen. Egyszerre volt kedve sírni és kiabálni. – Persze hogy nem foglak elárulni! Mert csak akkor tudok hazajutni, ha elviszel. Csak azt akartam, hogy tudd, nem vagyok hülye! Látom, hogy az egész életed egy nagy hazugság. Csodálom, hogy ez az Ingola egy ilyen... ilyen... sunyi... és... és... megbízhatatlan fickóval kezd!

Elsírta magát.

Ander csak állt, és bámult rá. Teljes értetlenség tükröződött az arcán.

– Figyelj, Aura! – kezdett bele némi szünet után. – Ha tudnád, hogy milyen gép darabjait rejtettem el, talán egy kicsit megértenél engem. Igen, inspirátor vagyok. Segítettem egy borzalmasan okos vagy inkább okosan borzalmas találmány létrehozásában. De az utolsó pillanatban rájöttem, hogy nem engedhetem napvilágra kerülni...

– Felülbíráltad a Fejlődés Kerekét! Mit gondolsz, ki vagy te?! A Jóisten? – vágott közbe dühösen Aura.

Ander elmosolyodott.

– Akár örülhetnél is neki, Aura. Így egygyel több győzelem jutott a szabotőröknek, nem igaz?

– Az árulókat mindenütt megvetik – közölte el-lentmondást nem tűrően a lány.

Ander vállat vont.

– Nem fogok itt vitatkozni veled. Mondd, mit akarsz! Döntsd el: segítesz vagy sem?

Aurára kijózanítóan hatott ez a szenttelen hang. És bántóan is. Úgy tűnt, Ander magasról tesz a véleményére. Neki csak az számított, hogy segíti vagy akadályozza-e a továbbiakban a tervét.

– Ne félj, nem foglak beköpni – mondta gőgösen. – Egyelőre nem.

Ander viccesen meghajolt.

– Igazán megtisztel, hölgyem.

Még mosolygott is. Aura érezte, hogy megint és sokadszor is vesztésre áll a fickóval szemben. Valahogy elment a kedve mindentől, még a harctól vagy a büntetéstől is.

– Nem is Alexander a neved – mondta tűnődve. – Az L. E. Ander valójában az inspirátori neved. Összeolvasva Leander, ugye?

– Előtted tényleg nincsenek titkok, Aura. Akkor mi lesz? Megszökünk holnap?

– Persze. Naná! És a Leander egy virág, ugye? Ismerek a Völgyből egy fiút, őt Jácintnak hívják. A jácint is egy virág.

Jácint említése most valahogy jólesett neki. Mint ha csak egy barát jelenlétét érezte volna maga mellett. Pedig sosem voltak ők ketten igazi barátok.

– Kisfiú volt még Jácint, amikor én elhagytam a Völgyet – mondta Ander. – De ügyes fiú. Azóta biztosan volt már küldetésen is... – merengett elgondolkodva.

Aura felnevetett.

– Hát, a család tőle sem állt éppenséggel távol – mondta. – Iratot hamisított, hogy küldetésre melessen. Úgy látszik, ezek a virágnevű inspirátor fiúk valahogy mindig letérnek a becsületes útról.

Gúnyosan mondta, mintha némileg újra rátalált volna a régi hangjára. Arra, ami mostanában úgy hiányzott neki. Mióta mindenféle fura, elbizonytalanító gondolatai és érzései támadtak.

A közeli műhelysátorból a főnök dugta ki a fejét.

– Hát ott vagy? Ja, a testvéreddel csevegsz? Gyere, fiam, mert át kéne rakodni néhány deszkát! Néhány százat – tette hozzá vigyorogva.

Ander grimaszt vágott, aztán odaintett neki, hogy mindjárt megy.

– Holnap – mondta halkán Aurának. – Tedd, amit Ingola mond! Felkészít, hogyan zajlik az eljegyzési szertartás. Először kiviszem őt és Jávort a géphez. Érted pedig visszajövök.

– Nem kell – mondta váratlanul Aura. – Elintézem egyedül.

– De... – Ander hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

– Megvagyok a segítséged nélkül is – mondta Aura, és most a korábbinál még erősebb gyűlöletet érzett. – Azt hiszed, nem tudok egyedül megszökni? Elég, ha hazaviszel a gépeden, és ennyi. Aztán felejtjük el egymást, oké?

– Több százan lesznek körülöttem! – vitatkozott kétségbeesetten Ander. – Ne csináld a műsort, Aura! Visszajövök érted, és kész!

– Na, mi lesz már? – kiabált a főnök. – Dolgozni vettünk fel, Toni! Nem pletykálokodni!

– Vedd úgy, hogy a bátyád vagyok! – vetette oda mentében Ander. – És hallgatnod kell rám.

– Ingola meg a nővérkém, ugye? – kérdezte gúnyosan Aura. – Ugyan már! Hagyjatok engem békén!

Sarkon fordult, és Andert faképnél hagyva befutott a sátrak közé.

Hetedik beszélgetés

– Halló, itt Aura!

– Na, jó is, hogy hívtál, kincsem! Itt vagyunk, próbálunk. Mihályom, vedd fel ezt a cicanadrágot! Tes-sék?! Mi az, hogy nem?

– Tudunk beszélni? – A háttérben Aura visító röhögést hallott, aztán egy fuldokló hangot, talán Gekkoét.

– A legjobbkor hívsz, Aura, épp színházi főpróbát tartunk. Csak Mihály bá' sajnos nem hajlandó belebújni a jelmezébe.

– Ami egy úgynevezett cicanadrág-tette hozzá némi undorral Vince.

– Magyarul leggings – hallatszott egy lányhang a távolból.

– A leggings nem magyarul van, Virág – közölte Helga.

– Ugyan, drágáim, ne perlekedjete! A leggings magyarra fordítva cicanadrág, és kész.

– Mióta tu... tud angolul, Ro... Ro... Rozi néni?

– Mukkocska, ne vitatkozz velem, szívem! Inkább vedd föl azt a lófejet, amit a régi irhakabátomból varrtam neked. Te leszel a Mihály lova!

– Mé... mé... mért nem jár gyalog?

– Ő egy lovag, csillagom. Ő fogja megmenteni a buta leányt, aki még nem tudom, ki lesz, de Virágocskára gondoltam.

– Miért pont rám?!

– Nem is tudom, szívem... egyrészt mert lány vagy. Másrészt pedig... khmm... úgy véltem, Helgácska talán túl okos lenne a buta lány szerepéhez.

– És én?!

– Na, ne pityeregj, angyalom! Te is okos vagy, persze. De valakinek akkor is el kell játszania a naiv leányzót, aki bedől Gekkoécska mézesmázos szavainak.

– Megmondtam, Rozi néni, hogy én nem leszek szívtipró! Ne is tessék erőltetni!

– Pedig egész jóképű lehetnél, kisfiam. Pláne, ha megfésülködnél. Na, várj csak, már hozom is! Egy kis hajlakk csodákra képes!

– Amúgy jól vagy, Aura? – hallatszott a készülékből Helga fáradt hangja. – Mizujs?

– Nem, egyáltalán nem vagyok jól – mondta dühösen Aura. Úgy érezte, ezek itt csak a saját hülyeségeikkel vannak elfoglalva, ahelyett hogy neki segítenének. Na de, ki szokott neki segíteni? Senki. Akkor meg mit csodálkozik?

– Te írtál nekem, Kismukk? – vágott a közepébe.
– Csa... csak egy ö... ötlet volt.
– De egész jó ötlet. Bár az üzenetet véletlenül kitöröltem, azért rájöttem, hogy mit akartál. Igazad volt. Ander egy szökött inspirátor. És tolvaj is.
– Fú, de romantikus! – áradozott Virág.
– Melyik? – horkant föl Vince. – A szökött? Vagy a tolvaj?
– Ööö. Egyik sem. Mármint... mindkettő. Vagyis...
– És? – vette át a szót Helga. – Elmondtad neki, hogy rájöttél?
– El – mondta komoran Aura. Még mindig felkavarta, ha arra a bizonyos beszélgetésre gondolt.
– Először kicsit megijedt, hogy bemártom, de mondtam, hogy nyugi, segítek neki, mert az a célom, hogy Jávorral együtt hazajussunk a Pantherára.
– Mi van Jávorkával? – kíváncsiskodott Rozi néni.
– Mihályom, ne haragudj meg, de lehet, hogy egy kicsit ki kell tömni a vádliánál! Most valahogy olyan nyeszlett.
– Jávor állítólag nagyon érzi a havonjáró mágiát – mondta Aura tudomást sem véve a jelmezpróba nehézségeiről. – Csak nem szimpatizál az itteni főnökséggel.
– De nem fogják egykönnyen elengedni, ugye? – vont a következtetést Helga. – Hogy fogtok ennyien megszökni?

– Ne is mondd! Két részletben. – Aura hangja még komorabbra váltott. – Holnap lesz Ingola hercegnő eljegyzése. A menyasszony ilyenkor lefátyolozva jelenik meg a szertartáson. Andernek az a nagyszerű ötlete támadt, hogy amíg ő kicsempészi Ingolát és Jávort a táborból, én játsszam el a fátyol mögé bújt hercegnő szerepét.

– Szerepcsere, a régi trükk – mondta lesajnálóan Vince. – Jobb nem jutott eszetekbe?

– Eddig nem. Pedig gondolhatod, mekkora kedvem van egy ronda vőlegénnyel táncolni egész este.

– Te tudsz táncolni, Aura? – csodálkozott Gekko. Aztán vidoran hozzátette: – És lehet, hogy meg is kell majd csókolnod!

– Arról szó sem lehet! – fortyant föl Aura. – Ingola az elmúlt két órában megpróbálta megtanítani nekem a havonjárók hagyományos eljegyzési táncát. De mindig bejött valaki a sátorba, és amúgy is... egész este mezítláb kell majd lennem, és... és... utálok táncolni!

– Pedig, drágám, a tánc... Ó, Mihályom! Nem gondoljátok, szíveim, hogy egy táncos betétet is berakhatnánk a Noéminek szánt műsorba? Amikor Mihály megmenti Virágot a gonosz Gekkótól, mind beszaladnátok, és előadnátok egy nagy, közös és boldog menüettet. Frappáns befejezés lenne! Finálé, azt hiszem, így mondják szaknyelven.

– A menüett nem lovagi tánc, Rozi néni – szolt közbe okítóan Helga.

– Persze, kislányom, más is lehet. Tangó, szamba, rumba, nekem aztán mindegy. Lényeg, hogy a zárókép – így mondják, ugye? – kellőképp hatásos legyen. Noémicske ekkor már sírni fog, mint a záporosó...

– Szerintem is – dünnyögte Gekko. – Kínjában zokog majd. Herceg Marci pedig fejvesztve menekül ebből az örültekházából, és többé szóba sem áll Noémivel.

– Akkor végül is eredményes lesz az akció – mondta Aura, aki egy pillanatra nagyon szeretett volna inkább köztük lenni, talán még szerepet is vállalt volna a színdarabban, csak ne kelljen holnap eljegyeznie magát Gidonnal.

– Rozi mama szabotál! Ez az akciónk neve!

– Ugyan miket hordasz itt össze, Vincécske! Nem szabotálok én semmit. Csak megmentem Noémicskét egy csúnya érzelmi szívmelegsakadástól.

– Ne áltasd magad, Rozália! A buta copfos már rég elhatározta, hogy a vigyorgó, kancsal ficsúr a szerelme. Ha a fejed tetejére állsz, akkor sem tudod ezt megakadályozni.

– Jó, de ha elolvassa mellé a *Kisokos kisbutáknak*-ot...

– Én tegnap este kiolvastam, Rozi néni! – lelkenedett Virág. – És aaaannyira jó volt!

– Na ugye! Látod, Mihály? Mondom én! Ez kell a leányoknak! Úri nevelés, bölcsesség, élettapasztalat,

szelíd szóval átadva, pár hasznos konyhai praktika-val körítve. Azt a részt is áttekintetted, szívem, ami a szódabikarbóna felhasználási lehetőségeivel foglalkozik?

– Jaa. Azt. Ööö. Azt pont átugrottam – dünnyögte Virág.

– Pedig azt nem szabad kihagyni! – pirított rá Rozi néni.

– Akkor hogyan tovább? – kérdezte Vince. – Tudunk még neked segíteni, Aura?

– Nem hiszem – válaszolta a lány. Bár nem akarta, a hangját elkeseredés itatta át. – Most már totál magamra vagyok utalva.

– Hogyhogy? Ander nem megy érted vissza, hogy segítsen a szökésben? – kérdezte elképedve Helga.

– Vissza akar. De én nem engedtem.

– Miért nem? – kérdezte legalább négy döbbszere hang egyszerre.

– Csak. Mert. Mit kell ezen ennyit rugózni?! El-döntöttem, és kész. Majd megszököm egyedül! Örület, hogy mindenki meg akarja mondani, mit csináljak! Nem is ragozom tovább... megyek a dolgomra.

– De, Aura, várj! Várjál már!

– Majd még jelentkezem. Na, helló!

Előkészületek

Ingola a hercegnői sátor egyik félreeső zugában suttogva magyarázott Aurának. Távolabb egy sereg havonjáró hölgy ruhákat próbált és ékszereket csereberélt egymással. Hangjuk túlfűtött izgalomról árulkodott, időnként vita hangjai csaptak magasra.

– Ez lesz a ruhád – mutatta Ingola. – Szép, ugye?

– Ilyen vékony?! – Aurát már a látványtól is kilelte a hideg.

– Figyelj, Aura! – Ingola sajnálkozva simogatta meg a lány karját. – Bírd ki, kérlek! Utána valahogy kárpótolunk a rengeteg szenvedésért. Soha nem láttam még senkit, aki ilyen fiatal és ilyen bátor volt egyszerre!

Aura akarata ellenére sem tudta utálni a hercegnőt. A kedvesség, ami áradt belőle, nem volt megjárt. Őszintén úgy viselkedett vele, mintha a nővére lenne.

A sátor bejárata körül némi mozgolódás támadt, és kisvártatva maga Algor király jelent meg két testőrrel és Jávorról a nyomában. A kisfiú azonnal Aurához rohant, és nagy hévvel megölelte.

– Ez a király bolond! Szökjünk meg azonnal – mondta jó hangosan, aztán pillantása Ingolára tévedt, és a szája elé kapta a kezét.

– Előtte nyugodtan beszélhetsz, Jávor – mondta Aura. – Holnap együtt szöktök el innen.

De aztán mégsem beszélhettek nyugodtan, mert a király az agancsos koronájában éppen feléjük tartott, és rövidesen hosszú eszmecserebe bonyolódott unokahúgával az eljegyzés részleteit, a felszolgált ételeket és az ünnepi programot illetően.

Aura távolabb húzta Jávort.

– Megértetted, amit Ander kért tőled? – kérdezte sürgetően.

– Persze – mondta a kisfiú. – De Ander nem ért semmit. Még hogy legyen a közelében! Hogyan?! A király folyton maga mellett tart. Mert tudta te azt, Aura, hogy nagyon tehetséges havonjáró mágus vagyok?

– Naná, sejtettem – dünnyögte a lány. Aztán némi érdeklődéssel kérdezte:

– Szóval, kiálltad a próbát?

– Hát, igen. Vagyis majdnem. Csináltam hóból egy kutyát, csak elszaladt. Előtte meg is harapott, aztán már húzta is a csíkot. Gidon azt mondja, azóta valószínűleg atomjaira esett szét. Vagyis hópelyheire, mert abból készítettem. Azért nem vagyok semmi, ugye, Aura?

A lány ebből nem sokat értett, de jóváhagyólag bólintott.

– Holnap is nagyon ügyesnek kell lenned, Jávor. Még ha a király maga mellett tart is, az ünnepség forgatagában találj rá alkalmat, hogy Ander közelbe kerülj. Mondd azt Algornak, hogy táncolni szeretnél!

– Én?! De hát én utálok táncolni, Aura!

– Nem baj! Valahogy el kell távolodnod a királytól. Menj az ünnepi sátor kijáratához! Az örök biztosan mulatozni fognak, és néhány kupa ital után már nem lesznek annyira éberek.

– És te? Te is jössz majd, Aura?

A lány nagyot sóhajtott.

– Utánatok megyek, jó? Ne aggódj miattam! A Jégmadárnál találkozunk! Ügyes legyél, ahogy eddig, Jávor!

Megpuszilta a kisfiú feje búbját, aztán meghallgatott néhány kedélyeskedő mondatot Algortól.

– Látom, pásztorleány, ügyesen beilleszkedtél az úri hölgyek közé! Szavamra, majdnem olyan csinos vagy, mint a havonjáró asszonynép! – vetette oda nagylelkűen.

Aura nem igazán tudta, hogyan fogadja bókot. A havonjáró ünnepi ruha, amit az imént ajándékba kapott, kellemetlenül szúrta a sok csipkével. De tényleg jól állt, és Aura a tükörbe pillantva úgy vélte, hogy a teremben tulajdonképpen senki nem kelhet

vele versenyre. Talán csak Ingola. De vele valahogy nem volt kedve versenyezni.

Alázatos arccal a királyra mosolygott, aztán buzgó pakolászásba kezdett, mint egy igazi, kincset érő hercegnői cseléd lány.

A király Jávor és az örök kíséretében távozott, a sátor lassan elcsendesedett. A hölgyek egy része a saját sátrába vonult, a hercegnő és legközelebbi udvarhölgyei pedig elfoglalták kis, elfüggönyözött hálófülkéiket. Aura is bevonult a saját kuckójába, de előtte magához vett még néhány takarót, mert az éjszaka hidegét már szinte a bőrén érezte. Kicsire kucorodott, magára húzott néhány prémet, és igyekezett semmire sem gondolni.

De nem jött álom a szemére. Mi lesz holnap? Mi lesz, ha elvétí a táncot, vagy butaságot mond, vagy Gidon rájön, hogy nem is Ingola hangját hallja a fátyol mögül? Mi lesz, ha a férfi tényleg meg akarja majd csókolni?

Aura összerázkódott. Pffuj!

És hogyan fog elszökni?

Lehet, hogy kár volt összevesznie Anderrel. De most már mindegy. Talán nem kellett volna visszautasítani a segítségét. Másrészt egyedül ügyesebben el tud szökni, mint ha ketten vannak! És igenis, be fogja nekik bizonyítani, hogy amíg Ingolát segíteni kell a szökésben, addig ő egyedül is végigviszi a veszélyes akciót. Mert ő nem olyan kis... gyenge virágszál.

A másik oldalára fordult, fejében tervek és szorongó gondolatok kergették egymást. Ingola majd az ő ruháját veszi fel, és a haját egy kendő alá rejt. Az ő kendője alá. Elvegyül a tömegben, és egy óvatlan pillanatban Anderrel és Jávorról kiszivárognak a sátorból. Ő meg ott marad egy csomó idegennel, és tovább játssza a szerepét. Később majd azt mondja, hogy kimegy átöltözni, vagy ilyesmi. Akkor ruhát vált, amit előre kikészít magának, és volt hercegnő – nincs hercegnő! Ingola-Aura már nem tér vissza az ünneplők közé.

Igen, valahogy így kéne zajlania. Csak legyen alkalma elhagyni az ünnepi helyszínt!

A sátorlap túloldalán halk motozás hallatszott.

Aura egy darabig fülelt, aztán rosszat sejtve távolabb húzódott a hang forrásától. Remélhetőleg nem valami ronda hegyi rágcsáló. Vagy vadállat. Vagy ilyesmi.

Felült, és figyelt.

A sátorlap egy picit megmoccan. Halk, surrogó hang hallatszott, aztán az alig derengő homályban egy papiros sarka bukkant fel a sátorponyva apró nyílásában.

Egy üzenet!

Léptek dobogó zaját hallotta, majd távolabbról néhány ór számunkérő hangsúlyát. Aztán halk, éneklő beszédet, amely mintha szabadkozna:

– Toni sétál, Toni nem tud aludni, trallala, szeret Toni csillagot nézni nagy hegyek fölött.

Ander!

Aura remegő kézzel kapott a papír után. Hallotta, ahogy az örök utasítják Andert, hogy azonnal térjen vissza a sátrába, és ne kóboroljon éjszaka a tábor területén.

Amikor végre minden elcsendesedett, kikémlelt a függöny mögül. Ingola lakosztálya csendes volt, semmi nem mozdult. Aura a gyertyák tárolására szolgáló ládához osont, majd visszaszaladt a kuckójába. Fényt gyújtott, és kihajtotta papírt. Szája kiszáradt az idegességtől, a keze reszketett. Ezt olvasta:

„Aura, ne haragudj rám! Tudom, hogy túl sokat kérek tőled. Ma elrejtettem egy gyerekszánt egy erős szánhúzó kutyával a tábor kijáratától száz méternyire, a vízesés után, a nagy, kiugró szikla tövében. Azzal menekülj holnap a Jégmadárhoz!

A kutya neve Orkán, eddig nem vették észre, hogy eltűnt.

A.”

Aura újra és újra elolvasta az üzenetet. Próbált valami egyértelmű dolgot érezni, de sehogy sem sikerült. Sokáig bámulta a sebtében leírt szavakat, aztán

türelmetlen mozdulattal megtörölte az orrát, és a gyertya lángjába tartotta a papírt. Megvárta, amíg elég, aztán visszafeküdt a takarói alá.

– Szóval Orkán – motyogta. – Szuper.

36. fejezet

Jávor dicsekszik

A havonjáró gyerekek társaságában Jávor kezdett igazán feloldódni. Az eljegyzés reggelén a királynak annyi teendője és rendelkezni való ügye akadt, hogy nagylelkűen megengedte, Jávor gyakorlás helyett a kicsik sátrában töltsse a szabadidejét. Éppen nagyszabású csata folyt, a kimenetele pedig egyelőre kétségesnek tűnt. Igaz, a Jávor által vezetett csapat egyre jobban előrenyomult, a sátor sarkába szorítva a Norik nevű fiú által vezetett, párnákat és szárított zuzmót dobáló ellenséges sereget.

A felügyelő asszonyok próbálták ugyan megakadályozni a további hadműveleteket, de valahogy senki nem figyelt rájuk. Egy repülő párna végül leverte az asztról az odakészített tízórait, mire az egyik asszony hangos rikácsolásba kezdett. Ez vetett véget a harcnak, mielőtt Jávor végképp győzelemre vihette volna a seregét Norik ellen.

A két hadvezér némi fejmosás után, nagy egyetértésben, törökülésben gubbasztva tízóraizott a földre terített abroszon sorakozó finomságokból. Már a délutáni nagy hócsatát tervezgették, amikor Noriknak eszébe jutott valami.

– Jaj, hát mégsem tudunk ma csatázni! Ma lesz Ingola kisasszony eljegyzése!

– Ó, tényleg! – Jávor csalódottságot érzett. – Tényleg, és én ráadásul... – Elharapta a mondatot.

– Te ráadásul mi? – kíváncsiskodott Norik.

– Semmi, semmi. Ez titok.

– Azonnal mondd el! – förmedt rá Norik. – Titkolózni nem szabad!

Jávor körülnézett. A többiek távolabb játszottak vagy ettek, a kislányok babáztak. Igazából már

tegnap megkedvelte Norikot, mert jó hadvezér, és látszik, hogy szorult belé némi ész és ügyesség.

– De nem mondd el senkinek?

Norik feszülten kíváncsi pillantása kárpótolta Jávort a félbehagyott játék okozta keserűségért.

– Hiszen barátok vagyunk! – kiáltott fel méltatlankodva Norik.

Jávor előtt egy pillanatra megjelent Aura arca, és ez a képzeletbeli kép szigorúan összevonta a szemöldökét. Úgy érezte, talán túlmélt egy határon.

– Bocs, Norik, de mégsem mondhatom. Van, aki nem örülne neki – mondta sajnálkozva.

– És ha megesküszöm, hogy senkinek nem árulom el? – próbálta puhítani Norik.

– Akkor sem. – Jávor úgy érezte, hogy ő most egy igazi jellem, bár egyúttal azt is átélte, hogy igazi jellemnek lenni unalmas és fárasztó.

– Akkor én sem mondom el neked az én titkomat – ravaszkodott a kis havonjáró, és a Jávoréhoz hasonló hideg, kék szeme csak úgy ragyogott a viszszavágás diadalától.

– Neked is van titkod? – kérdezte elbizonytalanodva Jávor. – Mivel kapcsolatos?

– Csak akkor mondom el, ha te is elmondod, hogy a tied mivel kapcsolatos.

Jávor gondolkodott. Ugyan mi baj lehet belőle, ha nagyjából megemlíti a titkát?

– Azzal kapcsolatos, hogy akarok-e egyáltalán havonjáró lenni – bökte ki végül. – Na, és most te is mondd el a tiedet!

– De hiszen havonjáró vagy! – kerekedett el Norik szeme. – Ez nem kívánságműsor!

– Jó, de nem úgy. Mármint... Szóval, lehet, hogy az vagyok, de attól még nem muszáj részt is vennem benne... vagyis... na, hagyd, már, Norik! Ennél többet tényleg nem mondhatok! És mi a te titkod?!

– Jó, akkor én is csak a felét mondom el. Annyit, hogy van egy szerelmem – bökött a lányok felé a fejével. – Viszont azt nem mondom el, hogy ki az.

Jávor a lányok felé pillantott. Vállat vont.

– Jó. Akkor ne mondd el! Megyünk játszani?

De Norik már nem akart játszani, hanem kisvártatva kabátot húzott, és elhagyta a sátrat. Jávorban megmocant valami titkos rossz érzés, de aztán elhessegette magától. Norik biztosan megkeresi a szüleit, vagy a konyhasátorhoz megy, hogy a délutánra szánt ünnepi csemegéből kunyeráljon. Biztos csak erről van szó!

A további események azonban végül a balsejtelmét igazolták. Kisvártatva ugyanis egy magas havonjáró ór lépett be, és kedves hangon ugyan, de azért határozottan szólította fel Jávort, hogy menjen vele a királyhoz.

Akkor már tudta, hogy nagy a baj.

Az uralkodót egy rakás udvari ember gyűrűjében találta. Épp az ünnepi palástját igazították méretre, és a fejdísz egy még látványosabb darabra cseréltek. Gidon álnok arccal sündörgött a király körül, és felváltva hízelgett, és osztotta a jó tanácsokat.

– Felség, meg kell mondjam, pompás látványt nyújtasz. Ha egyszer elértük a Kristályos Hómezőket, és végre új hazára lelünk, messze földön híres uralkodó válik belőled!

– Csak érnénk már el! – morogta Algor király. – Néha az az érzésem, hogy a tájolásaidba valami hiba csúszik, Gidon!

– Türelem, felség! A jelek biztatók. Hamarosan megtaláljuk! De nézd csak, itt van ez a kis rosszcsont! Ejnye-bejnye!

A kis rosszcsont, vagyis Jávor a király előtt állt, és úgy érezte, hogy most aztán nyakig benne van a pácban. Legjobb védekezés a támadás, jutott eszébe, ezért dühös arccal megkérdezte:

– Miért kellett idejönnöm? Azt mondtad, játszhatok!

Algor előrehajolt, és a máskor nyájas, kedélyes arcon most fenyegető düh jelei mutatkoztak.

– Nagyot csalódtam benned, fiam! Azok után, hogy milyen jó voltam hozzád, te ugyan miféle alattomos terveket forgatsz a fejedben? Ki vele! Ne hazudj!

Jávor tudta, hogy felesleges mellébeszélni: Norik tényleg elárulta őt.

– Nem forгатok én semmit. Csak azt mondtam, hogy izé... hogy még nem biztos, hogy havonjáró mágus akarok lenni.

Gidon harsányan felnevetett, Algor viszont nem volt humoránál.

– Tehetség vagy, sőt kiemelkedő képességű – mondta villámló tekintettel –, ugyanakkor az is látszik, hogy valaki alaposan félrenevelt. Neked büszkének kéne lenned arra, hogy itt lehetsz. És hogy én vettelek a kegyeimbe!

Az „én”-t olyan hangsúllyal ordította, hogy minden jelenlevő azonnal térdre ereszkedett, és hajbókolni kezdett a trón körül. Egyedül Jávor maradt állva. Félig reszketve, félig dühösen bámult fel a nagy emberre.

– Nem tarthatsz vissza! – kiabálta sírva. – Ha nem érzem itt jól magam, akkor igenis elmegyek!

– Nem mész sehova! – csapott a király nagy tenyerével a trónszék melletti asztalkára. Egy díszes kupa ívesen lerepült, az udvari népség serényen kapkodott utána.

A király Gidonra pillantott, vett egy nagy levegőt, és hangnemet váltott.

– Jávor, fiam, én nem igazán szeretem a hisztis kölyköket. És ma különben sem érek rá ezzel foglalkozni. Nem tudom, mit forgatsz a fejedben, de

a saját érdekedben az ünnepség ideje alatt jobb, ha biztonságba helyezlek. Nehogy eszedbe jusson valami butaságot csinálni!

– Például nekivágni egyes-egyedül a végtelen hómezőknek – susogta egyetértően Gidon.

– Pontosan – vakkantott a király. – Ezért itt az ideje, hogy megismerkedj a mi kis Eufrozinánkkal. A kedves mackóval, aki jól képzett gyerekfelügyelő, sőt, felnőtteket is bátran rábízhatunk, mert még soha senki nem szökött meg tőle.

– Miféle mackó? – rémült meg Jávor. Úgy érezte, már így is túl sok mackót látott életében. Némelyiket szívesen elfelejtette volna.

– Jávor, kérek, ne vedd nagyon a szívedre a dolgot! – mosolygott mézesmázosan Gidon. – Hőn szeretett királyunk csak a javadat akarja. Kicsit elgondolkozatsz ma azon, mennyivel jobb is közénk tartozni, mint idegenekkel bolyongani a nagyvilágban.

– Én nem bolyongok! A Pantherán élek! – kiabálta Jávor.

– A Panthera, ugyan! – kacagott Gidon. – Az a hegy úgy eltűnt, mintha soha nem is létezett volna.

– Én tudom, hol van! És mások is... – beharapta a száját.

– Csakugyan? – hajolt az arcához Gidon. – Mit szerettél volna mondani, Jávorka?

De több szót ezután nem tudtak belőle kihúzni. Jávor érezte, hogy iszonyú nagy bajt csinált. Ander

és Aura nagyon ki fognak akadni, és biztosan le fogják ordítani a fejét. Mondjuk, nem sok lehetőségük lesz rá, ha őt most bezárják valami medvével.

A valóság azonban még ennél is rémesebb volt. Még csak be sem zárták, ugyanis nem volt rá szükség. A korábbi katona ezúttal egy barlanghoz kíséerte, melyhez udvarként sziklák által határolt kis terület tartozott. A katona bekísérte Jávort a kis fürkébe, melyen még csak zárható ajtó sem volt, csak egy keskeny nyílás. Kis csomagban ételt hagyott ott neki, és a lelkére kötötte, hogy mostantól ne hagyja el a helyét, amíg érte nem jönnek. Majd egy másik, vasráccsal elzárt barlangnyíláshoz lépett, és dárdáját előrszegezve, fél kézzel kinyitott egy lakatot. Aztán sietve kihátrált az udvarból, egy nagy deszkakapuvval zárva le azt.

Jávor dühödt kétségbeeséssel kukucskált kifelé a barlangból, és akkor meglátta.

Egy megtermett örvös medve cammogott ki fújtatva a szomszédos üregből. Ő volt Eufrozina. Majdnem akkorának tűnt, mint a hajók, amiket Jávor mostanában a szigeten látott. Az állat lassan, komótosan lépkedett. A levegőbe szimatolt, és bődült egyet. Aztán egyenesen Jávor kis cellája felé vette az irányt.

A nyíláshoz lépett, beszimatolt. Jávor rémülten tapadt a hátsó falhoz, és még sikítani sem volt ereje. Az állat hatalmas teste lehetetlenné tette, hogy

beférkőzzön a barlangba, de úgy tűnt, talán nem is érdekli annyira Jávor. Némi szaglászás után ott hagyta, és fel-le járkált az udvaron, néha-néha bődült egyet. Sötét bundája, mellkasán a fehér sávval minden lépésnél vastagon hullámzott, mázsás léptei alatt csikorgott a hó.

Jávor tudta, hogy a szökésnek befellegzett.

Tíria

Aura mezítláb állt a sátor közepén a gyöngyökkel kivarrt, halvány krémszínű ruhában. Termetre ugyan alacsonyabb volt Ingola hercegnőnél, de a fátylat tartó magas fejdísznek köszönhetően a különbség nem volt feltűnő. Ingola az imént az összes lányt kiküldte a sátorból, mondván, hogy szeretné, ha kizárólag új barátnője és udvarhölgye, Tea segítené az eljegyzési készülődésben.

A lányok nem titkolt, gyűlölködő pillantásokat vetettek Aurára, akit nem csupán betolakodónak láttak, de rongyos ruházata és nem elég kifinomult, illedelmesnek aligha mondható stílusa miatt meg is vetettek. Aura ugyanis nem rejtette véka alá a véleményét, ha megkérdezték tőle, hogy tetszik a hímzésük, és akkor sem hízelgett elég meggyőzően, amikor egymás ünnepi ruházatának dicsérgetésére került sor.

A lányok távozása után, amikor senki nem látta, Tíria visszaosont a hercegnői sátorba, és csendesen elhelyezkedett a legszélső hálófülke függőnye mögött. A következő percekben pedig lélegzetét

visszafojtva figyelte, miféle nagyszabású árulás zajlik a szeme előtt.

– Nos – lépett ki Ingola Aura egyszerű, megviselt ruháiban az öltözőfülke függőnye mögül –, itt az ideje, hogy én is valami ünnepi álcát öltsék magamra. Nem gondolod, hercegnóm?

– De, gondolom – hallatszott egy fojtott hang a sűrű fátylaszövet mögül. – Képtelen vagyok felfogni, hogy lehet ezt kibírni! A lábam majd lefagy, a fejem viszont mindjárt meggyullad ettől a hús réteg túltól!

– Ilyen a hercegnők élete – sóhajtott Ingola, és megveregette Aura vállát. – Te legalább el vagy takarva. Nekem viszont fedetlen arccal kell úgy tennem, mintha valaki más lennék. Ez elég nehéz egy olyan zárt közösségben, ahol mindenki nagyon jól ismer. Mégis, mit csináljak?!

– Ragasszunk kötést az arcodra! – javasolta Aura, egy pillanatra fellebbentve sűrű fátylait. – Ha kérdezik, majd azt mondod, hogy beverted a fejedet.

– Nem is rossz ötlet. Egy jó nagy kötés még a hajamat is eltakarná.

Az elkövetkező órában Ingola hercegnő teljes elcsúfításán dolgoztak elmélyülten. Tíria nem akart hinni a szemének. Ahogy kilesett a függöny rései közül, egy havonjáró hercegnőt és egy rongyos, csavargó lányt pillantott meg, akinek arcát sérülések

éktelenítették. És senki nem mondta volna meg, hogy valójában nem azok, akiknek látszanak.

Egy alkalmas pillanatban, amikor a készülődők nem figyeltek, Tíría a bejárathoz lépett, és elhagyta a sátrat. Arcán elgondolkodó kifejezés honolt. Oda sem figyelt, amikor barátnői a nevét kiabálták.

– Hagyjatok, dolgom van! – vetette oda, és némi töprengés után Gidon sátra felé vette az irányt. Bár pontosan nem értette, mi is volt az, amit látott, de annyit azért sejtett, hogy csalásnak, árulásnak, vagy lehet, hogy még annál is nagyobb gazemberségnek volt most szemtanúja.

Szája gonosz kis mosolyra húzódott. Valójában soha nem szerette Ingolát. Utálta, hogy mindig ő az első, ő a szép, a körülrajongott, a mindenben nagy-szerű! Ők, többiek pedig épp csak úgy pislákolnak mellette, mint halovány csillagok a Hold ragyogó fénye mellett. Nem igazság!

Mindez pedig kizárólag azért van így, mert Ingola Algor családjába született. Ugyan! A királynak már akkor ki kellett volna tagadnia a hercegnőt, amikor Ingola szóba állt azzal az idegennel. Azzal az Ander nevű fickóval.

Tíría megtorpant. Agyában emlékképek villantak fel, de mihelyt utánuk kaphatott volna, már szerte is foszlottak. A tábor közepén állt, és maga sem értette, miért bámulja merően a közeli műhelysátrat. Valami odavonzotta a tekintetét.

Pedig az emberek már javában gyülekeztek az ünnepi helyszínen, a király hatalmas fogadásátrában. Vidám zene szólt, a gyerekek futkostak, majd kiugrottak a bőrükből izgalmukban. Asszonyok tá-lakat és kondérokot cipeltek, férfiak a legszebb ün-nepi gúnyájukban, nagy hangon viccelődve vonultak a királyi lakhely felé.

A műhelysátor ajtajában felbukkant egy alak.

Na, igen, a félnótás. Tíría elgondolkodva figyelte, ahogy a fickó bicegve, magában dúdolván, fejét jobbra-balra ingatva követi az ünnepségre vonuló tö-meget. Figyelte, és egyszerre érezte, hogy a rejtvény, ami eddig sehogy sem akart összeállni a fejében, most minden apró részlettel egyre világosabb lesz.

Elmosolyodott, és Gidon sátrához lépett.

– Itt vagy, csillagász uram? – kiáltott be.

– Ne zavarjon senki! – válaszolta bentől egy dü-hös hang. – Az eljegyzésemre készülök, ha valaki nem tudná!

– Pedig ez biztos érdekelne, Gidon uram! Tíría va-gyok, a te egyik jóakaród. Híreket hoztam a csodás menyasszonyodról. Fontos híreket.

Pillanatnyi csend támadt, aztán egy parancsoló hang azt kiáltotta:

– Gyere be! De ajánlom, hogy tényleg fontos legyen!

Tíría eltűnt Gidon sátrában, a tömeg pedig újabb hullámokban rohamozta meg az eljegyzé-si helyszínt. Maga a király fogadta az ünneplőket.

Méltóságteljesen, pompázatos ruhában és fejdíszben köszöntötte az elébe járulókat, ajándékokat vett át, kegyesen megeresztett egy-egy tréfát, és a rémült gyerekeknek barackot nyomott a feje búbjára, amittől néhányan azonnal elsírták magukat.

Szóval minden úgy zajlott, ahogy annak egy eljegyzési ünnepen zajlania kell.

A bolond fickó a sátor bejárata körül sündörgött. Többen is megpróbálták rávenni, hogy menjen be bátran, neki is jut a lakomából, de ő csak azt hajtogatta, hogy a testvérét várja. Hamarosan csatlakozott is hozzá a lány, akire viszont alig lehetett ráismerni. Fél arcát kötés takarta, a fedetlen részeket pedig kék-zöld foltok éktelenítették. A sajnálkozó vagy vidor kérdésekre csendesesen, leszegett fejjel válaszolt. Azt állította, hogy nemrég sétálni indult, de egy csúszós szakaszon hasra vágódott, és beverte a fejét. Erre többen is sajnálkozni kezdtek, néhány fiatal nő arcán azonban több volt az elégtétel, mint az együttérzés.

Pedig igazán különleges, egyedi mintázatú kendők borultak a női vállakra, egy messzi, idegen táj és ismeretlen kultúra egzotikumát árasztva magukból.

– Minden a terv szerint halad – súgta Andernek Ingola, mikor végre elcsendesült körülöttük a zsivaj. – Aura készen áll! Igazi hercegnő.

– Van egy kis gond – suttozta Ander.

Ingolának magasba szökött a szemöldöke.

– Micsoda?! – kérdezte rémülten.

– Jávor – motyogta Ander. – Az előbb hallottam. A munkások azt beszéltek, hogy a király bezáratta a fiút. Valami medvéhez vagy mihez.

– Jaj, ne! – kapott a fejéhez Ingola. – Ez nagyon rossz hír, Ander!

– Megoldjuk!

Ander szokásos optimizmusa inkább csak Ingola megnyugtatóására szolgált. A férfi érezte, hogy ez a szökés egyre gyengébb lábakon áll. De akkor sem hagyhatják magára Jávort!

– Szóval, mi ez a jegesmedveügy? – kérdezte.

– Nem jegesmedve – csóválta a fejét Ingola. – A tábor egyik elkerített részén él Eufrozina, az örvös medve. Ő őrzi a foglyokat. Már ha vannak. Lomha állat, de nagyon vérszomjas is tud lenni. Aggódom Jávorért. Csak nehogy kijöjjön a barlangból!

– Biztosan túl sokat beszélt – sóhajtott Ander. – Az a kisfiú egyfolytában dicsekszik.

– Mindegy, most már nincs mit tenni – felelte Ingola. – Hamarabb kell megszöknünk, még a lakoma előtt. Akkor talán van esélyünk őt is kiszabadítani.

– Viszont akkor még éberek az örök is – morfondírozott Ander. – De már nincs idő tervezgetni. Úgy kell csinálnunk, hogy elsőre minden sikerüljön. És akkor ott van még Aura is! Nagyon dühös rám? – pillantott Ander Ingolára.

Ingola elmerengett.

– Hogy dühös lenne rád? Nekem nem is mondta. Miért dühös? Amúgy meg, ő mindig morog valamiért, nem? Nekem csak annyit mondott, hogy szánál fog menekülni, amit te készítettél elő neki.

– Ezt mondta? Akkor jó – nyugodott meg némileg Ander.

Aztán már nem tudtak többet beszélni, mert egy szívélyes asszony hatalmas tálca jeges süteményt tolt az orruk alá, és beterelte őket a sátorba. A két testvérnek álcázott szerelmespár elvegyült a nyüzsgő, tarka, zajos tömegben, és igyekeztek egy kijáráshoz közeli asztalnál helyet találni maguknak.

A vidám zene elhalkult, hogy aztán fennkölt és ünnepélyes dallamra váltsanak át a muzsikosok. A sátor bejárata közelében a tömeg kettévált, és utat adott a bevonuló uralkodónak. A király balján gyöngyökkel kivarrt, elegáns eljegyzési ruhában a karcsú, lefátyolozott hercegnő vonult a terembe udvarhölgyei gyűrűjében.

Minden készen állt a nagy ünnepre.

Aura keze nyirkos volt, a lábujjai viszont elgémbe-
redtek a hidegtől. A mellette lépdelő király egyfolytá-
ban dörmögött neki, amire igyekezett kurta, egy-két
szavas feleleteket adni.

– Látom, Ingola, angyalom, hogy nagyon ideges vagy! Nyugodj meg, drágám! Nem is találhatnál Gidonnál jobb férjet! Ő a legokosabb ember az udvarban, és emellett igen hűséges alattvalóm is!

Ja. Egy igazi talpnyaló, gondolta magában Aura.

– És remélem, azóta kiverterd már a fejedből azt a ficsúr, aki miatt annyit sírtál. Gidonnak a haja szála is többet ér nála!

Hát... pedig Gidonnak nincs is sok haja, gondolta Aura.

– Különböben pedig, nagyon reménytelen a fiú, akit azok a csavargók hoztak ide. Ha összeházassodtatok, magatokhoz vehetnétek a gyereket, és a felügye-
lem mellett nevelhetnéd őt, Ingola.

Jávor nevelése kész főnyeremény lehet, gondolta Aura.

– Mi van, miért nem szólsz egy szót sem? – kérdezte némi nehezteléssel az uralkodó. – Így meg

vagy illetőde, kislányom? Vagy még mindig duzzogsz? – Némileg haragosabb tónusban folytatta. – Elvárom, hogy ne rontsd el az ünnepséget! Ez a te nagy napod! A tiéd és Gidoné! Mulass, ahogy az egy havonjáró hercegnőhöz illik! Meg ne lássam, hogy egész este úgy kornyadozol, mint egy kiszáradt zuzmó!

Aura kihúzta magát, és kipréselt magából egy „igen, Algor”-t, ahogy arra Ingola tanította. A hercegnő szerint, ha semmi mást nem mondana, akkor is el tudná így tölteni az estét lebukás nélkül a király társaságában, feltéve persze, ha nem kell levennie a fátylat.

Közben a gazdagon feldíszített és minden földi jóval megrakott asztalhoz értek. Algor az asztalfőn fogalt helyet, Aura-Ingola mellé ereszkedett, és a sűrű fátyolszöveten át aprólékosan tanulmányozta a termet, a tömeg elhelyezkedését és a legkedvezőbb menekülési útvonalakat. Remélte, hogy évésre csak később kerül majd sor. Fátyollal az arca előtt ugyanis nehéz lenne teljesíteni a feladatot. Elhessegette magától a nyomasztó gondolatot, és inkább tovább kémlelte a helyszínt.

Sajnos a kijárat túl messze van! Igaz, van még ideje. Először Ander és Ingola szöknek meg, ő csak akkor tűnik majd el, amikor már mindenki felöntött a garatra, vagy magával ragadta a mulatság és tánc heve.

Addig viszont viselkednie kell. Sőt, lehet, hogy nyitótáncot kell majd járnia azzal a borzalmas Gidonnal. A férfi Aura minden megvetését kivítva: a természete alattomos és hízelgő, a mozgásán látszik, hogy egész életében csak szánon húzatta magát, és kizárt, hogy valaha is gyalogolt vagy harcolt volna. Na, és a beszéde! Aurát talán az a behízelgő, ájtatos modor idegesítette a legjobban, ahogy a férfi a hercegnőhöz beszélt. Közben a kezét minduntalan a nő vállára, derekára tette. Aura úgy érezte, ha ez a Gidon csak hozzáér, azonnal behúz neki egyet.

Márpedig ezt nem szabad. A szökésig muszáj úgy tennie, mintha az eljegyzésébe beletörődő hercegnő lenne.

De ez nehéz lesz. Főleg a tánclépések miatt. Ugyanis nem annyira emlékszik már, hogy is követték egymást pontosan.

Közben a zshivaj abbamaradt, a király felemelkedett a székéből, és cifra körmondatokkal tűzdelt ünnepi nyitóbeszédet mondott. Volt abban minden: ígéretés, hogy a havonjárók népének sorsa hamarosan jobbra fordul, hogy a csillagok üzenete az, hogy hamarosan rálelnek a Kristályos Hómezőkre, ahol végre letelepedhetnek, és méltó várost emelhetnek maguknak, aztán még arról is beszélt, hogy Ingola házasságával újra erőssé válik az uralkodói család, hogy ő, Algor mennyire várja már a születő utódokat, és ha ez még nem lenne elég, utalt arra is,

hogy a szerencsés módon ide keveredett havonjáró kisfiú igazi mágustehetség, és ha megfelelő nevelésben részesül, akkor a népnek végre újra lesz majd máguspapja. Persze nem most. Majd úgy tíz-tizenöt év múlva.

Aura felkapta a fejét. Hogy micsoda?! Jávor mint máguspap? Ez hirtelen sok volt neki, félre is nyelte a jégbe hűtött gyümölcslevet, amiből az imént óvatosan kortyolt egyet a tüll mögött, és köhögni kezdett. Az egyik felszolgáló asszony szolgálatkészen odaugrott hozzá, és megragadta a fátyla szegélyét, hogy felemelje, és megkérdezze, minden rendben van-e. Aura gyorsan elkapta a karját.

– Hagyd csak, jól vagyok! – krákolta könnyes szemmel. Még az hiányzik, hogy leleplezzék!

De Jávor üggye nem hagyta nyugodni. És hol van egyáltalán a kisfiú?

– Hol van most a fiú? – fordult rosszat sejtve Algor egyik testőréhez. – Sehol nem látom.

– Az örvös medve vigyáz rá – vigyorgott a férfi. – Ha jól tudom, a gyerek nem viselkedett elég szófogadóan. De néhány nap a barlangban, és minden rendben lesz – röhögcsélt.

Aura szívébe jeges rémület markolt. Jávort valahova bezárták! Szemével Andert és Ingolát kereste. A bejárat közelében, ugrásra készen várakoztak. Aura nem tudott nekik jelt adni, hogy sürgős mondanivalója lenne. Vagy talán már ők is tudják? Ölébe

ejtett keze remegett. Ha Anderék most elhúzzák a csíkot, rá marad a feladat, hogy kiszabadítsa Jávort. Csakhogy ő nem tűnhet el észrevétlenül! Talán ha visszavenné a rongyos ruháit... talán akkor nem keltene akkora feltűnést. De azokat most Ingola viseli!

Észre sem vette, hogy a király hozzá beszél.

– Jól vagy, kislányom? Miért nem válaszolsz?

– Elnézést... – suttogta Aura. – Elgondolkodtam.

– Nem is csoda – fordult tréfálkozva a király a körülöttük ülőkhöz. – Nagy az izgalom! Egy ilyen nyalka legény, mint ez a Gidon... Bizony, jó férjet találtam neked, Ingola!

Aura inkább nem is válaszolt. Helyette némán figyelte, ahogyan a kijárat közelében a két rongyos alak centiről centire araszolva kerülgeti az öröket, akiknek figyelmét magára vonta az egyik főnemes tréfás ünnepi beszéde.

– Már csak a vőlegény hiányzik! – kiáltott fel valaki a tömegből, miután elcsendesedett a beszédet jutalmazó taps. – Hol lehet?

– Ott jön! – hangzott a kiáltás.

Aura látta, hogy Ander és Ingola már nincsenek a helyiségben. Pár pillanattal azelőtt osonhattak ki. Megjelent viszont helyettük egy hórihorgas alak: a szerencsés vőlegény, Gidon. Ünnepi ruhájában úgy festett, mint egy cirkuszi bűvész, Aura legalábbis annak látta. De a tömeg elismerő morajjal

nyugtázta a csillagokkal kivarrrt köpenyt és a vállára vetett értékes prémeket.

Gidon arca szokatlanul feszült volt. A mézes-mázos kifejezés ezúttal hiányzott róla, helyette elszántság és mintha harag villogott volna a tekintetében. Aurában megmoccant valami balsejtelem. Valami nincs rendben... Pedig eddig minden a terv szerint haladt! Jávort leszámítva, persze.

– Gyere, Gidon, foglalj helyet az oldalamon! – hívta kegyes mosollyal bérencét a király.

Gidon azonban megállt a helyiség közepén, és kis meghajlással egyenesen a lefátyolozott menyasszonyhoz intézte szavait.

– Engedd meg, felség, hogy a mai csodás napon először a menyasszonyommal táncoljak egyet!

A király felvonta a szemöldökét, de aztán megenyhült arccal intett a zenészeknek:

– Legyen, ahogy kívánod! Kezdjétek!

Aura, mintha álomban mozogna, révetegen felállt, és megindult a terem közepe felé. Most nem szabad kiesnie a szerepéből. Gidon a kezét nyújtotta felé, és a mosolya továbbra is meglehetősen nyugtalanító volt. Amikor odaért hozzá, átfogta Aura derekát, és a zene sodró ütemére lendületes, gyakorlott lépésekkel pörgetni kezdte.

Aura inkább csak sejtette, nem tudatosan tette meg a tánclépéseket. Áldotta a hosszú ruhát, mely legalább némileg eltakarta csetlő-botló lábát. De érezte, hogy

mozgása így is hagy némi kívánnivalót maga után. Ahogy pörgött, csodálkozó és gúnyos arcok folytak masszává a szeme előtt. Gidon pacsulitól bűzlő közelsége pedig kifejezetten embert próbáló volt.

A férfi egyszer csak megtorpant, és felkiáltott:

– Milyen dolog az, hogy nem láthatom a csodálatos hitvesem arcát! – Gyors mozdulattal felhajtotta a fátylat, Aurának utánakapni sem maradt ideje. Ott állt, fedetlen arccal több száz havonjáró gyűrűjében. Mindenki őt nézte.

Egy tizedmásodpercig tartott a bénultság.

Ahogy felhördült a tömeg, Aura már ugrott is. Jobb ötlete nem lévén, a hosszú asztalra lépett föl,

és poharakon, sült húsos tálakon, édességeken át-gázolva rohant a kijárat felé. Az emberek ordítottak, a gyerekek visítottak, edények csörömpöltek körülötte. Akkora volt a fejetlenség, hogy egészen jó ütemben tudott haladni a kijárat felé. Gidon azonban túloldította a hangzavart.

– Öröket állítottam mindenhova! Nem fogsz kijutni, áruló!

Most már a király is magához tért. Felordított, és parancsszavakat harsogott.

– Hol van Ingola? – üvöltötte magából kikelve. – Kerítsétek elő!!!

Aura látta, hogy a kijárat előtt az örök összezárnak. A tömeg fenyegetően nyomult feléje. Ráébredt, hogy elzáródott előtte a menekülés útja. Gidon valahogy rájött a tervükre. Mást kell kitalálnia. Gyorsan!

A ruhája redőiben megbúvó tőr után kapott. Még jó, hogy magára szíjazta. Közben egy nagydarab testőr már mászott is utána az asztalra. Aura a fejdíszéért nyúlt.

– Kapd el! – kiáltotta, és úgy suhintotta a testőr felé a fátyollal ékesített koronát, hogy a férfi védekezésül kénytelen volt egy pillanatra megtorpanni, hogy ne az arcát találja el a súlyos fém. Aura leugrott az asztalról, és egy maszatos arcú kisgyerek mögé ugrott.

– Menj egy kicsit arrébb, jó? – vetette oda neki.

– Én neked szurkolok! – kiáltotta neki a kislány, és úgy helyezkedett, hogy útját állja az üldözőknek.

Aura a sátorlaphoz ugrott, és egyetlen hasítással méteres nyílást vágott rajta. A tenyere élet felsértette a hasadó anyag, de nem törődött vele. Kicsire húzta magát, és egy bukfencsel kigurult a hóra. Aztán rohant. Az egyik sátorba be, másikból ki vagy tucatnyi alkalommal, míg el nem halkult mögötte az utána-nyomuló örök lármája.

– Átkutatni a tábor! Átfésülni minden sátrat! – hallotta távolabbról a dühödt parancsszavakat.

Akkor már egy méretes hordóban gubbasztott a konyhasátorban. Valamilyen savanyított étel készítésére használhatták, mert bár most üres volt, mégis fullasztóan tömény szagot árasztott.

De nagyobb baja is volt ennél.

Hol lehet Jávor? – tűnődött idegesen, miközben csíkokat tépett le az alsószoknyájából, és beburkolta velük vörösre dermedt lábfejét.

Hóvarázs

Eufrozina, az örvös medve egy húscafatot tépkedett erős fogaival, és közben elégedett, morgó hangokat hallatott. Jávor a barlangból figyelte. Alapjában véve szerette az állatokat, de Eufrozinát most szívből utálta. Miért van itt? És miért ilyen nagy? És különben is: hogy eszik?!

Az örvös medve nem zavartatta magát a rosszalló pillantásoktól, kedélyesen csámcsogott tovább. Jávor a sziklatörmelékből és jégoszlopokból formált kerítést méricskélte. Nem is olyan nagyon magas. És nincs is annyira messze. Ha el tudna odáig rohanni, egykettőre átmászna rajta, még mielőtt ez a nagy, tohonya medve észbe kapna.

Igen ám, de észrevétlenül kéne odáig eljutnia. A hó viszont túlságosan ropog. Eufrozina pedig, bármilyen butának tűnik is, szemmel tartja őt: időnként a barlang irányába sandít, sőt, az előbb még morgott is. Jávor ezt nagyon rossz néven vette, ezért a feje fölül letört egy jégcsapot, és a medve felé célzott vele. A kis jégdarab épp a medve orrán pattant. Meg sem kottyant neki az ütés, mégis akkorát bömbölt, hogy Jávor rémülten hátrált barlang-zárkája hátsó falához.

Kezdett elege lenni. Jól magára hagyták a nagyok! Ander talán annyira élethűen játszotta a bolond szerepét, hogy esetleg tényleg megőrült időközben. Az az Ingola meg csak egy hercegnő. Nem valószínű, hogy ért a meneküléshez vagy mások kiszabadításához. És szinte biztos, hogy fél a medvéktől.

Aura? Talán benne még bízhatna egy kicsit, de vele meg az a baj, hogy nagyon kiszámíthatatlan. Egyszer kedves, máskor undok, és különben is, ha jól értette, van más dolga is ebben a mai szökésben. Valami ruhacsere, vagy mi! A nők folyton a ruhákon gondolkoznak, annyira idegesítő! Ráadásul egyikük sem tudja, hogy ő most pontosan hol is van. Valahogy fel kéne hívnia magára a figyelmet.

Adhatna például füstjeleket. Már ha lenne tűzgyújtó eszköze, de nincs. Kiabálhatna, sírhatna. De valószínűleg csak egy havonjáró őr jönne ide, és lehet, hogy a medve sem értékelné a műsort.

Nincs mese, saját magának kell kiszabadulnia.

Még jó, hogy ő egy igazi havonjáró, ezért sosem ijed meg, sosem esik pánikba, és mindig van egy jó ötlete. Legalábbis így kéne lennie. Igaz, például most sincs így. Mert őszintén szólva nagyon is fél, legszívesebben sírna, és egyáltalán nem jut eszébe semmi.

Jávor lekuporodott a barlang hideg padlójára, és elpityeredett. Ugyan mit ér a havonjáró mágia, ha a celládat egy örvös medve őrzi? Ráadásul Eufrozinának hívják. Micsoda név!

Eufrozina végzett az ebéddel. Most fejét ide-oda lóbálva rótta a köröket az udvaron, léptei nyomán hó porzott. Végül megállt egy nagyobb, befagyott pocsolára emlékeztető folt előtt. Egy szabályos, kör alakú lékhez hajolt, majd szörnyű hangos és Jávor szerint teljesen lefetyeléssel csillapította a szomját.

Jávor a jeget nézte a medve talpa alatt. Mit is mondott az a hernyó Gidon?

Valami olyat, hogy a havonjáró mágusok a hó, a jég és a víz urai, ezt az elemet képesek a maguk szolgálatába állítani. Mindenféle alakokat tudnak formálni belőle, és egymásba változtatják az állapotukat.

Jó, jó, de mire jó ez az egész? Hó, vagy víz, vagy pára – ugyan mit számít?

Jávor csapongó képzeletében váratlanul felmerült egy érdekes kép. Azt látta, hogy a kis tó jégpáncélja váratlanul megolvad a medve talpa alatt, és Eufrozina beletoccsan abba a befagyott tavacskába, amin jelenleg tartózkodik. Képzeletében még a dühös medve bömbölését is hallani vélte.

Igaz, gondolta, hogy Eufrozina egykettőre kimászna egy ilyen nyamvadt kis pocsolából. De a meglepetése talán eltarthat addig, amíg ő futva eléri a sziklakerítést. Az egyik szakaszon nem is olyan magas és jeges az a kőfal. Ott mászna át...

Jávor annyira izgatott lett, hogy egy-két percig szinte gondolkodni sem bírt, csak fel-alá topogott a szűk barlangban.

Ő egy havonjáró mágus, gondolta. Jég és víz ura!

Rögtön ezután viszont egy formátlan kutya jutott eszébe, aki ráadásul megharapta. Na persze, nem sikerülhet minden elsőre. Az csak egy kísérlet volt. Most viszont igyekeznie kell, mert Eufrozina hamarosan befejezi a vedelést, és lemászik a jégről. Akkor aztán gondolkodhat, mit és mivé kéne átalakítania!

Gyorsan, gyorsan!

Jávor összehúzott szemmel koncentrált a pocsolára, megpróbálta elképzelni a körvonalait. Rájött, hogy nem muszáj az egészet megoldasztania, bőven elég, ha Eufrozina alatt gyengíti meg a jeget. Túl nagy tüzet talán nem is kéne odaképzelné, mert annyi jóindulat azért volt benne, hogy nem akarta ropogósra sütni a medvét. De a jégnek el kell vékonyodnia, meg kell reccsennie, és be kell szakadnia. Nincs mese!

Jávor lehunyta a szemét, és hirtelen alulról látta a pocsolát borító jégpáncélt, rajta a négy szőrös medvetappanccsal. Maga sem tudta, hogyan, de képzeletben melegíteni kezdte a zavaros szürke, átetsző felületet. Szeme előtt pici lángnyelvek táncoltak, és a homályos réteg egyre átetszőbb lett.

Egypercnyi elmélyült koncentráció után kifújta a levegőt, kinyitotta a szemét, és a medvére pillantott. Az még mindig ott állt, de már nem ivott. Fejét magasba emelve szimatolt, és a távolabbról hallatszódó izgatott kiabálásra fülelt. Jávornak úgy tűnt, valami

nincs rendben a táborban. Nem ünnepi muzsikát és nevetgélést hallott, sokkal inkább üldözés hangjait és mérgesen pattogó parancsszavakat.

Szorongó érzés kapta el. Vajon mi történhetett? Valami biztosan balul sült el. Talán Ander lelepleződött, vagy... De nem! Most nem szabad ezen gondolkoznia.

Bár nem látszik, de a jég bizonyára vékonyabb lett. Ha most nem siet, a medve odébbáll. Gyerünk vissza, a víz alá!

Újra behunyta a szemét. Megint látta a hatalmas barna testet meg a tappancsokat, és úgy tudta irányítani az apró tüzeket, hogy kitartóan olvasszák, vékonyítsák a medvét tartó jeget. Újabb két percig némán, a fejében dolgozott.

Aztán ő ijedt meg a legjobban attól a csattanástól. Először egy fura, sivító zaj, talán a repedő jég hangja, utána hörgés és csobbanás – a vízbe csapódó medve.

Gondolkodásra nem jutott idő. Jávor kipréselte magát a vékony barlangrésen keresztül, és futott. Nem volt messze a kerítés, és ő nem nézett hátra. De nagyjából így is sejtette, mi zajlik az udvar túlsó végében. Egy mérges medve rázza bundájáról a jeges vizet, hogy aztán lomha testét meghazudtoló lendülettel a szökevény nyomába eredjen. Közben úgy bömböl, hogy még a környező erdők apróvadjai is remegve bújnak fedezékbe.

Jávor végre elérte a sziklafalat, és az első szakaszon biztató tempóban kapaszkodott felfelé. Utána viszont megakadt. Hiába nyújtózott, még jó tíz centi kellett volna, hogy elérje a peremet. Hátrasandított. Eufrozina bömbölve, vicsorogva közeledett, sötét bundája hullámszórt futás közben. A látvány rémisztő volt.

Jávor még szorosabban tapadt a sziklához, és próbálta testét olyan hosszúra nyújtani, ami már talán nem is lehetséges. És akkor váratlanul egy kéz nyúlt le érte.

– Kapaszkodj!

Eufrozina közben elérte a falat, és két lábra emelkedve kapott Jávor után. Ugyanebben a pillanatban Ander a karjánál fogva felrántotta a fiút a fal tetejére, majd onnan leugrott vele a túloldalra a hóra.

– Ez necces volt! – mondta a szokásos fesztelen modorában, miután mindketten feltápászkodtak. De a szeme ezúttal nem nevetett.

Jávor nem bírta megszólalni. Bénultan bámulta Andert, aztán pillantása csodálkozva siklott a még mindig a falon kapaszkodó Ingolára, aki fura, csi-csergő hangon beszélt Eufrozínához.

A medve bömbölése elhalkult, majd kisvártatva méltatlankodó mormogássá szelídült.

– Na, jól van, kislány, ne dühöngj már! – csitította Ingola, majd hátrafordult, Anderhez és Jávorhoz intézve a szavait.

– Még kislány koromban kaptam őt egy vicces kedvű nagybácsimtól. Engem nem bánt, de amúgy nem egy kezes bárány. Még senki nem tudott túljárni az eszén, ezért most egy kicsit mérges. Le a kalappal előtted, Jávor mágus!

Vaddisznófog

Aura körül halkult a lárma. Úgy tűnt, üldözői másfelé keresik. Talán a tábornot övező sziklafal ezer barlanggal tagolt rendszerét kutatják át éppen. Mindenesetre úgy vélte, itt az ideje, hogy kilopakodjon a táborból, és megkeresse azt a bizonyos szánt az Orkán nevű kutyával, ami majd a Jégmadárhoz repíti őt.

Ander és Ingola remélhetőleg megtalálták Jávort. De mi van, ha nem?

Elhessegette magától a rémképet. Bár az ő szökevénye nem úgy alakult, ahogy eltervezték, úgy tűnt, Ander és Ingola még idejében kijutottak, és bizonyára Jávort sem hagyták itt penészedni az örült havonjáró király őrizetében.

Nagyon nagy volt most a csönd. Aurának az jutott eszébe, hogy mióta elhagyta a Pantherát, jóformán mást sem tesz, csak bujkál. Dobozok mögött egy helikopter fedélzetén, egy szerelőcsarnok alagsorában, most meg valamiféle savanyúságtároló hordóban. Ebből elég!

Kimászik, és az őrt kicselezve kijut a tábor kapuján. Talán kereshetne egy nehéz tárgyat, amit el-

hajíthat, és amikor az ő a hang nyomába ered, ő kislisszol a háta mögött. Szerencsére épp a konyhasátorban rostokol. Itt biztosan talál valamit. Ezenkívül magához vehet egy jókora szedőkanalat vagy sodrófát is. Mert az önvédelmi eszköz soha nem árt.

Vajon boldogulni fog azzal a kutyával?

Aura lassan, centinként dugta ki a fejét a hordóból. Amikor pillantása átsiklott a peremen, kővé dermedt.

A konyhasátor bejáratánál, tőle néhány méterre egy fiú állt, és rezzenéstelen arccal bámult rá.

– A francba! – sziszegte Aura nem is annyira ijedten, mint inkább dühösen.

A fiú nagyon magas volt, vézna, és elég fiatal. A pillantásában nem az üldözők dühe tükröződött, hanem valamiféle tétovaság. Aura érezte, hogy ha muszáj, viszonylag könnyedén elbánik vele. Legalábbis egy időre ártalmatlanná teheti. Ugyanakkor mégsem lenne jó, ha a fickó ordibálni kezdene, és idecsődítené a havonjáró harcosokat. Mert azok nem tűnnek ilyen könnyű esetnek.

Egy pillanatig eltöprengett, milyen taktikát válaszson. Egykettőre kiszúrta a lisztes sodrófát a közeli asztalon: még az ünnepi süteménytészta készülhetett vele. A célnak megfelel, de lehet, hogy mégis többre megy azzal, ha tárgyalásba bocsátkozik ezzel a havonjáró égimeszelővel.

Gyors ugrással kijutott a hordóból, a következő mozdulattal pedig megszerezte a sodrófát, és támaszólag maga elé tartotta.

A fiú védekező mozdulatot tett.

– Várj! – mondta idegesen. – Nem foglak elárulni!

– Na, és ugyan miért nem?! – kérdezte villámló szemmel Aura.

A fiú vállat vont. Kicsit el is vörösödött, és nem nézett a lányra.

– Segíteni jöttem. Láttam, ahogy megszóktél. Épp a közelben voltam, amikor berohantál ide.

Aura leengedte a sodrófát, és próbálta megérteni a helyzetet. Amikor úgy érezte, hogy sikerült, rámosolygott a fiúra.

– Nagyon rendes vagy. Igen, tényleg segíthetnél nekem. Ki kell jutnom innen!

A fiú kikémlelt a sátor bejáratán, és gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Kezdenek visszazárlingózni az emberek. A férfiak folytatják a kutatást, de attól tartok, a nők, a gyerekek és az udvari emberek nem akarják veszni hagyni a sok finom ételt. Hamarosan bejönnek ide.

Aura letette a sodrófát, és a fiú mellé lépett.

– Van ötleted? – kérdezte. – Vagy egyszerűen csak rohanjak?

– Túl messze van a táborkapu – mondta a fiú. – Vissza kell másznod a hordóba!

– Mii?!

– Figyelj! Kigurítjuk a hordót a sátor elé, felrakjuk egy szánra, te meg belebújsz. És én kihajtok veled a táborból.

– Hm. Nem rossz ötlet – mondta elismerően Aura, és újra megnézte magának a fiút. Kampós orra volt, és számtalan pattanása. De azért kedvesnek tűnt.

– Itt egy lábbeli – mondta a fiú. – Akkor használjuk, ha megsérült a talpunk – bökött a földre maga mellé.

Aura elképedt.

– Mikor volt erre idő? És egyáltalán, miért segítesz nekem?

– A csizma itt volt. Az egyik konyhás asszonyé. És azért segítetek, mert... mert így akarom. Szerintem inkább haladjunk!

– Oké, oké! – Aura elfojtott egy félmosolyt. Aztán a hordóhoz lépett, és az oldalára fordította.

– Menj a szánért, én addig kigurítom! – rendelkezett. Újra a parancsoló, határozott, harcos lány volt.

A fiú szó nélkül kiment, és két perc múlva egy megviselt szánnal parkolt le a sátor előtt. Ketten felügyeskedték rá a hordót, Aura gyorsan beleugrott, majd kicsire húzta magát a bűzös, levegőtlen térben.

– Mit fogsz mondani az őrnek? – pillantott a fiúra, aki épp egy kerek falappal fedte be a rejtekhelyét.

– Azt csak bízd rám – mondta a vékony óriás, és sötétbe borította a hordót.

Aura rázkódott, és többször a síkos falnak ütdött a rövid utazás alatt. Aztán hirtelen megálltak. Hallgatózott, de a vastag fából készített hordó sokat tompított a kinti párbeszédén.

– Már mér akarnád kivinni?! – hallott meg hirtelen egy borízú, marcona hangot. – Temesd el itt, a táborban! Maholnap úgyis továbbmegyünk.

Micsoda?! Aura rájött, hogy ő éppen valamilyen állati tetem szerepét játssza a hordóban. Nagy meglepetésére a fiú síró hangját hallotta meg.

– A kedvenc kutyám volt... A nagy fenyőkhöz akarom vinni... Hogy szép helyen nyugodjon...

Aura esküdni mert volna, hogy a fiú hangja tényleg elcsuklott. A néhány másodpercig tartó csend alatt körmeit a tenyerébe vájta a fojtott izgalomtól. Aztán meghallotta:

– Na, eredj...

A szán olyan hirtelen lódult meg, hogy Aura a hordó falának csapta a fejét. De nem bánta: tudta, hogy kiszabadult! A szán kanyargós íveken futott végig, majd hirtelen megállt. Hamarosan fény ömlött a búvóhelyre, és Aura meglátta a fölėje magasodó fiút.

– Kimászhatasz.

– Köszönöm... Hogy is hívnak különben? – kérdezte Aura, miközben kikászálódott a hordóból, megigazította a megviselt ünnepi ruháját, és hosszú hajából undorodva szedett ki néhány savanyított-

zöldség-darabot. – Még nem mondtad meg a nevedet.

– Én sem tudom a tiedet – mondta a fiú. – Úgyis végül is mindegy, nem? Úgyis elhúzod a csíkot.

Olyan szerencsétlenül állt a szán mellett, hogy Aura azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen.

– Hát akkor, névtelen fiú, nagyon köszönöm, hogy segítettél rajtam!

– Szívesen – morogta a fiú. – Szívesen, máskor is.

– Talán lesz még rá alkalom – mondta kedvesen Aura.

– Nem hinném – nézett rá a fiú, aztán gyorsan felmászott a szánra, és valamit mondott a szánhúzó kutyának, mire az a tábor felé fordította a járművet.

Aura a nyakában lógó medálhoz kapott. Úgy érezte, muszáj adnia valamit ennek a fiúnak, egyszerűen nem engedheti az útjára üres kézzel.

– Figyelj csak! Ezt emlékebe adom neked. Hálám jeléül, tudod.

A vaddisznófog ott himbálózott a kezében. Fura szorongás kapta el: mi van, ha az összes bátorsága tényleg ebbe a fogba volt bezárva? És most meg kell válnia tőle. Csak mert semmi más nem volt nála, amit odaadhatott volna.

– Köszönöm – vette át a láncot tétován a fiú. A medál szerencsétlenül lógott a kezében.

– Mire vársz? Vedd föl! – mondta némileg ingerülten Aura. – Bátorságamulett!

– Köszí – mondta a fiú. Gyenge kísérletet tett egy félmosolyra, aztán felugrott a szánra. – Hát akkor, viszlát!

– Viszlát! – felelte Aura, és nézte, ahogy a szán kavargó hófellegbe burkolózva eltűnik a szeme elől.

Furán érezte magát. Olyan volt, mintha valami belezavart volna a menekülésébe. Kizökkentette a ritmusból. Egyszerűen képtelen koncentrálni, ha ilyen dolgok történnek. Az a vaddisznóamulett talán hiányozni fog, de most már mindegy. Muszáj volt valamit adni, nem igaz? Nem maradhatott a fiú adósa. És talán tényleg, valódi talizmán az a fog. Csodatevő ereje van. Értékes, de tulajdonképpen nem sajnálja, hogy odaadta... Sőt, szinte már felszabadító érzés, hogy képes volt elajándékozni. És hogy nincs már semmije...

Hol is tartott? Ja, igen! A vízesés, a nagy szikla ott balkézről, és mögötte, egy kis barlangban egy szán meg az a bizonyos Orkán kutya. Vajon meg fogják találni a Jégmadárhoz vezető utat? És a többiek elérték már a gépet? És főleg: ugye Jávör is velük van, biztonságban?

Aura elszántan futott a számára túlságosan bő csizmában a nagy szikla felé. Amikor már majdnem odaért, lassított, és némi óvatossággal kerülte meg a szürke, jeges tömböt. Aztán megtorpant.

A kis sziklamélyedésből, egy apró szán mellett heverészve a világ legnagyobb kutyája nézett rá értelmes, szürke szemekkel.

– Helló, Orkán! – hebegte Aura, és bár próbált fesztelen modorban beszélni, azért némi tiszteletteljes félelem sem hiányzott a hangjából.

Még több kutya

Aura a kutyát nézte, és próbálta kitalálni, vajon mi járhat a fejében. Emberekkel valahogy egyszerűbb a dolog: egy hangsúlyból, egy szemvillanásból ki lehet következtetni a szándékukat. Ez a kutya meg csak ül ott, és nem morog ugyan, de nem is csóválja a farkát. Csak néz. Idegesítő.

Aura lehorgonyzott pár méterrel az állat előtt, és nagyon butának érezte magát, ahogy beszélni kezdett hozzá.

– Figyi, Orkán! Az lesz a feladatod, hogy elvigyél engem a repülőgéphez. Anderrel már megbeszéltek, ugye? Legyél jó kutya, és... és ne morogj... most lassan közelebb megyek... így, ni... nem kell olyan gyanakodva nézni, látod, milyen jó szándékú vagyok... a fenébe, hogy nincs nálam egy darab hús, és még káposztaszagom is van...

Ekkor a feje felől, a magasból örömteli kurjantás hallatszott, a következő pillanatban pedig Jávor csapódott a hasának, és szorosan átölelte. Nyomában Ander és Ingola kapaszkodtak lefelé a szikláról.

– Psszt, Jávor, ne kiabálj! – intette a kisfiút Ingola. – Az a gyanúm, hogy továbbra is keresnek minket.

– Örülök, hogy itt vagy! – veregette meg Ander Aura vállát. Arcán öröm és megkönnyebbülés tükröződött. – Tudtam, hogy megcsinálod, kislány! Nehéz volt?

– Még annál is nehezebb – legyintett Aura. Valahogy nem volt most kedve Anderrel csevegni. – Hogyan fogunk ezen a kis szánon négyen utazni?

Ingola idegesen pislogott a havonjárók táborra felé.

– Kürtök hangját hallom. Egyre hangosabban. Szánokat küldenek utánunk! Algor nem fogja hagyni, hogy elszökjek.

Aura megint a kutyát nézte, ami mintha megérezte volna a feszültséget, fészkelődni kezdett, aztán felállt. Most látszott igazán, milyen hatalmas termetű.

– Ti hárman szálljatok fel! – utasította Ander a nő és a két gyereket. – Én gyalog megyek. Pár óra alatt így is elérem a gépet.

– El fognak kapni – szögezte le Ingola. – Nincs itt semmi más, csak fehérség mindenfelé! Egy csapat havonjáró vadász azonnal kiszúr egy menekülő embert!

Jávor Orkán fejét simogatta. Úgy tűnt, egyáltalán nem tart tőle.

– Milyen kár, hogy egyedül vagy – mondta a kutyának. – Ha lenne egy társad, akkor el bírnál húzni négyünket a Jégmadárhoz!

Ingola a homlokára csapott.

– Hát ez az! Zseni vagy, Jávor!

A kisfiú szerényen mosolygott.

– Tudom... vagyis... köszi. – De azért kíváncsian fürkészte a nőt, hátha az is kiderül, hogy mitől olyan zseniális ő.

Ander egy magasabb sziklára kapaszkodva kémlelte a táborn.

– Igazad volt – szólt hátra a hercegnőnek. – Jönnék! Egy... kettő... három, négy szán! Gyerünk! Siessetek! Szálljatok fel, és irány a Jégmadár! Aura tudja az utat.

– Nélküled nem megyünk sehova! – makacsolta meg magát Ingola.

Aura elhúzta a száját. Ő már a szánon ült. Ugyan mi értelme most ennek a drámai jelenetnek? Jobb lenne, ha mentenék az irhájukat! Ander ügyes, boldogulni fog.

– Figyeljete! – mondta Ingola. – Jártas vagyok a havonjáró mágiában. Igaz, már régen csináltam, de egy szánhúzó kutya azért még összejön. Kérlek, adjatok két percet, és keressetek egy kengyelt, vagy csináljatok egyet! De gyorsan!

Ander, mintha értette volna, miről beszél Ingola, gyorsan feltúrta a szán alját, és előhúzott egy cafatos bőrszíjat. Aura viszont csodálkozva meredt a hercegnőre, aki pár lépést tett előre, tekintetét a hóra szegezte, és kezét maga elé nyújtva halkán

mormolni kezdett. Még jobban meglepődött, amikor azt látta, hogy Jávor is kiszáll a szánból, és Ingola mellé lépve utánozza annak mozdulatait.

– Mit csinálsz? – kérdezte tőle Aura, már-már hisztérikusan nevetve. – Mi a jó fenét csinálsz, Jávor? Szállj már be!

– Minél több kutyánk van, annál jobb – fordult hátra Jávor. – Psszt, Aura, ne zavarj! Havonjáró mágiát végzek, és ha beledumálsz, elrontom, és majd jól megharap téged is, aztán jajgathatsz!

– Miről beszélsz?! – kérdezte dühösen Aura, de kisvártatva elakadt a szava.

Anderrel együtt bámulták, ahogy Ingola keze alatt megmozdult a hótömeg. Kis áramlások, apró

örvények keletkeztek benne, itt-ott sűrűsödött, máshol különös formákba rendeződött a hideg anyag. És ha ez még nem lett volna elég, pár másodperc múlva Jávor előtt is mozgásba lendült a hó.

Aura a szája elé kapta a kezét.

– Te jó ég! – suttogta.

Ingola kutyája már a bundáját növesztette, amikor Ander újra idegesen hátrapillantott.

– Mindjárt itt vannak – mondta fojtott hangon. – Siessetek!

Kürtök hangja, kutyák ugatása hallatszott. Orkán nyugtalanul fészkelődött, de nem vonyított.

– Jó kutya... maradj csendben! – simogatta a fejét Ander, és még egyszer ellenőrizte a kengyelt.

– Kész! – Ingola megfordult, és győzelemittas mosolya Aurát egy csatát nyert királynőre emlékeztette. Hirtelen egészen kicsinek és szürkének érezte magát a nő mellett. Hiszen épp az imént teremtett egy élő kutyát!

– Ő Pára – mondta Ingola az állat hátát simogatva. – Azt hiszem, nem lesz hosszú életű, azért neveztem el így.

Ander befogta a kutyát a szán elé, aztán mindenki Jávor felé fordult.

A kisfiú előtt a hóban egy félig kutyára, félig medvebocstra emlékeztető lény görgött ide-oda. A teremtménynek folyton összeakadtak a lábai, és úgy tűnt, még maga sem tudja, hosszú vagy rövid

bundát növeszten-e, és annak milyen színe legyen. De kétségtelenül élőlénynek tűnt. Aurát az ájulás környékezte.

– Ezt... ezt te csináltad? – meredt Jávorra.

– Ja – mondta a kisfiú, és kidüllesztette keskeny mellkasát.

Ingola felemelte a szőrgombócot, és Jávor kezébe tette.

– Jobb lesz, ha őt ölben hozod – mondta. – Szerintem nem nagyon élvezné a szánhúzást.

– Lehet – vont vállat Jávor, és magához ölelte azt a valamit. – De akkor is, nagyon cuki!

Elhelyezkedett Aura mellett a szánon. Ingola mellük ugrott, és megmarkolta a gyeplőt.

– Itt vannak! – kiáltott Ander, és felugrott hátul a szán talpára. – Indulás!

A két nagy kutya, Orkán és Pára úgy löttek ki, mint az ágyúgolyók. Épp abban a pillanatban, amikor az első havonjáró harcosokkal teli szán megkezdte a rejtekhelyül szolgáló sziklát.

– Ott vannak! Kapjátok el! – harsant egy parancsoló hang. – Senki ne lőjön! A hercegnő is velük van!

Jávor hátrasandított. Három szán siklott a nyomukban, nem sokkal elmaradva tőlük. A kutyák alig látszottak a fehér felhőkben, amit a rohanás vont köréjük. Jávor Aura karjába kapaszkodott, arcát a teremtménye bundájába temette.

– Bukfenc lesz a neved – súgta reszketve a kis, meleg jószágoknak. – Az illik hozzád. Ne félj, Bukfenc!

Bukfenc megnyalta az arcát.

Ingola éles kanyarra ösztökélte a kutyákat. A szán megbillent, kissé elemelkedett a földtől. A gyerekek sikítottak.

– Ander nem esett le? – pillantott hátra kétségbeesetten Ingola.

– Megvagyok! – kiabálta a férfi.

Aztán elakadt a szava, mert az első szán melléjük ért, és egy nagydarab férfi, a sérülés veszélyével mit sem törődve átugrott a menekülőkhöz, egyenesen rávetve magát Ander hátára. Vad dulakodás kezdődött. Aura hátrafordult, kicsit felemelkedett ültéből, és miközben Ander próbálta lerázni magáról támadóját, ő igyekezett lefejtetni a havonjáró vasmarokként kapaszkodó ujjait a pilóta válláról. Jávor visított:

– Ez az, Aura! Marj bele! Mit képzelsz, ronda vadember! Tűnj innen!

Ander minden erejét megfeszítve hátrafelé ütött a könyökével, mire a férfi felordított, és legördült a hátáról, bele a vastag hóba.

– Puhára esett – kiabálta Jávor. – De azért jól elintéztük!

Ander zaklatott arccal méricskélte az üldöző szánok egyre csökkenő távolságát.

– Kanyarodj amoda, a kis fenyvesbe! Ott lerázhatjuk őket! – utasította Ingolát.

A szán éles kanyart vett, és hamarosan berobogott egy túlevelű erdőbe. Aurának be kellett húznia a nyakát, mert a gallyak szemmagasságban suhantak el mellettük.

– Ide nem tudnak egykönnyen utánunk jönni a nagy szánokkal! – kiabálta Ander, miközben tenyerével védte magát az arcába csapódó alattomos ágaktól.

Néhány percnyi őrült száguldás után Ingola lassított.

– Leráztuk őket? – nézett hátra. Az arca piros volt, a haja nedvesen tapadt az arcára.

– Szerintem igen – mondta Ander, aztán a két gyerekre pillantott.

– Sikerült! – mondta, és ahogy szokott, elvigyorgott. – Jól van! Megcsináltuk!

Nyolcadik beszélgetés

- Halló, itt Aura!
- Nahát, szívem, a legjobbkor hívsz! Épp Ki nevet a végén?-t játszunk Noémicske partiján!
- Kár, hogy Noémi nem nevet. Inkább sír. A klotyón. Ott barikádozta el magát.
- Gekkcócska!
- Miért, Rozi néni? Ez az igazság! Megállás nélkül bög. Ha nem hagyja abba, hazamegyek. A torta úgyis elfogyott már.
- Nem fo... fogyott el, csak Mihály bácsi egy khm... darabot fé... fé... félretett ké... későbbre.
- Tudjátok, a pisztáciás a kedvence – mondta elnéző hangon Rozi néni.
- Konkrétan a fél tortát becsúsztatta egy nejlonzacskóba – morogta szemrehányóan Vince. – Pedig én még ennék belőle.
- De mondjátok már, mi történt?!

- Aura, bár úgy érezte, tulajdonképpen nem sok köze van ehhez a rakás bolondhoz

valahol nagyon-nagyon messze, most mégis valami tompa nyomást érzett a gyomra tájékán. – Miért sír Noémi?

– Herceg Marci nem jött el a buliba – közölte síri hangon Virág. – Csak küldött egy üzenetet Noéminek, hogy boldog születnapot, és hogy közbejött valami. És nem írta oda a végére azt sem, hogy puszi.

– Mér', oda kellett volna írnia?! – hallatszott a távolból egy csámcsogó idős úr öblös hangja. – Micso-da förtelmes szokás! Apró, villogó gépeken keresztül csókolgatják egymást! Söpredék!

– Helga most a vécéajtó előtt könyörög Noéminek, hogy bújjon elő, és jöjjön Ki nevet a végén?-t játszani – folytatta búsan Virág. – És te hol vagy, Aura? Mi van veletek?

– Minden oké – sóhajtott Aura. – Megszöktünk. A havonjárók bottal üthetik a hercegnőjük nyomát. Most egy kis hegyi faluban ülök, a szállásunkon. A többiek, Jávort is beleértve, elmentek, hogy üzemanyagot és élelmet vegyenek a hosszú hazaútra.

– Hi... hiányzik már a Pa... Pa... Panthera?

– Eléggé – ismerte be Aura. – Nem is hittem volna. És képzeljétek, Jávor is hazavágyik, pedig végre találkozhatott a népével! Hát... van köztük egy-két jó arc, nem mondom!

– Hogy szöktetek meg? – kíváncsiskodott Gekko. – Volt jó kis csihi-puhi meg üldözéses jelenet?

– Gekóciska, szívem! Ne faggasd azt a szegény leányt! Bizonyára most posztreumás miaszöszben szenved.

– Hogy tetszik mondani?

– Lehet, hogy nem pontosan így hívják, de ez a lényege. Amikor valaki olyan embert próbáló eseményeken megy keresztül, hogy utána egy darabig nincs is magánál. Vagy legalábbis nem egészen.

– Ne okoskodj, Rozália! A vörös fruska nem szenved semmitől, ő az ördög szolgálóleánya. Neked sem kéne bájolognod vele. Meg ne merd kérdezni, hogy van-e rajta sapka meg sál!

– Ha már itt tartunk, Aurácska, szívem...

– Egy szobában ülök – vágott közbe gyorsan Aura. – Igaz, van néhány fagyási sérülés a lábamon. Még tegnapról, amikor havonjáró hercegnőnek álcaztam magam.

– Na? És?! Megcsókoltad azt a girhes csillagászt?

– Dehogyan, Gekó! Hülye vagy?

– És a szerelmespár? – érdeklődött ábrándos hangon Virág. – Ugye, milyen romantikusak?

– Alig várom, hogy ne kelljen őket nézmem – jelentette ki Aura. – Ennyi szerelmet már nem tudok elviselni. És Jávor is kezd unni.

– Azt elhiszem – mondta Vince. – És tényleg nem akart ott maradni?

– Nem, eszébe sem volt! A király a kegyeibe akarta fogadni, ugyanis a vérében van a mágia. Állítólag

iszonyú tehetséges. És ezt most már ő is tudja magáról. Mondjuk, én is majd' elájultam, amikor a hóból életre keltett egy kutyát.

– Egy kutyát?!

– Na jó, inkább medvét.

– Akkor most kutyát vagy medvét? Azt hittem, meg tudod őket különböztetni, Aura.

– Szállj le rólam, Gekó! Lényeg, hogy Jávor születésétől fogva uralja a víz elemet. Kis tanulással a legnagyobb havonjáró mágus válhatna belőle. Csak-hogy nem fog magának hozzáértő tanítót találni a Pantherán.

– Szerintem egyszer még visszamegy a népéhez – tűnődött Helga, aki éppen visszatért a vigasztalásból. – Most még kicsi, de majd később újra elrepül Anderrel a hegyek közé.

– Jut eszembe! – kiáltotta Vince. – Mi lesz Anderrel? Hiába inspirátor, nem mehet vissza a Pantherára. Ahogyan Ingola sem a havonjárókhöz. Mindketten árulók.

– A száműzött pár – mormolta Rozi néni. – Drágaim, ez felettebb romantikus. Még kicsik vagytok hozzá, de majd megértitek, mire képes a szerelem...

– Tessék ezt abbahagyni! – szólt közbe egy sírástól elfúló, szípgó hang.

– Á, Noémi! – szólt örvendezve Gekó. – Hát megjöttél! Gyere, játssz velünk Ki nevet a végén?-t, és ígérem, hagyunk nyerni!

– Én ugyan nem – dörmögte a csámcsogó férfi-hang. – A játékban a tisztesség és a becsület a jel-szavam!

– És a tortaevésben?

– Hallgass, szemüveges söpredék!

– Nincs kedvem játszani – mondta búsan Noémi. – Ja, szia, Aura! Hallottam a hangodat. Minden oké?

– Hát... igen. Tulajdonképpen. Mármint... ja.

– Tök jó. Jó neked.

– Ne sírj, Noémi! – hallatszott Virág együttérző hangja. – Hidd el, Herceg Marci nem érdemli meg, hogy sírjál miatta!

– Én ezt már a kezdet kezdetén megmondtam!

– Hű, de okos vagy, Gekká!

– Mi van, Helga? Te miért nem figyelmeztetted? Kábé két hétig érdeklí egy lány. De ezt te sem vetted észre, nagyokos!

– Elég! – Noémi hangja olyan élesen csattant, hogy Aura távolabb tartotta a fülétől a készüléket. – Társasozni nem fogok, de azt a híres színdarabot azért megnézném...

– Bi... bi... biztos?

– Persze hogy biztos, Kismukk! Csomót gyakoroltatok, nem? Akkor adjátok elő! Te mi leszel?

– Ló.

– Ló?!

– Miért csodálkozol, Noémicske? Lónak is kell lennie valakinek. Mihályom, ízibe vedd fel a cicanadrá-

godat! Gekkácska, fészülködj! A buta és az okos leány kössenek kendőt a fejükre!

Aura nagyot sóhajtott. Milyen kár, hogy nem nézheti meg az előadást! Egy ilyen kulturális sokk talán elterelné a figyelmét, mert bármennyire kinevették a többiek Rozi nénit, ő bizony tényleg érzi magán azt a posztreumás miaszösz. Szóval azt, amikor nagy megpróbáltatások után valahogy nem tudunk igazán megnyugodni és pihenni. Ráadásul vár még rá egy-két érdekes beszélgetés, ha a többiek visszajöttek.

– Akkor, jó szórakozást... – kezdte, de Gekká közbevágott.

– Nem hallgatod meg? Hangjátékként is felemelő élmény. Különösen, ahogy Kismukk nyerít.

– Hü... hü...

– Tényleg, Vincének mi a szerepe? – kérdezte Aura. – Azt még nem mondtátok.

– Ő a ló feneke – magyarázta Virág. – Másképp nem bírnák el Mihály lovagot.

– Ha ledobtok, lesz nemulass! – fenyegetőzött Mihály, de a többi Aura már nem hallotta. Gyorsan motyogott valami elköszönésfélét, aztán kinyomta, és bundás kabátja bélésébe rejtette a telefont.

Képzelet-mágia

Ingola a kis fogadó apró udvarán állt, és a hegyet nézte. Az arca kifürkészhetetlen volt, Aura nem mert megszólítani. Még mindig nem döntötte el, kedveli-e a hercegnőt, vagy inkább bosszantja az a királynői tartás és kifinomultság, ami árad belőle. Most mégis úgy érezte, talán valami vigasztaló kéne mondania neki. De nem volt túl nagy gyakorlata ebben. A Töviserdőben sosem tett szert igazi barátnőre, és mindig úgy érezte, van valami hamisság abban, ahogy az ottani lányok hol egymás nyakába borulnak, hol meg kígyót-békát sziszegnek a másikkra a háta mögött.

– Hiányozni fog a néped? – erőltette meg magát végül.

Ingola csodálkozva és kicsit ijedten fordult hátra. Úgy tűnt, észre sem vette, hogy Aura kijött az udvarra.

– Persze, biztosan – sóhajtotta. – Szeretem azokat az embereket. Még a bolond nagybátyámat is. De azt akkor sem hagyom, hogy beleszóljon az életembe!

– Megértem – dünnyögte Aura. – Ezzel én is így vagyok.

Erős, süvítő széllokés borzolt bele a hosszú hajukba. Aura összehúzta magán a köpenyt.

– Menjünk be! – indítványozta Ingola. – Nehogy most fázz meg!

A házban Jávör és Ander épp a csomagolással voltak elfoglalva. Aura szerette volna elodázni a pillanatot, hogy beszélgetnie kelljen a férfival, de érezte, hogy már nem húzhatja soká a szembesülést. Kicsit megbánta, hogy olyan számonkérő stílusban szembesítette Andert a bűnével. Andert, aki valójában Leander, a szökött inspirátor, aki először segített életre hívni egy találmányt, majd, mielőtt használni kezdték volna, ellopta, darabokra szedte, és elrejtette a világ egymástól távol eső zugaiban.

Aura érezte, hogy szabotőrként nem ítélkezhet a férfi felett. Hiszen csak az ő dolgukat könnyítette meg: saját maga szabotálta a küldetését. Így tulajdonképpen népe barátjának is tekinthetné Leandert.

De valahol mélyen tudta, hogy itt azért nem csak erről van szó.

Ingola bekapcsolódott a pakolásba, ruhákat válogatott. Aura a fal mellett álló lócára telepedett, és igyekezett közömbös arcot vágni. Egyszer csak azt vette észre, hogy Ander vigyorog rá a szokásos, szemtelen arckifejezésével. A férfi szemlátomást jól mulatott.

– Na, bökd már ki, Aura! – szólt oda neki. – Lenne néhány kérdésed, ugye?

Most Jávor is felkapta a fejét, és a félig megrá-
gott kenyeret az asztalra dobva Aura mellé mászott
a padra.

– Mi bajod van? Miért nézel olyan morcosan? –
kérdte. – Hiszen győztünk!

– Aura szeretné tudni, hogy miért tettem, amit
tettem – mondta a kisfiúnak Jávor. – És én el is fo-
gom neki mondani.

– Nem muszáj – vont vállat flegmán Aura.

Pedig belülről izzó kíváncsiság emésztette. Ha jól
belegondolt, sosem látott még ilyen kedves árulót.
Egy pillanatra eszébe villant Murok, népének egyik
vezére, akit a legaljasabb árulónak tartott. Ő és An-
der – ég és föld!

– A találmány, amelyet egy idős tudós hozott létre,
nem más, mint az imaginációs transzformátor nevű
szerkezet. Nagyon bonyolultan hangzik, és az is:
képzeleti képeket alakít anyagi formába. Hatalmas
felfedezés. Hatalmas és nagyon veszélyes – kezdte
Ander.

Aura megvakarta az orrát. Egyelőre csak félig-
meddig értette a dolgot.

– Amikor az idős férfi véletlenül rájött a készülék
megépítésének lehetőségére, én technikusként
már a kutatóállomáson dolgoztam. Az inspiratori
küldetésem szerint őt kellett segítenem egy látszó-
lag véletlen felfedezésben, amit azonban a Fejlődés
Kereke már jó előre megjósolt. Kedves, idős úr volt

a tudós, de mérhetetlen becsvágy fűtötte, hiszen,
ahogy gyakran mondogatta, addig mindig mások
fölközték le a találmányaiból származó dicsőséget és
hasznot. Ezt a találmányát végre a saját neve alatt
akarta publikálni.

Most már Ingola is abbahagyta a hajtogatást, és
mozdulatlanul állt. A szobára mély csend telepedett.
Ander arcán kellemetlen emlékek keltette feszültség
suhant át.

– A bizalmába férkőztem, a legfőbb segítőtje let-
tem, aztán megloptam. Igen. Pedig zseniális felta-
láló volt, és rendes főnök. De a hiúság egy idő után
elveszi az ember józan ítélőképességét... Tudom,
sokan elítélnék a tettemért. De én ma is, újra meg-
tenném – mondta Ander, és szünetet tartott.

Jávor mocorgott.

– Én ezt most nem értem. Akkor mit is csináltál
te, Ander? Ezzel az imagi-micsodával?

– A találmány lényege – magyarázta Ander –, hogy
az ember belső képalkotási folyamatait jelekké ala-
kítja, majd bonyolult mechanizmusok révén a kép-
zeleti képet anyagi valósággá transzformálja.

– Köszönet – morogta Jávor. – Sokat segítettél.

– Arról van szó, Jávor – szólt közbe Ingola –,
hogy valaki gondol valamire, erősen koncentrálni, és
a gép azt létrehozza, vagyis anyagi valósággá teszi.

– Persze egyelőre csupán kisebb méretű tárgyak-
kal működött a dolog – tette hozzá Ander. – De arra

már képes volt a tudós, hogy, mondjuk, egy tányért vagy egy követ materializáljon.

– Innen pedig már csak egy lépés, hogy akár veszélyes, ártalmas anyagokat, fegyvereket is létrehozhasson – ébredt rá Aura.

– Pontosan! – bólintott elismerően Ander. – A tudós úgy gondolta, hogy ezzel a géppel megoldaná az éhezés vagy ruházkodás problémáit. Talán így is van. De én jól ismerem az embereket: mindig akadnak olyanok, akik nem csak magasztos célokban gondolkodnak.

Jávor a száját rágcsálta az iszonyú erőfeszítéstől, hogy megértse a nagyok beszédét. Aztán felkiáltott:

– De hiszen ezt én is meg tudom csinálni, Ander! Én is elképzelek például egy kutyát, aztán létre is hozok egy... egy medvét. Na, mindegy. A lényeg az, hogy akkor én is egy ilyen transzformátor vagyok, ugye?

Ander és Ingola elnevették magukat. Aztán a férfi arca komolyra váltott, ahogy a kisfiúra nézett.

– Igen, az ősi mágusnépek néha maguk is tudják mindazt, amihez a modern embereknek bonyolult technikai segédeszközökre van szükségük. De a tudásodat fejleszteni kell, és a képességedet csak szigorú szabályozás mellett használhatod.

– De miért? – duzzogott Jávor. – Azt talállok ki, amit csak akarok! – tette hozzá mérgesen. – Nehogy már megmondd nekem, Ander, hogy nem csinálhatok kutyákat, nyulakat meg ilyeneket!

Mindannyian a sarokban gubbasztó szőrösomó felé pillantottak. Bukfenc, a medvekutya elmélyülten rágcsált egy koszos rongyot, és közben elégedetten morgott.

Ingola Jávor mellé telepedett, és nagy óvatosan kezdett hozzá a mondandójához.

– Az életre hívó mágia, Jávor, egy kicsit mégiscsak máshogyan működik – mondta.

– Hogyhogy? – csodálkozott a kisfiú.

– Szerinted hol van most Pára? Az általam életre hívott kutya? – kérdezte a nő.

– Miért, hol van? – Jávor felugrott, és az ablakhoz szaladt. – Hova tetted, Ingola? – kérdezte. – Mit csináltál vele?! Csak Orkánt látom az udvaron! – Roszszat sejtve meredt a hercegnőre.

– A havonjárók mágija által teremtett lények a gazdájuk képzeletéből táplálkoznak. Ha nem gondolunk rájuk, nem figyeljük őket, ha nem küldünk feléjük szeretettel teli rezgéseket, idővel feloszlanak. Ezért neveztem el őt Párának. Hiszen nem vihetem magammal a légi útra.

– És Orkán?!

– Orkán hús-vér kutya, Jávor. A legeslegjobb szánhúzó. Ő innen is hazatalál.

A kisfiú rémülten figyelte a sarokban játszó Bukfencet. Aura tűnődve rágta a körmét.

– Szóval... – kezdte a lány – Bukfenc addig él, amíg Jávor... na, hogy is mondjam... törődik vele?

– Igen – mondta kedvesen Ingola. – Bukfenc egy teremtetett lény. És te vagy a létrehozója, Jávor. Te döntesz a sorsa felől.

– Bukfenc mindig velem lesz! – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Jávor.

– De... – Aura még mindig kereste a szavakat. – Akkor ő most igazi vagy nem? Él vagy sem?

Ingola vállat vont, és Anderre nézett.

– Ezen a kérdésen sokáig lehetne vitatkozni – mondta Ander. – De mi most haza akarunk repülni a Pantherára, ugye? Akkor meg munkára!

Jávor Bukfenc mellé telepedett, és kiguvadt szemmel figyelte a játékos kis jószágot. Feszült arckifejezésén az látszott, hogy éppen életerőt önt belé. Ingola együttérzéssel nézte.

– Egy mágusnak meg kell tanulnia, hogyan bánjon a teremtményeivel, és hogyan engedje el őket. Jávornak még sokat kell tapasztalnia.

– De ki fogja neki megtanítani? – kérdezte Aura. – Hiszen te nem maradsz a Pantherán! Ander azt mondta, hogy valahova messze, északra költöztök, ahol elég hideg van, és ahol nem ismer titeket senki!

Ander megfogta Ingola kezét.

– Így van. Jávornak egyedül kell boldogulnia. De meg fogja találni a segítséget, amikor eljön az ideje. – Ander sóhajtott, aztán folytatta. – És tudod, Aura, lehet, hogy messzire költözünk, de azért nem hagyunk titeket cserben. Bármikor felhívhatsz,

ha szükséged van ránk! Hiszen van egy jó kis telefonod!

Aura arca vérvörös lett.

– Honnan tudod? – motyogta.

– Kiváló felderítő vagyok, akárcsak te. Egy ideje feltűnt, hogy nagyon szeretsz el-eltűnni. Aztán a havonjáróknál megláttam, ahogy egy félreeső zugban telefonálsz. Akkor összeraktam, hogy ez csakis az én eltűnt készülékem lehet!

– Jó, akkor most jöhet a prédikáció... – mondta mogorván Aura.

– Nem fogok prédikálni. Sőt, neked ajándékozom a telefont. Napelemmel működik, úgyhogy ha lemerül, tedd ki egy napsütötte sziklára a Pantherán.

– Jó. Kösz.

– De annyit azért elárulhatnál cserébe, hogy kit szoktál hívogatni!

– Ezt-azt. Barátokat – mondta Aura. Aztán hozzátette: – Rengeteg barátom van idekint.

– Az jó – mondta Ander. – De most már tényleg csomagoljunk! Korán reggel indulunk!

– Várj! – kiáltotta Aura. – Egyet még nem árultál el! Hová rejtetted el az utolsó darabot? Azt a picikét?

Ander elvigyorodott.

– Egyik reggel Algor fejéről lerepült a korona, és kiesett belőle egy szép nagy drágakő. A főnök aznap túlságosan elfoglalt volt, így engem bízott meg, hogy rögzítsem vissza a darabot helyére. A műhelyben,

amikor senki nem látta, laposra csiszoltam a követ, és mielőtt visszatettem, alá rejtettem az utolsó darabot, a gép lelkét jelentő pici alkatrészt. Algor mostantól azzal sétálgat az agancsos koronájában. Viszi magával mindenfelé, a Kristályos Hómezőket keresgélve. Így az utolsó alkatrésznek egy folyton vándorló rejtekhelyet találtam.

– Nem rossz – nevetett Ingola, és összeborzolta a szerelme haját.

Aura is elismerően mosolygott. Bármi is történt, egy kicsit azért most mindenkit kedvelt ebben a szobában.

És hamarosan hazatér. A szeretett Pantherára!

EPILÓGUS

Kilencedik beszélgetés

– Halló, itt Jácint!

– Mi... mi... mi van?!

– Szia, Kismukk! De jó! Mit szólsz? Napelemes telefonon hívlak a Pantheráról!

– Vá... várj! Ki... kihangosítalak.

– Nocsak, a többiek is ott vannak?

Recsegés, fojtott suttogás, vihogás. Hitetlenkedő felkiáltások a háttérben. És még valami: talán edénycsörömpölés.

– Hogy micsoda?! Jáciint???

– Helló, Noémi! Szia! Hogy vagy?

– Ööö. Kösz. Jól. Illetve megvagyok. Szuperül.

– Az jó.

– Szia, Jácint, én Helga vagyok! Még nem ismerjük egymást. Itt van Gekko és Virág is. Őket sem ismered.

– De nagyon jó fejek vagyunk – szólt bele egy kaján fiúhang a társalgásba.

– Sziasztok! Már sokat hallottam rólatok.

– És hol van Aura? – szólt az iménti fiúhang. – Vagy máris eltetted láb alól? Egy vacak telefonért? Igaz, műholdas és napelemes is. Ötcsillagos.

– Ugyan, Gekköcska, hagyd ezt abba! Jácintkám, csillagom, itt Rozi mama! Vétel! Nálam vannak a gyerekek, mert Vincécske úgy érezte, hogy khm... tartozom neki egy póttortával. De sajnos nem volt itthon pisztácia, viszont ragaszkodott hozzá, hogy zöld színű legyen. Ha tudnád, mekkora fejtörést okozott ezzel a kis haspók. De megvan a megoldás: spenóttorta lesz!

– Böeeee!

– Viselkedj, Gekköcska!

– Tehát, ho... hol van A... Aura?

– Ja, Aura most egy félig medve-, félig kutyaszerű dolgot ment ki egy kábé harminc centiméteres szakadékból. Az előbb belegördült szegény, és most ott vinnyog. Jávor mellette zokog, Aura meg elég ideges. Sok eső esett, és már tiszta sár a ruhája.

– És hogyhogy így hármacskán kirándulgattok a Pantherán? – kérdezte Vince.

Noémi pedig némileg megrovóan tette hozzá:

– Hiszen te meg Aura ellenségek vagytok!

– Inkább csak ellenfelek – mondta óvatosan Jácint. – Egyébként Jávor az oka. Mióta visszatért a Völgybe, folyton magával akar rángatni, hogy kísérem el az Aurával megbeszélte találkozóiára. Pár naponta összefutnak, általában az Óriás tenyerén, mert itt legalább iszonyatosan hideg van, és akkora a huzat, hogy Jávor is jól érzi magát.

– Aha, szóval Jávor szerencsésen visszatért a Völgybe – merengett Helga. – Na, és hogy fogadták? Volt nagy haddelhadd?

– Remélem, kitették a szűrét az ostoba porontynak! Izgága mitugrasz! Még hogy hóeb! Ördögi praktikákat űz, sötét mágiát!

– Jó napot, Mihály bácsi! Hogy van?

– Hogy lennék? Förtelmes az idő máma. Sajog a vesém.

– Szóval, hogy fogadták Já... Já... Jávort?

– Ne tudjátok meg! Már majdnem lemondtunk róla, hogy valaha is előkerül. Egy hétig váltott csapatok keresték a hegyen mindenütt. De sehol nem bukkantunk a nyomára. Már azon gondolkodtunk, hogy talán megint bement a Lidérckapun. Iringó, a nevelője teljesen kikészült, egyfolytában sírt. Persze találtak valami bugyuta levelet, amit akár Jávor is fogalmazhatott, de az senkit nem nyugtatott meg.

– De akkor most már minden rendben, ugye? – kérdezte Virág.

– Persze! Jávor tiszteletére háromnapos bulit rendeztünk. Kálmos és Iringó azóta folyamatosan próbálják kideríteni, merre járt. De csak összevissza hablatyol, hogy ment egy kört helikopterrel, meg sétálgatott a nagyvilágban. Nekem persze mindent elmesélt.

– Ó! Akkor mindent tudsz, csillagom! Bizonyára azt is tudod, mi lett a romantikus szerelmespárral. Engem a történetnek ez a része is foglalkoztat, mert amikor Giorgio meg Mirella egyszer megszöktek kettesben... nem az eljegyzésük előtt, hanem a második válásuk után... az már a háromszáznegyvenedik rész, tudjátok...

– Rozália!

– Hát, Rozi néni, a romantikus részt majd Aura elmondja. Sikeresen kimentette a medvekutya a szakadékból, és már itt is van.

– Csókolom, sziasztok. Mi a kérdés?

– A romantikus szerelmespárról érdeklődnék, galambom. A kis Ingola úrnőről meg a daliás Ander főhercegről.

– Ander egy pilóta. Amellett szökött inspirátor és tolvaj.

– De azért daliás, ugye, Aura? – kérdezte Gekkkó.

– Nem minden a szépség – mondta talányosan Aura. – Ugye, Noémi?

– Nem... persze. Az nem minden. Persze azért nem árt... mármint...

– Drágám, ebből is látszik, hogy még nem mélyedtél el a *Kisokos kisbutáknak*-ban. Noémicske, szívem, a harmadik fejezet az előnytelen külső mögött megbúvó gazdag értékrenddel foglalkozik, ezt fotókkal illusztráltam, többek között az én Mihályomról...

– Hogy érted ezt, Rozália?! Miféle előnytelen külső?!

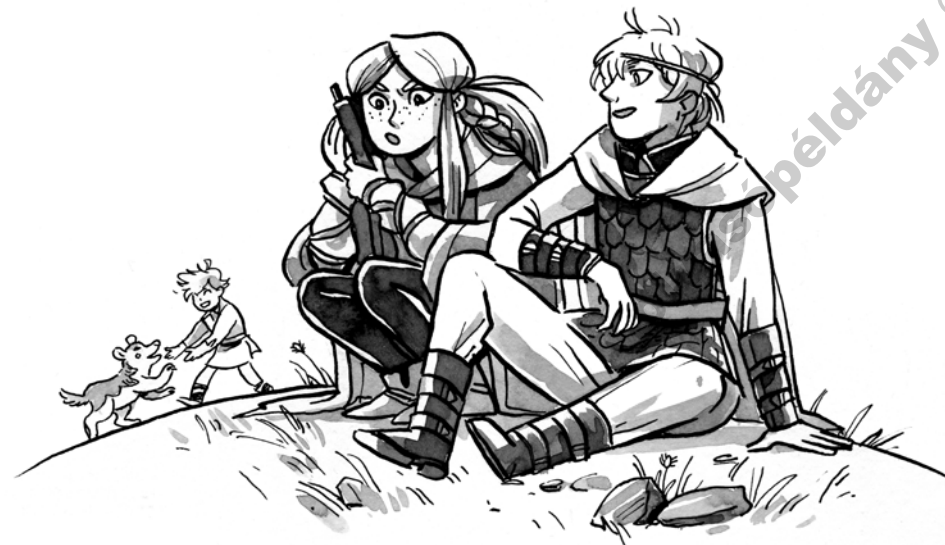
– Elmondom, mi van Anderékkal – vágott gyorsan közbe Aura. – Jávort meg engem letettek az Óriás tenyerén, és elbúcsúztunk egymástól, ami nagyon kínos volt. Például Ingola még sírt is...

– Te nem, Aura?

– Dehogyan. Hülye vagy, Vince?

– Szóval?

– Aztán fogták magukat, és északnak vették az irányt. De megbeszéltük, hogy minden évben egyszer elrepülnek az Óriás tenyerére, ahol Jávort meg én várjuk majd őket. Ingola összeállít egy kis tananyagot Jávornak a havonjáró-mágiáról, és évente

egyszer levizsgázik, amikor találkozunk. Gondolhatjátok, mennyire örül! Ehhez ugyanis lassan meg kéne tanulnia olvasni.

– És te, Aura? – kíváncsiskodott Helga. – Téged nem hiányoltak a Töviserdőben?

– De, sajnos. Encián eléggé nyugtalanzkodott, meg egy-két tanár is kiakadt. De aztán kitaláltam nekik mindenfélét, és nyugi lett.

– És ne haragudj, hogy megkérdezem – fogott bele óvatosan Virág –, de hogyhogy kölcsönadtad a telefonodat Jácintnak?

– Aura szeretett volna eldicsekedni velem – vágta rá vidoran Jácint.

– Ki? Én?! Neked? Dehogyan. Jávor akarta, hogy beavassunk! Muszáj volt valakinek mindent elmesélnie. És akkor Jácint még mindig jobb, mint... mint például...

– Kösz.

– Szerintem nagyon jó, hogy Jácint tudja Jávor titkát – szögezte le ellentmondást nem tűrően Noémi. – Így valaki oda tud rá figyelni a Völgyben. Egy alkalmas ember.

– Kösz, Noémi...

– Na, mindjárt lemerül – mondta Aura. – Ki kell tennem a napra. Már egy hete csak zuhog az eső. Jávor, mit csinálsz? Ó, te jó ég! Most mindketten beleestek egy másik gödörbe... Várj, ne ordíts, jövök!

A vonal mindkét végén pillanatnyi csend támadt.

– Időnként azért majd telefonálhatunk – törte meg a hallgatást Jácint. – És legközelebb elmesélhetétek, milyen volt az a bizonyos színdarab. Nagyon izgi lehetett.

– Csak azt ne!

– Soha az életben nem húzom magamra többé azt a girhes nadrágot, azt a legincet, és nem ülök fel olyan szemtelen kölykökből tákolt lóra, ami két lépés után levet a hátáról! Rühes gebe!

– Viszont most már tényleg merül... szóval...

– Rendben, Jácint! Akkor legközelebb! – mondta gyorsan Noémi. – Mi itt leszünk!

FÜGGELÉK

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

A BUTA LEÁNY,
AKIT MEGMENT EGY HŐS LOVAG
ÉS AZ OKOS LEÁNY, AKIT
VIZSONT NEM

Drámai ballada, írta Noémi születésnapjára: Rozika néni

SZEREPLŐK:

BUTA LEÁNY – Helgácska

OKOS LEÁNY – Virág

PERNAHAJDER – Gekköcska

LOVAG (jóképű, izmos, főleg vádliban) – Mihály

LÓ feje – KISMUKK (Gergőcske)

LÓ további részei (fara) – Vincécske

zene: mindenki dúdolhat, amikor eszébe jut

jelmez: Rosalie Varroda

díszlet: azt majd mindenki elképzei magának

ELSŐ ÉS EGYETLEN JELENET

Virágzó kertben vagyunk. Van itt azálea, filodendron, hibiszkusz, leander és büdöske. Esetleg egy-két aranyalmafa. Két szépséges leány sétálgat kosárral a karján. Egyikükön látszik, hogy okos, a másikon viszont az látszik, hogy buta. Krumplit szednek a kosarukba az ebédhez. Rakott krumplihoz vagy paprikás krumplihoz. Esetleg tócsnihoz. Beszélgetnek (háztartási dolgokról, padlóápolásról), nevetgélnek, ahogy süldő lányok közt szokás a gondtalan ifjúkor illatos virágában. Az egyik fa mögül kilóg egy lóláb. De nem feltűnően, csak később lesz majd szerepe.

BUTA LEÁNY Jaj, jaj, nagy a baj! Szerelmes lettem egy semmirekellő, mihaszna, törölmetszett gazemberbe.

OKOS LEÁNY Ez az én szövegem, Buta leány!

BUTA LEÁNY Ja! Tényleg? Akkor monddjad te!

OKOS LEÁNY Jaj, jaj, nagy a baj! Szerelmes lettem egy semmirekellő, mihaszna, törölmetszett gazemberbe!

BUTA LEÁNY Beszéljünk inkább másról! Te mivel tisztítod a lefolyót?

OKOS LEÁNY Nem árulom el! Miért, te mivel?

BUTA LEÁNY Titok!

OKOS LEÁNY Nézd! Ott jön a gazfickó, aki elrabolta a maradék eszedet is!

BUTA LEÁNY Hol? Hol?

PERNAHAJDER *(közeledik, tenyérbemászóan vigyorog, és nem áttallja megszímítani a Buta lány karját)* Jó napot, hölgyeim! Szép az idő, nemde? Jól terem a krumpli?

BUTA LEÁNY *(tátott szájjal bámul a gazfickóra)* A krumpli? Hajaj! Az bizony terem. A krumpli, az nagyon. Főzök neked krumplipürét?

OKOS LEÁNY *(odébb rántja társnőjét, a fülébe üvölt)* Eszednél vagy, kisbuta? Ez a pernahajder csak magába akar bolondítani. A szeme sem áll jól!

BUTA LEÁNY Talán neked is tetszik, Okoska?

OKOS LEÁNY *(felháborodva)* Mit képzelsz? Dehogyan! Kívül szép, de belül rút, mint a férges alma. *(felvesz egy hullott almát a földről, és hozzávágja a Pernahajderhez)*

PERNAHAJDER *(elhajol az útból)* Nem talált!

A fa mögül nyihogás hallatszik, a lóláb kapálózni kezd. Kisvártatva előbukkan egy hatalmas termetű paripa,

hátán a földön létező legdélcegebb vitézzel. A vitéz lovagi páncélt visel, alatta leginszet. Kezében dárda, ezzel ösztökéli a lovat ügetésre. A ló üget, összerendezetten mozog a feje és a fara.

LOVAG Mit csinálsz itt, Pernahajder?
PERNAHAJDER Labdázom a lányokkal! *(felvesz egy hullott almát a földről, és az Okos leány felé hajítja)*

Az alma homlokon találja az Okos leányt, aki ájultan rogy a földre. A Buta leány megszeppenve nézi.

LOVAG Mit tettél, szégyentelen!
PERNAHAJDER Ő kezdte!
BUTA LEÁNY Ez, mondjuk, igaz!
LOVAG Még véded, ostoba asszony-személy? Hiszen épp most akarja elrabolni a szívedet. Inkább nekem add, a hős lovagnak!
BUTA LEÁNY Muszáj bárkinek is odaadnom?
PERNAHAJDER Muszáj.
BUTA LEÁNY Inkább összedobnék egy kis sült burgonyát.

PERNAHAJDER Nekem az is jó. Kecappal.
LÓ Nyihahaha!
LOVAG Így nem jutunk egyről a kettőre. Kihívlak párbajra!

PERNAHAJDER Jaj, ne! Csak azt ne! Kérlek, ne szúrj fel a lándzsád hegyére! *(térdre esve könyörög)* Valójában jellemtelen, gyenge, gyáva és semmirekellő fickó vagyok, aki csak szórakozik a lányokkal.

BUTA LEÁNY Ez most komoly?
LÓ Nyihahaha!

PERNAHAJDER Bizony, és már megyek is. Vár anyukám. Megígértem, hogy segítetek neki... ööö... krumplit pucolni. Szóval, bocsika. Viszlát! *(elrohan)*

A lovag leszáll a magas lóról, karját nyújtja a Buta leánynak.

BUTA LEÁNY Most akkor te vagy a jófiú?
LOVAG *(szerényen megpödrí a bajuszát)*
Hát, úgy valahogy.
BUTA LEÁNY Fú, akkor most már mindent értek! Nem ennél egy finom

paprikás krumplit, lovagom?

Jó sok kolbásszal.

LOVAG

Jöhet!

Zene harsan, minden szereplő, a lovat is beleértve, a színpadon van, és előadnak egy menüet, vagy amit akarnak. Mindenkin látszik, hogy jó útra tért, vagy pedig, ha már eddig is jó úton volt, akkor ott is marad. Örökre.

V É G E

(Vastaps)

Tartalom

Bevezetés	5
<i>A hegy</i>	
I. RÉSZ	
1. fejezet	13
<i>Egy küldetés kezdete</i>	
2. fejezet	22
<i>Az idegen</i>	
3. fejezet	33
<i>Dobozok</i>	
4. fejezet	40
<i>Jávor nagy napja</i>	
5. fejezet	51
<i>Utasok</i>	
6. fejezet	59
<i>Jávor társalog</i>	
7. fejezet	66
<i>A sziget</i>	
8. fejezet	73
<i>Egy megható történet</i>	
9. fejezet	82
<i>Első beszélgetés</i>	

10. fejezet	89	22. fejezet	193
<i>Fő a bizalom!</i>		<i>A varrónő</i>	
11. fejezet	97	23. fejezet	199
<i>Útitársak</i>		<i>Hegyi emberek</i>	
12. fejezet	104	24. fejezet	207
<i>Titkos tervek</i>		<i>Algor és Ingola</i>	
13. fejezet	111	25. fejezet	217
<i>Második beszélgetés</i>		<i>Ötödik beszélgetés</i>	
14. fejezet	121	26. fejezet	226
<i>Éjszaka a hangárban</i>		<i>Jávor vizsgálzik</i>	
15. fejezet	128	27. fejezet	235
<i>A lopás</i>		<i>Hölgyek</i>	
16. fejezet	139	28. fejezet	243
<i>Harmadik beszélgetés</i>		<i>Munkában a bolond</i>	
17. fejezet	148	29. fejezet	251
<i>Ander titka</i>		<i>Hatodik beszélgetés</i>	
II. RÉSZ			
18. fejezet	159	30. fejezet	257
<i>Elemek</i>		<i>A terv</i>	
19. fejezet	168	31. fejezet	264
<i>Havonjárók</i>		<i>A kutya</i>	
20. fejezet	175	32. fejezet	275
<i>Negyedik beszélgetés</i>		<i>Üzenet</i>	
21. fejezet	185	33. fejezet	282
<i>Szereposztás</i>		<i>L. E. Ander</i>	
		34. fejezet	290
		<i>Hetedik beszélgetés</i>	
		35. fejezet	296
		<i>Előkészületek</i>	

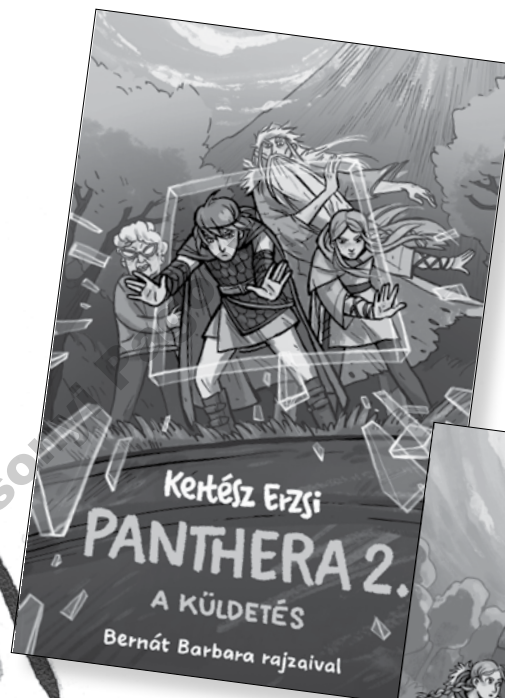
36. fejezet	303
<i>Jávor dicsekszik</i>	
37. fejezet	312
<i>Tírta</i>	
38. fejezet	319
<i>Ünnep</i>	
39. fejezet	328
<i>Hóvarázs</i>	
40. fejezet	336
<i>Vaddisznófog</i>	
41. fejezet	344
<i>Még több kutya</i>	
42. fejezet	352
<i>Nyolcadik beszélgetés</i>	
43. fejezet	358
<i>Képzelet-mágia</i>	
Epilógus	367
<i>Kilencedik beszélgetés</i>	
Függelék	375

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Olvasd el a sorozat
többi kötetét is!

PANTHERA
A hógömb fogságában

PANTHERA 2.
A küldetés

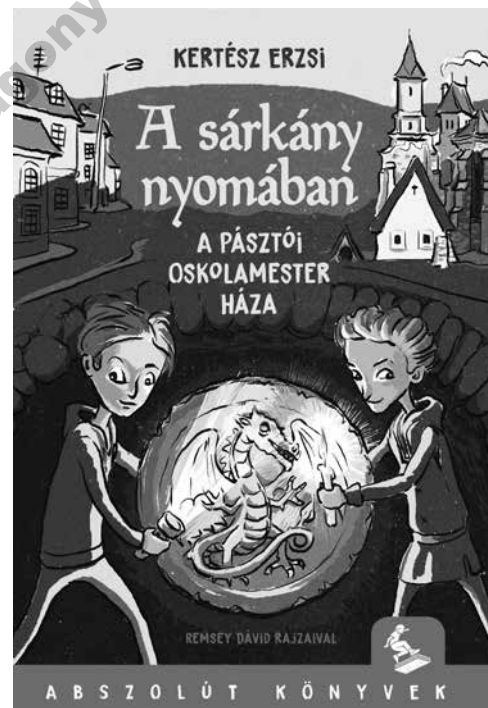

PANTHERA 3.
A Párduc hazatér

**AZ ABSZOLÚT KÖNYVEK SOROZATBAN
MÁR MEGJELENT:**

- Kate Scott: *Óriás* (2018)
Tasnádi István: *A kőmajmok háza* (2018)
Anna Woltz: *Gipsz* (2018)
Kristine Asselin – Jen Malone: *Kulcs a múltba* (2018)
Casey Lyall: *A nagy csekklopás* (2018)
Annet Huizing: *Hogyan írtam véletlenül egy könyvet?*
(2019)
Wéber Anikó: *Cseresznyeliget titka* (2019)
Bojti Anna: *Éjszaka az állatkertben* (2019)
Kertész Erzsi: *A sárkány nyomában* (2019)
J.C. Bertman: *Könyvvadászok* (2019)
Catherine Doyle: *Viharok Őrzője* (2019)
Jacqueline Wilson: *Tracy Beaker* (2019)
Vadadi Adrienn: *Miénk a színpad!* (2019)
Becskei Gábor: *Őrszem és Káoszkreátor* (2019)

**OLVASS BELE KERTÉSZ ERZSI
A SÁRKÁNY NYOMÁBAN
CÍMŰ KÖNYVÉBE!**

**ABSZOLÚT PÖRGŐS
ABSZOLÚT VICCES →
← ABSZOLÚT BARÁTSÁG**

GÁSPÁR (1551)

– Jön a török! – nap mint nap ezt hallom odahaza, az apám szabóműhelyében, a vásártéren a marhákat hajtó kereskedőktől, meg a vasárnapi misén, a templomban. A felnőttek hol jajgatva, hol suttogva tárgyalják meg maguk között a királyi és a török hadakról szóló híreket. Nagyon kell fülelni, hogy valami újat is halljak. Mondjuk arról, hogy éppen hol portyáznak a janicsárok, meg a lovas szpáhik, meg hogy mi mindent csinálnak a hadvezérek azokban a végvárakban.

Igazán szeretnék látni egy olyan végvárat közlelő! A legjobb az lenne, ha egy teljes páncélzatot is felpróbálhatnék karddal, lándzsával, esetleg buzogánnyal, azt meg végképp nem bánnám, ha még egy lovat is adnának alám. Majd megmutatnám én annak a török seregnek, a sok efendinek, a bégeknek, sőt, magának a szultánnak is! Csihi-puhi!

De anyám szerint ez nem tréfadolog, és a szomszédasszonyokkal rengeteget sóhajtoznak, hogy micsoda szörnyű időket élünk, és hogy az itteni urak sem sokkal jobbak, mint a török. Meg hogy mióta meghalt Mátyás király, egyre cudarabb világ járja mifelénk, és hogy a szegény, egyszerű embernek már csak az a sors

jut, hogy valaki mindig élősködik a nyakán, ha nem ez, akkor amaz. Jönnek beszédni az adót, és ahány ura van az embernek, annyifelé kell adóznia. A mi városunkat ugyan még nem érte el a török, de már itt van a nyakunkon. Egyre-másra halljuk róluk a híreket: beszélnek a kereskedők, a vásári mutatványosok, a zsoldos katonák, a papok és mindazok, akik jártukban-mentükben áthaladnak Pásztó mezővárosán.

Na, az már egyszer biztos, és szentül fogadom, hogy énrajtam soha senki nem fog élősködni! Majd teszek én róla, hogy soha meg se próbálják. Ne tévesszen meg senkit, hogy most éppen papnak tanulok, ezt csak a szüleim gondolják komolyan! A titkos tervem az, hogy mihelyt a szerencse forgása meg a mi Urunk jósága megengedi, lovagnak állok. Más néven zsoldos katonának. Először viszont mindenképp kitanulom a betűvetést az oskolában, mert valamire csak jó lesz az is. De azután lesz fényes páncélom meg kardom, sereget vezetek a csatába, és szavamra mondom, győzni fogunk! Mert én a seregemet éjjel-nappal gyakorlatoztatom, amíg a nyelvük is kilóg, de minden katonám megtanul majd vívni, párbajozni, meg újjal és nyíllal bánni. Aztán útra kelünk, és visszafoglaljuk azokat a várakat, ahova a szultán katonái olyan komiszul bethették a lábukat. És mindnek kitűzöm a tornyára a saját lobogómat a saját címeremmel, mert ha még nem mondtam volna, olyanom is lesz.

A címeremen pedig valami nagy és félelmetes állat trónol majd. Sárkány vagy hasonló, de még az is lehet, hogy elefánt. A minap az oskolában azt hallottam, hogy a világ távoli vidékein él amolyan nagy, böhöm állat, amelyiknek hatalmasra nyúlik az orra, egészen le a földre, és annak a neve elefánt. No, én ezt az egészet nem nagyon hiszem, de ha egyszer lovagi vitéz leszek, talán eljutok majd a földgolyóbisnak abba a távoli szegletébe is, és akkor majd a saját szememmel győződök meg azokról a hosszú orrú elefántokról. Addig meg készülök nagy titokban a vitézi hivatásra.

A cimboráimat mind beveszem a seregbe. Lehetnek kapitányok meg lovászok, és aki nem ért a harchoz, az lesz a szakács. És lehet, hogy Marikát is magunkkal visszük, mert egy várba kell az asszony nép is, legalábbis úgy hallottam. De Samu, ha így folytatja, nem kaphat tisztséget a seregemben, mert túl sokat parancsolgat, és két főkapitány nem férhet meg egy seregben, ezt már Hunyadi János is tudta. Legalábbis így mesélik a vének. Igaz, az már jó régen volt, majd' száz éve, hogy János úr dicsőségre vitte a hadakat.

Mostanság az Úr 1551. esztendejét tapossuk, és ezek már igazán új idők, új Habsburg királlyal meg erdélyi fejedelemmel, és közben jön a nyakunkra a szultáni sereg is. Vagyis a kelletténél kicsivel többen vannak, és mind csak harcolni akarnak. Az itteni urak is folyton-folyvást egymásnak esnek, sőt, néha még a törökkel is barátságba

elegyednek, csak hogy kijátsszák egymást. Persze kutya-macska barátság az ilyen, ahogy az sejtethető. Fegyverszünet, békekötés, aztán újra megindul a harc. Mi is éppen így teszünk a cimboráimmal, amikor katonásat játszunk – hol ezzel vagyunk, hol meg amazzal. Így van ez mindig mindenütt. Én már nem is nagyon csodálkozom rajta, és mindenki jobban teszi, ha hozzászokik.

No, de a lovagi pályáig nekem még sokat kell járnom az oskolába, hogy kitanuljam a betűvetést, bebiflázzam a cifra latin mondásokat meg a számolást, mert egy jó hadvezérnek mindig tudnia kell, hogy hány könnyű- és nehézlovasa, hány gyalogosa van, és hány emberrel jön rá az ellenséges had. Úgy hallom, a törökök például éppen annyian vannak, mint égen a csillag. No hiszen! Ugyan ki tudná azt mind megszámlálni? Csak jönnének majd az én csapatommal szembe! Bizony, móresre is tanítanánk őket!

Gergely, az oskolamester azt mondta a minap, hogy jó lenne, ha kevesebbet bámulnék a levegőbe, és nem csupa zagyva dolgokon törném a fejem, hanem a naptárverset, más néven csíziót, meg a szentek életét bifláznám, mert így sosem lesz belőlem jó pap. Márpedig, ha valamire vinni akarom az életben, akkor iparkodnom kell. A többi fiúk meg persze nevettek, mert ők nagyon is jól tudják, hogy dehogyis akarok én pap lenni, hanem inkább hadvezér, és most csak azért teszek úgy, mint aki papnak készül, hogy nyugton hagyjanak.

Jankó és Pál, a legjobb cimboráim külföldi egyetemen akarnak tanulni, ha elvégezték az oskolát. Hadd menjenek, tanulják csak azt a hét szabad művészetet, én ugyan nem sajnálom tőlük! Apám és anyám egyszer még büszke lesz rám, amikor felvonulok a fényes sereggel, csak úgy csillog majd a napfény a katonáim pajzsán és mellvértjén, és az összes ellenséget mind miszlikbe vágjuk, és a király talán majd saját várát is adományoz nekem jutalom gyanánt, hozzá tartozó erdőkkel, folyókkal és szántóföldekkel meg dolgos kezű jobbágyokkal.

Hát, valahogy így képzelem én el a jövődőt. Lehet, hogy sárkány és elefánt is megfér egymás mellett a címeren, de meglehet, hogy inkább egy nagy madarat kéne rá kanyarítani. Mátyás királyunk címerében például szép, fekete holló díszlett.

Ezt majd még kigondolom, senki ne aggódjon miattam!

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony